

בעזרת השם יתברך

דער קוואל פון אמונה

שיינע וואונדערליכע שיעורים, געזאגט געווארן דורך

כבוד קדשת הרב הצדיק מוהרא"ש שליט"א

אריינגעברענגען אין אויג די ריינע און קלארע אמונה אין פאשעפער,
ווי אויך עצות און התחזקות ווי אזוי אדורך צו גיין דעם לעבן בשלום

סדר דברים תשע"ב לפ"ק

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבין, אדוננו מורינו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

געפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים,

און מאמרים פון די הייליגע חז"ל, פון די גמרא

און מדרשים און זוהר הקדוש.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסידי ברסלב - נוא יארק יצ"ו

הכתובת להשיג את הספר הקדוש הזה וכל ספרי
אדמו"ר מוהר"ן מברסלב זי"ע וספרי תלמידיו הקדושים

To obtain this and other Breslov publications:

היכל הקודש קרית יואל

Heichal Hakodesh Kiryas Joel

8 Hayes Ct.

845-467-5299

מתיבתא היכל הקודש

Mesifta Heichal Hakodesh

1129-42nd Street

Brooklyn NY 11219

מרכז היכל הקודש דחסידי ברסלב

Heichal Hakodesh Williamsburg

287 Hewyard Street

347-563-4044

היכל הקודש וויליאמסבורג

Heichal Hakodesh Williamsburg

27 Skillman Street

718-384-1652

היכל הקודש מאנסי

Heichal Hakodesh Monsey

79 Decatur Avenue.

347-243-2992

היכל הקודש מאנסי

Heichal Hakodesh Monsey

32 Dolson Rd.

347-733-7551

בארץ ישראל

מוסדות "היכל הקודש" חסידי ברסלב

שני עמותות "ישמח צדיק-קהילת ברסלב בגליל"
בנשיאות כ"ק מוהרא"ש שליט"א

רחוב רבי נחמן מברסלב 1 ת.ד. 421 יבנאל 15225

טלפון רב קווי 04-6708356

פקס: 04-6708359

Visit Our Web Site: www.breslevcity.co.il

לשמוע השיעורים 212-444-9191

Find our entire book selection at:

amazon.com or at: mohorosh.com

To donate and/or sponsor one of our books please call: 845-481-3321

מִפְתִּיחַ

(1) רְעֵדן צוּם בַּאשְׁעֶפֶּעַר . . . . . א

(2) א גֵּן עֵדן אוּיף דְּער וועלט . . . . . לא

(3) נָאָר בְּשִׁמְחָה . . . . . סג

(4) א שְׁטאַרְקע אָמוּנָה . . . . . צג

(5) אִיף וויל בְּלִיבֵן צוּוּיִשן אִיף. . . קכה

(6) א פֿרִייליכער אִיד . . . . . קעא

(7) גְּלִיב אין דַּעם צִדִּיק בַּתְּמִימוֹת. . . רז

א שיינע וואונדערליכע תפלה

רבנו של עולם נעם מיה ארויס פון בלאטע
וואס איך בין אין דעם אריינגעפאלן! רבנו
של עולם האב רחמנות אויף מיין נשמה עס
זאל מיר נישט גיין לאיבוד! רבנו של עולם
זע איך זאל נישט אנברענגן מיין טייערע
צייט מיט נארישקייטן! רבנו של עולם זע
איך זאל נישט קוקן אויף קיינעם נישט נאר
אויף זיך אליין! רבנו של עולם זע איך זאל
רחמנות האבן אויף מיר איך זאל שוין
אנהויבן צו זיין פרייליך, איך זאל זיין א
גליקליכער מענטש

(אשר בנחל חלק א מכתב מ"ו)

בעוהש"ת

קונטרס

רעדן צום באשעפער

וואס דאס איז א וואונדערליכע שיעור, געזאגט געווארן דורך
כבוד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש שליט"א
אריינגערענגען אין אונז די ריינע און קלארע אמונה אין באשעפער,
ווי אויף עצות און התחזקות וויאזוי אדורך צו גיין דעם לעבן בשלום.

פרשת דברים תשע"ב

געבויעט און באגרינדעט אויף די ווערטער פון אונזער הייליגער און פארקטיגער רבי,
דער באהאלטענע ליכטיגקייט, דער הייליגער הויכער ליכט, אדונג, מורנו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורנו הנאון הקדוש, א וואונדערליכע ליכט,
וואס קיין שום באהעלטעניש איז נישט פארהוילן פון איהם,

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, גביאים, כתובים, און מאמרים
פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך הסידרי ברסלב - נוא יארק צ"ו

זאלסט וויסן אז די גאנצע וועלט ווערט געפירט נאר
דורך בורא פל עולמים בהשגחה פרטי פרטיות,
גארנישט ווערט געפירט אליין, די אלע זאכן איז נאר א
דמיון, א מענטש מיינט עס איז אליין, ס'איז נישטא א
זאך אויסער דעם בורא פל עולמים, איבערדעם זאלסטו
זיך שטארקן מיט פשוטע אמונה, און אזוי וועסטו
קענען רעדן צום באשעפער פון די גאנצע וועלט, ביים
אנפאנג וועט דאס דיר אנוקומען זייער שווער, עס וועט
זיך דיר דאכטן אז קיינער הערט דיך נישט אויס, אבער
ווען די אמונה וועט דיר זיין שטארק וועסטו געוואויר
ווערן אז דער בורא פל עולמים איז דא, ווארום מלא כל
הארץ כבודו, ער געפינט זיך איבעראל, איבערדעם
קענסטו מיט אים רעדן איבעראל, וואו דו גייסט, וואו
דו שטייסט, וואו דו זיצט קענסטו רעדן מיט אים,
איבערדעם בעט איך דיר זייער שטארק דו זאלסט זיך
שטארקן, קיין שום זאך אויף דער וועלט זאל דיר נישט
אראפוארפן פון אים, און האב נישט קיין חלישות
הדעת

(אשר בנחל באידיש חלק ד' מכתב תס"ג)

רְעֵדָן צוֹם בַּאֲשַׁעפֶּעֶר

א.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר"ן חלק ב, סימן
ט"ז): אז נאכן חורבן בית המקדש איז געווארן א
מוראדיגע העלמה, [דער באשעפער און די אמת'ע
צדיקים זענען פארדעקט און פארהוילן] און די
שכינה געפונט זיך ביי מערב זייט, און דארט קלאגט
זי אויפן ביטערן חורבן. וועגן דעם איז מער"ב ראשי
תיבות; ר'חל מ'בפה ע'ל ב'ניה, רחל ווינט אז אידן

רעדן צום באשעפער

זענען געגאנגען אין גלות. דאס הייסט; עס איז דא מזרח וואס דאס איז פנים, און די מענטש זעהט די זאך פאר זיך, פארקערט איז אויך דא מערב וואס דאס ווערט אנגערופן; אחוריים, וואס מען זעהט נאר פון אונטן, און אויך צוריק, דאס הייסט אז מען זעהט נישט גארנישט, וואס דאס איז די גרעסטער גלות.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ז): אז דער עיקר גלות איז נאר וועגן עס פעלט אמונה. ווייל ווען א איד האט אמונה אין בורא כל עולמים איז נישט שייך ביי אים קיין גלות, ווייל וואו ער זאל נאר נישט גיין טרעפט ער דעם באשעפער, אבער אז א מענטש שפירט נישט דעם באשעפער, דאס איז דער גרעסטער גלות.

דערפאר אז א מענטש האט נישט קיין אמונה, קען ער זיין ביי זיך אין שטוב, וואס דאס איז די בעסטע זאך, אזוי ווי דער ירושלמי זאגט (מועד קטן ט:): שמחה לאדם בשעה שהוא דר בתוך שלו. די גרעסטע שמחה פאר א מענטש איז, ווען ער וואוינט

אין זיין שטוב. ווייל אין זיין אייגענע שטוב אין זיין ד' אמות האט ער מנוחה. דאך אבער אז ער האט נישט קיין אמונה, קען ער אין זיין שטוב, זיין אין גלות, און דארטן זיין נע ונד, ער טרעפט זיך נישט דאס פלאץ, ער גייט אהער און אהין, ארויס און אריין, ווייל ער וויסט נישט וואס צו טוען פאר ליידיג-גיין.

אבער אז א מענטש האט א שטארקע אמונה, דעמאלטס ווי ער זאל נאר נישט זיין שפירט ער זיך אינדערהיים. וואס דאס שטייט ביי שמואל הנביא: (ברכות י'): וואו ער איז געגאנגען איז זיין הויז געווען מיט אים. וואס איז די הויז? דער באשעפער! און וויבאלד ער האט געלעבט מיטן באשעפער, וועגן דעם וואו ער איז געגאנגען איז דער באשעפער געווען מיט אים.

ב.

דער הייליגער רבי זאגט ווייטער (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ס"ז): אז עס איז פארהאנען "מאורי אור",

[וואס זיי צינדן אן לעכטיגקייט], און "מאורי אש",
 [וואס צינדן אן פייערן]. דאס הייסט אז ווען עס
 ווערט חס ושלום פארהוילן די שיינקייט און די
 פראכט און די חן פונעם אמת'ן צדיק, דעמאלטס
 שפירט נישט א מענטש מער דעם אייבערשטן, און
 עס פאנגן אן צו ארבעטן די "מאורי אש", דאס
 הייסט דער ברענעדיגער יצר הרע ארבעט אויף א
 מענטש מורא'דיג שטארק, און דער מענטש ווערט
 נכשל - רחמנא לצלן - מיט תאוות ניאוף, אויף
 ברענט אין אים תאוות ממון, תאוות אכילה ושתייה,
 בפרט די תאוה פון מחלוקת, אזוי ווי מען זעהט אז
 עס איז דא מענטשן וואס האבן א תאוה זיך צו קריגן,
 און טשעפענען, און קריטיקירן יענעם רחמנא לצלן,
 וואס דאס איז "מאורי אש", און דעמאלטס איז ער
 אין גלות. אבער אז א מענטש שפירט אז דער
 באשעפער איז דא, וואס דאס איז "מאורי אור", איז
 נישטא קיין גרעסערער תענוג פון דעם.

צדיקים האבן געזאגט (ספר המאמרים מהרב הקדוש
 מהרש"ב מליובאוויטש זי"ע): די נשמה פון א איד איז

קיינמאל נישט געגאנגען אין גלות, נאר די גופים זענען געגאנגען אין גלות. ווייל די נשמה איז א חלק אלוקי ממעל, דערפאר האט מען געטראפן אזויפיל אידן וואס כאטש זיי זענען געווען פארווארפן אין פארשידענע ערטער פון די וועלט, האבן זיי דארטן געטראפן דעם באשעפער, און זיך געקענט דערהאלטן.

דאס איז דער גאנצער סוד פונעם הייליגן רבי'ן, און אז דאס זאל אריין גיין אין די וועלט, וואלט פאר יעדן לעכטיג געווארן. ווייל דער עיקר וואס דער הייליגער רבי לערנט אינז, איז די זאך פון תפלה !.

דער הייליגער רבי האט געזאגט (ליקוטי מוה"ר"ן חלק ב, סימן צ"ג): פארוואס קריגט מען אויף מיר ? ! ווייל חז"ל זאגן (ברכות ו: ועיין ברש"י שם): אויף דעם פסוק (תהלים יב, ט): פרום זלות לבני אדם; אלו דברים שעומדים ברומו של עולם ובני אדם מזלזלין בהן, ומאי ניהו? תפלה! תפלה שטייט אויף די העכסטע פלאץ, און מענטשן זענען מזלזל אין דעם. האט דער

הייליגער רבי אויסגעפירט: אזוי ווי מיין גאנצע זאף
איז נאר תפלה, איז מען מזלזל אין מיר, און מען
מאכט ליצנות, און מען קריגט אויף מיר.

דער הייליגער רבי איז מגלה אזא מין לעכטיגקייט
און געטליכקייט, אז אפילו דער נידעריגסטער
מענטש וואס זינקט אין שאול תחתית ומתחתיו האט
אויף א תקנה. אזוי ווי דער הייליגער רבי שרייעט!
(ליקוטי מוה"רן חלק ב, סימן ע"ח): "גיוואלד זייט אייך
נישט מייאש, קיין יאוש איז נישט פארהאנדן" ווייל
דער באשעפער איז מיט דיר, דא אויכעט. און דער
הייליגער רבי איז מחזק און מעודד און משמח, אז
מען זאל וויסן אז מען קען זיך נאך אומקערן צום
באשעפער, נאר א מענטש איז אזוי צובראכן, און
אויף איז דא מחלוקת אויפן הייליגן רבי'ן, און דעם
הייליגן רבינ'ס גרויסקייט און שיינקייט איז נאך
פארהוילן פון די וועלט, דערפאר הערט ער נישט
דעם קול, און ער שלאפט א טיפן שלאף.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ס): דער צדיק וועקט אויף דעם מענטש פון זיין שלאף, ווייל א מענטש שלאפט אפ זיינע יארן, און אפילו ער לערנט און דאווענט, דאך שלאפט זיין מח. און דער הייליגער רבי האט דעמאלטס געזאגט דעם מאמר פון חוני המעגל, וואס די גמרא פארציילט (תענית כא:): אז חוני המעגל האט זיך געלייגט שלאפן, און ווען ער איז אויפגעשטאנען נאך זיבעציג יאר, האט ער געזאגט: "מי איפא דניים שבעים שנין", ווי אזוי קען מען אפ שלאפן זיבעציג יאר. [אונזערע לייט האבן דערציילט, אז דער הייליגער רבי האט געצויגן דעם אויבן דערמאנטן מאמר חז"ל מיט אזא מין טיפן קרעכץ, אז ווער עס איז דארטן געווען, איז נתעורר געווארן און געוויינט.] ווייל א מענטש כאפט נישט אז די יארן פליען, און אט איז מען געבוירן געווארן, און אט איז מען שוין דארטן אויכעט.

און ווען א מענטש זאל וויסן אין דער יוגנט, וואס ער קען אויפטוען און וואסערע פארמעגן עס ליגט פאר אים, וואלט ער נישט אויפגעהערט צו כאפן

גוטס, למשל מען זאגט פאר איינעם, אז מען לאזט דיר אריין און דעם היכל פונעם קעניג און מען לאזט דיר נעמען פון דעם אוצר וואס איז דארט, - וואס דו ווילסט, און וויפיל דו ווילסט - ביז א געוויסע צייט, וואלט דער מענטש געברענגט זעק און אריין געלייגט דארט פון די טייערסטע בריליאנטן און דימאנטן, ער וואלט אפילו נישט גענומען קיין קופער און ניטאמאל קיין גאלד און זילבער, נאר אנגעפילט גאנצערטע זעק פון דאס בעסטע, און ער וואלט נישט געהאט קיין צייט, צו עסן און צו שלאפן וכו'.

די זעלבע זאך האט מען אונז געגעבן דא אויף די וועלט דימאנטן און בריליאנטן, און דאס טייערסטע וואס איז נאר שייך, אזוי ווי חז"ל זאגן (שבת קיט:): אויב א מענטש זאגט נאר איין מאל, אמן יהא שמיה רבא! צורייסט מען אים א גזר דין פון זיבעציג יאר. און דא געבט מען אונז אזעלעכע פארמעגנס, און מען קען זאגן אזוי פיל מאל אין טאג אמן, אזוי אויף הונדערט ברכות יעדן טאג, וואס דאס איז אזוי טייער און חשוב, בפרט אויב א מענטש איז זוכה צו לערנען

יעדן טאג; מקרא, משנה, גמרא, מדרש, הלכה, ואגדה, וואס דאס איז אין הימל זייער חשוב, און ווי לאנג מען לעבט קען מען דאס אלעס אריין כאפן, דאך אבער כאטש א מענטש האט די אלע מצוות, און ער לייגט תפלין, ער גייט מיט ציצית, מיט א בארד און פיאות, און ער האט א מזוזה, ער היט שבת, און אזוי ווייטער, דאך שלאפט ער, ווייל ווי לאנג א מענטש רעדט נישט צום באשעפער שלאפט זיין מח, פארקערט ער וואונדערט זיך נאך אויף ווער עס רעדט יא צום באשעפער, און עס קוקט אים אויס ווי ער רעדט צו די וואנט, וואס דאס איז כפירות ואפיקורסות רחמנא לצלן, (ליקוטי מוה"ר"ן חלק א, סימן ס"ב): ווייל דער באשעפער איז דא, און מען קען צו אים רעדן יעדן זאך וואס מען דארף, און וואס עס דרוקט.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר"ן חלק א, סימן רנ"ט): אז די שכניה שטייט אנטקעגן דעם מענטש בשעת ער שמוסט זיך אויס, און רעדט זיך אויס זיין

רעדן צום באשעפער

הארץ, און טרייסט אים און זאגט אים: איך וועל דיר
העלפן! נאר געב נישט אויף, און בעט נאך און נאך.

און ווען א מענטש זאל וויסן וואס דאס הייסט
רעדן נאר איין ווארט צום באשעפער (עין ליקוטי
מוהר"ן חלק ב, סימן צ"ו), אפילו ער קען זיך נישט
אינגאנצן אויסרעדן דאס הארץ, קען ער אבער בעטן
איין דיבור: "רבנו של עולם איך בין צופראכן, מאך
מיר פרייליך", וואלט ער אלץ אריין געכאפט נאך א
ווארט און נאך א ווארט, וואס דאס איז די גרעסטע
זאך.

בשעת דער הייליגער רבי איז געקומען וואוינען
אין שטאט ברסלב האט ער די ערשטע זאך געפרעגט
אויב עס איז פארהאנין דא א גוט פלאץ צו רעדן צום
באשעפער? האט זיך דער וואס האט אים באגלייט
[וואס איז געווען דארט א תושב] זיך אנגערופן:
אויסערן שטאט איז דא א בארג, וואס אין דעם בארג
איז דא א הייל, און דארטן קען מען אריין גיין, און
עס איז זייער א גוטער פלאץ, נאר עס איז אביסל

ווייט פון שטאט. האט אים דער הייליגער רבי געבעטן ער זאל אים ווייזן, און ער הייבט אן צו גיין מיט אים צו דעם פלאץ, גייענדיג זאגט אים דער הייליגער רבי: דו מיינסט אז פון דא ביז דארט קען מען נישט רעדן צום באשעפער? ווי ווייט איז פון מויל ביז צום הארץ? ! ווייל דער הייליגער רבי האט אים שוין געוואלט אויסלערנען אז כאטשיג דארטן איז טאקע דער הייל, אבער מען קען שוין אנהייבן צו רעדן, נאר ווען איך וועל קומען דארט וואו קיינער איז נישטא, וועל איך זיך קענען בעסער אויסרעדן דאס הארץ (עײן פעלת הצדיק אות שצד).

קומט אויס אז א איד דארף אזוי שטארק שפירן דעם באשעפער, אז וואו ער איז נאר, קען ער רעדן צום באשעפער (עײן שיחות הר"ן סימן ר"ל-רל"א), און דארף נישט ווארטן ווילאנג ער וועט זוכה זיין צו גיין אין פעלד (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן י"א. שיחות הר"ן סימן רכ"ז), אויף דארף ער נישט האבן קיין חבורה צו דעם, [וואס דעמאלטס פעלט שוין אויך פונעם אמת. (עײן ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן נ"ב)]. ווייל אז ער איז שטארק

רעדן צום באשעפער

אין די אַמונָה קען ער 'שוין' רעדן, און די גאַנצע וועלט וואס ער זעהט, זאל ער באַטראַכטן ווי איין גרויסער פּעלד, און נאר דער אייבערשטער איז דא. [בפּרט ווען ער פּאַרט אליין מיט זיין קאר וואס דעמאלטס האט ער אַ מקום מיוחד (עײן שיחות ה״ן סימן רע״ד-ער״ה)]. און אַז ער איז אַראַפּ געפּאַלן און ער שפּירט נישט אַז דער אייבערשטער איז דא, זאל ער פון דעם אליין מאַכן אַ תּפּלה: "רבונוּ שׁל עולם איך בין אַראַפּ געפּאַלן איך שפּיר דיך נישט, איך קען נישט רעדן צו דיר".

אַבער צו דעם דאַרף מען האַבן אַ מוראַ דיגן תּמימות, אַזוי ווי דער הייליגער רבי זאַגט (ליקוטי מוהר״ן חלק ב, סימן ק״ד. שיחות ה״ן סימן ל״ג, קנ״ד, ועוד): אַז דער עיקר אין תּפּילה איז 'תּמימות און פּשיטות' אַוועק וואַרפֿן דעם שׂכּל, ווייל ביי תּפּלה קען מען נישט ניצן קיין חכמות, נאר גלייבן אַז דער בורא פּל עולמים איז דא. און אפּילו אַז איך בין ווייט וועל איך דאס אליין בעטן דעם באשעפער (ליקוטי מוהר״ן חלק ב, סימן כ״ה). דאס איז די אוצרות וואס מיר האַבן, און

'דער' לעכטיגקייט פֿרובירט דער סמ"ך מ"ם צו פֿאַרהוילן און פֿאַרדעקן רחמנא לצלן .

ג.

און אזוי זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ס"ז): עס איז דא וואלקענעס וואס פֿאַרדעקן די שכל'דיגע אויגן. [דאס הייסט אז דער מענטש כאפט נישט אז דער בורא פֿל עולמים איז דא, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ב): אז ווען א מענטש זינדִיגט אין פֿגם הברית רחמנא לצלן, באשאפט ער אזעלכע וואלקענעס וואס זענען מבבל די מחשבה ער זאל נישט קענען שפירן דעם באשעפער.] וואס דאס איז וואס עס שטייט אין זוהר הקדוש (רעיא מהימנא פֿנחס רנ"ב): אז עס איז דא רומי רבתי און רומי זעירתא. און די מפרשי הזוהר זאגן: אז רומי רבתי; גייט ארויף אויף איטאליע וואס דארט איז די קליפה פון די רומיים, און רומי זעירתא; גייט ארויף אויף גריכלאנד וואס דארט זענען די יונים, וואס דאס זענען די צוויי מוראדיגע טמאות פון

רעדן צום באשעפער

אָדום און יִוֵן וואס פון דאָרט איז אַרױסגעקומען די
שטערקסטע עבודה זרה, אזוי ווי דער הייליגער
רמב"ם זאגט (אגרת תימן). וואס די טומאה האט געפֿען
גורם געווען אז מיליונען אידן האט מען געפֿען
גע'הרג'ט מיט די ערגסטע מיתות אכזריות, און
וידער די כפירות און אפיקורסות וואס זיי האבן
אריין געברענגט אין די וועלט, און נאך געשלאָפֿט
רוב וועלט, ביז אפילו אין א איד'ס הארץ פאלט
אריין ספיקות אין די אמונה, און עס דאכט זיך אים
אז דעם גוי פֿעלט גארנישט. און ער כאפט נישט אז א
איד וואס איז בזה העולם קען ארויס כאפן א יעדן
טאג אזויפיל דיבורים צום אייבערשטן, פון ווען ער
מאכט אויף די אויגן צופרי ביז ער לייגט זיך שלאָפֿן
(עײן ליקוטי מוהר״ן חלק ב, סימן צ״ו), דא א דיבור און
דאָרט א דיבור, און די אלע דיבורים קלויבן זיך
צוזאם, און ווען דער מענטש זאל וויסן דאס
טייערקייט פון יעדן דיבור וואס ער רעדט צום
באשעפער (עײן ליקוטי מוהר״ן סימנים צ״ה-ק״ב, ועוד),

וואלט ער נישט געווען אזוי צופראכן, און וואלט זיך געקענט דערהאלטן, און ארויס גיין פון זיין גלות.

וואס דאס האט מען טאקע געזעהן ביי אונזערע לייט, וואס זענען געווען געבער פארשיקט אין ווייטן קאלטן סיביר, דאך וויבאלד זיי האבן געהאט דעם דיבור האבן זיי זיך געקענט דערהאלטן.

אין ארץ ישראל איז געווען א גרויסער צדיק הרב הקדוש מ'מאכנובקה זי"ע, וואס ער איז אפאר יאר געווען אין סיביר, צופיל האט ער נישט געקענט ארבעטן, ווייל ער איז געווען א שוואכער מענטש, און דער אייבערשטער האט געהאלפן מען האט אים געלאזט זיין דארטן אין א קליין הייזקעלע, און ער האט זיך אסאך אויסגעבעטן ביים באשעפער, אז ער האט נישט דא קיין מנגן, און ער האט נישט דא ווער עס זאל ענטפערן אמן, ביז דער אייבערשטער האט רחמנות געהאט, אז מען האט געלאזט זיין ווייב אהין קומען, וואס דאס איז געווען א מורא דיגער חסד. נאכדעם ווען מען האט אים ארויסגענומען פון דארט

רעדן צום באשעפער

מיט אסאך געלט און פראטעקציע, און מען האט זיי
 ביידע געברענגט אויף ארץ ישראל, האט ער
 געמאכט א בית המדרש אין בני ברק, און א עולם איז
 געקומען קוקען דעם נייעם רבין, האבן זיי געזעהן אן
 אינטערסאנטע זאך! אז פארן דאווענען ביי די ברכות
 גייט ער צו צום ווייבער שוהל, און ער הייבט אן צו
 זאגן ברכות, און די רעביצין ענטפערט אמן, נאכדעם
 זאגט זי די ברכות, און ער ענטפערט אמן!, איז
 געווען פון זיינע נאנטע וואס זיי האבן אים פרויפירט
 מסביר צו זיין: עס פאסט נישט פארן רבין אזא
 הנהגה! האט ער גענטפערט: איך האב יארן געבעטן
 ביים באשעפער אז איך האב נישט געהערט קיין
 אמן, קיין ברוך הוא וברוך שמו וכו', ביז איך האב
 אויסגע'פועלט ביים בורא כל עולמים ער זאל מיר
 העלפן, און מיט ניסים ממש, האט מען געלאזט מיין
 רעבעצין אהינקומען דארט, וואוינען אין סיביר, אין
 עפעס א כאטקעלע, וואס דורכדעם האב איך כאטש
 פון דעמאלטס געקענט ענטפערן אמן, און איך האב
 מיך דארט אזוי איינגעפירט, אז ווען די רעביצין האט

געזאגט ברכות, האב איך געענטפערט אמן, און ווען
 איך האב געזאגט ברכות, האט זי געענטפערט אמן,
 און יעצט ווייל מענטשן קוקן און לאכן, זאל איך
 אויפהערן די הנהגה?!

האט ער זיך אויסגעדריקט אמאל, און געזאגט:
 אין סיביר האבן זיך צוויי חסידות'ער דערהאלטן,
 מיט די גרעסטע מסירות נפש, ברסלב'ער חסידים,
 מיט ליובאוויטש'ער חסידים.

עס איז געווען א איד צווישן אנשי שלומינו ער
 האט געהייסן ר' נטע גורעליק, [ער איז קודם געווען
 א חב"ד'סקער בחור, און ער האט געהאט גוטע
 כשרונות, ער האט געקענט 'ספר התניא' אויף
 אויסערווייניג, און ער איז מקורב געווארן צו אונזערע
 לייט אין אומאן, ער פלעגט דארט זיין ביים הייליגן
 רבי'נס ציון,] און מען האט אים נעבעך געכאפט און
 פארשיקט אויף סיביר, אבער וויבאלד ער האט שוין
 געוויסט פון דעם סוד פון רעדן צום אייבערשטן, איז
 ער שוין נישט פארלוירן געווארן אפילו דעמאלטס

רעדן צום באשעפער

אויף נישט, און ער האט געהאט יעדן טאג אסאך
 התבודדות, האט דער אייבערשטער געהאלפן, אז ער
 האט מוצא חן געווען ביי די רשעים, און ער האט
 זוכה געווען צו א אויסטערלישע זאך אז מען האט
 אויף אים רחמנות געהאט, אז מען האט אים געגעבן
 ארבעט אינעווייניג, ביי זייערע אפיסעס, אז ער
 האט געדארפט ברענגען האלץ און אנהייצן, ברענגען
 וואסער און דאס אפקאכן צו מאכן טיי, וואס דאס
 איז געווען פאר אים א מוראדיגע ישועה, אז ער
 דארף נישט געפרוירן ווערן ארבעטענדיג אין די
 וועלדער.

איז אבער געווען דארטן אויף א גלח'ס טאכטער,
 און בינאכט נעמט זי אים אן רעדן צו אן עבירה, און
 איז אים מסביר: דו ווייסט דו ביזט אליין און איך בין
 אליין וכו', איז ער ארויס אין וואלד און געשריגן:
 "רבוננו של עולם ווי איידער איך זאל קומען צו א
 עבירה רייס מיר אויס די הארץ, און איך זאל ענדערש
 דא בלייבן, איך וויל נישט בשום אופן דורכפאלן".
 און אזוי איז געווען יעדן איינציגן נאכט פאר דריי

יאר, זי האט אים אלץ אנגערעדט, און יעדע נאכט איז ער ארויס געגאנגען שרייען: אל תביאנו לידי נסיון, איך זאל נישט האבן קיין נסיון.

ענדליך נאך דריי יאר וויבאלד ער האט געטוען די ארבעט גוט, איבערהויפט ער האט געהאט אזויפיל תפילה און התבודדות, האט מען אים באפרייט. פאר מען האט אים באפרייט, האט מען פאר אים געמאכט א געזעגענונגס סעודה, זיך צו באדאנקען פאר זיין גוטע ארבעט, האט זי זיך אויפגעשטעלט און געזאגט: אויב עס איז דא א הייליגער בחור אויף די וועלט, קען זי מעיד זיין, אז דאס איז דער הייליגער בחור.

דער אייבערשטער האט געהאלפן ער איז צוריקגעקומען אויף אומאן, האט ער דאס דערציילט דארטן, האבן אלע מענטשן געוויינט: א מענטש האט אזא נסיון אזוי ווי יוסף הצדיק און נאך מער, און דאך האט ער זיך געקענט דערהאלטן. האט ער דעמאלטס געזאגט מיט דעם לשון: ווען איך האב

ווען נישט דעם ענגין פון התבודדות און איך גיי ווען
 נאר מיטן שכל וואלט איך דורכגעפאלן! וואס האט
 מיר דערהאלטן? אז איך האב גערעדט צום
 באשעפער!.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן
 ע"ח): דער דיבור איז אזוי ווי א מאמע, א מאמע גייט
 מיט מיטן קינד אפילו אין שמוציגע פלעצער, און
 וואשט אים און רייניקט אים אפ און טוט אים איבער,
 אפילו ער האט א שלעכטן גערוך, די זעלבע זאך דער
 דיבור, גייט מיט מיטן מענטש, אפילו ער איז
 אריינגעפאלן אין שמוציגע פלעצער, וויבאלד ער
 רעדט צום באשעפער וועט דאס אים אפהיטן.

אבער צו דעם דארף מען האבן א שטארקע
 אמונה, און דער עיקר גלייבן אין זיך. דער הייליגער
 רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ס"א): אזוי ווי מען
 דארף האבן אמונה אין באשעפער, אזוי דארף מען
 האבן אמונה אין זיך. אז איך קען אויך, און איך וועל
 אויך פועל'ן ביים באשעפער.

הרב החסיד רבי יצחק ברייטער הי"ד, [פון גדולי אנ"ש אין פולין] פלעגט זאגן: דער הייליגער רבי ברענגט ביי די מעשה פון בערגיר ועני (סיפורי מעשיות מעשה י): אז דער רוצח האט געזאגט פאר די בת מלך: אויב דו וועסט רעדן איין ווארט הרגע איך דיר. האט ער מיט דעם מסביר געווען: דאס איז עמלק פון די לשון פונעם פסוק (ויקרא א, ט"ו): 'ומלק את ראשו'. דאס הייסט עמלק ווארענט דעם מענטש: אז דו וועסט רעדן, וועל איך דיר דערווארגן.

זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ט"ז) אז דאס איז דער חורבן בית המקדש, ווייל דער בית המקדש איז דער פלאץ וואו מען קען רעדן צום באשעפער, און איז דער פלאץ פון דעת און שכל! אזוי ווי די גמרא זאגט (ברכות לג.): 'כל אדם שיש בו דעה פאלו נבנה בית המקדש בימיו. און אז מען האט נישט קיין שכל, און עס ווערט א חורבן אין די מוחין [נעריוון] פון א מענטש, דאס איז חורבן בית המקדש, דאס הייסט אז א מענטש ווערט ביי זיך זייער

צובראכן, און ער קען זיך נישט דערהאלטן ווען עס גייט דורך אויף אים א גרויסע נסיון.

הרב החסיד רבי לוי יצחק [בענדער] זצ"ל האט פארציילט א אינטרעסאנטע מעשה: אין אומאן איז געווען א גרויסער עושר, וואס ער איז געגאנגען צום בוטשער און צום בעקעריי און צום גראסערי, און אפגעשמועסט מיט זיי, אז אויף זיין חשבון זאלן זיי ארויס געבן יעדע וואך פאר אלע ארעמעלייט, וואס וועלן קומען מיט א צעטל פון אים, און ער האט דאס באצאלט, און קיינער האט נישט געוואוסט פון וואו ער באצאלט דאס, ווייל ער האט געהאט א נאמען פאר א גבאי צדקה.

ויהי היום, עס האט זיך איבערגעדרייט דער רעדל, ער האט שוין נישט געהאט קיין געלט צו געבן, פארשטייט זיך אז ווען מען איז געקומען אין גראסערי און אין פיש סטאר און אין בעקערי, האט מען מער נישט ארויס געגעבן פאר די ארעמעלייט. האט מען אים באפאלן, דו גנב! די גזלן! דו

קארגער! האט ער זיך געבעטן: וואס זאל איך טוהן
 ווען איך האב געהאט האב איך דאך געגעבן, יעצט
 האב איך נישט. און פון שוהל צו שוהל האט מען
 אים פארטריבן, איז ער אריין געפאלן אין א מרה
 שחורה רחמנא לצלן, און געטראכט צו זיך, איך האב
 דאך געהאלפן אלעמען, און נישט גענוג איך האב
 פארלוירן מיין גאנצע פארמעגן, איז מען מיך נאך
 מבזה מיט די גרעסטע בזיונות? איז ער אזוי געליגן
 אין א דעפּרעשאַן, און ער איז נישט ארויס פון
 שטוב. מענטשן האבן געקלאפט אין פענסטער, און
 געשריגן די גנב, פארוואס קומסטו נישט ארויס!
 וואס דאס איז באַמט זייער א גרויסער נסיון, ווייל
 ער האט דאך יעדן געהאלפן מיט די גרעסטע מסירת
 נפש, און דא איז מען אזא 'כפוי טובה' וואס דאס איז
 די מיאוס'טע מדה. איך בין געקומען צו אזא נסיון,
 אבער ברוך השם איך האב נישט געדארפט אז יענער
 זאל מיר מחיה און מחזק זיין, ווייל איך האב געהאט
 די הקדמות און דאס התחזקות פונעם הייליגן רבין,
 און רבי נתן ז"ל. אדרבה ווקא דורכדעם האב איך

זוכה געווען צו זייער שיינע ספֿרים. אזוי ווי דער
הייליגער רבי זאגט (ספר המדות אות דעת סימן לג).]

ביז עס איז געקומען אַ בַּרְסֶלְבֶ'ער חסיד צו אים
און האט אים גענומען אויסרעדן: דער באשעפער
האט דיר אויספֿרוּבירט מיט אַ גרויסע עשירות, און
דו ביזט בייגעשטאנען דעם 'נסיון העושר' הונדערט
פֿראצענט, יעצט פֿרוּבירט דיר די באשעפער אויס
מיט עניות, צו זעהן ווי אזוי דו וועסט זיך יעצט
דערהאלטן, און צו דיין עניות האט דער
אייבערשטער נאך צוגעשטעלט אויכעט אז מען
שרייט דיר נאך, גנב! גזלן! און מען שפעט פון דיר,
און מען רעדט אויף דיר פֿל דבר אסור, פֿאסט דאס
דען דיר אז יעצט זאלסטו נישט ביישטיין דעם 'נסיון
העוני'? און אזוי האט ער אים צוגערעדט, אז ער זאל
גיין אין בית המדרש, דאווענען מיט מנין. האט ער
געזאגט: איך האב דאך מורא אז מען וועט אויף מיר
ארויף טאנצן, האט ער אים געזאגט: שווייג! און
מאכט דיך נישט צוטוהן, ווייל דו ווייסט דאך אז דו

האסט יא געטוען גוט, און אזוי האט ער אים אויסגערעדט.

ביז ער האט אים אזוי מחזק געווען, אז ער איז געווארן ביי זיך אויפגעבויט. און איז שוין געגאנגען אין בית המדרש, און ער האט אפגעשוויגן אויף אלע בזיונות. פארשטייט זיך וויפיל קען מען שוין מבזה זיין א איד, און צוביסלעך זענען אלע מיד געווארן אים צו רודפן, און צוביסלעך איז ער געקומען צו זיך, און נישט נאר דאס, נאר דער אייבערשטער האט געהאלפן אז עס האט זיך צוריקגעדרייט דער גלגל, און ער איז געווארן צוריק אן עושר.

ווייל עניות און עשירות איז נאר תלוי אין דעם מח פונעם מענטש, ווייל ביים באשעפער איז דא גענוג געלט. אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן מ): אז ווען א מענטש האט א "שפע כפולה" פעלט אים גארנישט. חז"ל זאגן (קהלת רבה, פרק א, סימן ל"ד): יש לו מנה רוצה מאתיים. ווער עס האט הונדערט וויל צוויי הונדערט. ווייל די טבע פון

אַ מענטש איז, אז שטענדיג שפירט ער ווי עס פעלט אים, אבער אז א מענטש קוקט אויף דעם וואס ער האט נא, פילט ער זיך ווי אן עושר, און ער איז זוכה צו א "שפע כפולה" [דאפעלטע שפע].

חז"ל זאגן (אבות פֿרק ד, משנה א): איזהו עשיר השמח בחלקו. ווער איז אן עושר? דער וואס איז פרייליך און צופרידן מיט זיין חלק. אויף זאגן חז"ל (גדרים מא.): דָדא ביה פולא ביה, דלא דא ביה מה ביה. דעת קנית מה חסרת. אז א מענטש האט שכל האט ער אלעס, און עס פעלט אים גארנישט, אבער טאמער האט ער נישט קיין שכל, און ער איז אומצופרידן, פעלט אים זייער אסאך. אזוי ווי חז"ל זאגן (בבא קמא צב.) בַתֵּר עֲנִיָא אֲזֵלָא עֲנִיּוּתָא. נאכן ארימאן גייט נאך דאס ארימקייט. דאס הייסט; מיט זיין נאכגעלאזטקייט און אומצופרידנקייט ציעט ער אליין ארויף אויף זיך נעבעך דאס ארימקייט.

ד.

דער הייליגער בארדיטשובער רב זי"ע זאגט
 (הובא בספר אור תורה להרב הקדוש בעל צמח צדק מליובאוויטש
 זי"ע, נ"ף ח"ב, עמוד א, צ"ז): פארנוואס זאגט דער פסוק
 מיט דעם לשון חזון ישעיהו? ווייל 'חזון' איז מלשון
 'חזיון' וואס דאס איז א לשון פון נבואה, זאגט ער:
 אז וועגן דעם רופט מען דעם שבת 'שבת חזון' ווייל
 ווער עס האט ריינע אויגן, דער קען 'זעהן' דעם שבת
 דעם בית המקדש השלישי, וויאזוי עס וועט
 אויסזעהן, און וויאזוי עס וועט אראפקומען, וואס
 דאס וועט נמשך ווערן נאר דורך תפלה.

עס ווערט געברענגט אין ספר שער המלך (שער ד,
 פרק ו): אז חזון איז ראשי תיבות ח'צי ז'עם ו'חצי
 נ'חמה, האלב איז צארן און האלב איז טרייסט, ווייל
 חודש אב די ערשטע העלפט ביז תשעה באב, איז
 זעם, אבער נאכדעם איז נחמה, דאס הייסט ווען דער
 מענטש שפירט אז עס איז עק וועלט, און ער טראכט,
 וואס וועט שוין זיין מיט מיר, דאס איז טאקע חצי

זעם, אָבער נאַכדעם דאַרף ער וויסן אז עס איז דא
 חֲצִי נְחֻמָּה, אז דער באשעפער וועט אים העלפן, און
 מען טאר נישט ווערן צופאלן פון קיין שום זאך, פֿל
 זמן מען האט דעם דיבור.

דאס איז אויף וואס דער פֿסוק פֿאַנגט אָן די וואָך
 און זאָגט (דברים א, א): אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה.
 מֹשֶׁה רַבִּינוּ הָאֵת דָּא גַעזאָגט מוסר מיט ליבשאפט:
 איר האט דאך דעם כַּח פֿון 'אֵלֶּה הַדְּבָרִים' וואס דאס
 מיינט 'רעדן צום באשעפער'. וואס דורכדעם וואלט
 מען פֿון אלעם געראטעוועט געווארן.

דער אייבערשטער זאל העלפן אז מיר זאלן שוין
 אַלע זוכה זיין צו זעהן דעם בנִינן בית המקדש
 בתפארתו, בבִּיאַת גואל צֶדֶק בְּמִהְרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן.

תּוֹם וְנִשְׁלַם שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם

בעוהש"ת

קונטרס

אין זען אויף דער וועלט

וואס דאס איז א וואונדערליכע שיעור, געזאגט געווארן דורך
בבוד קדושת הרב הצדיק מוה"ר א"ש שליט"א
אריינצוברענגען אין אונז די ריינע און קלארע אמונה אין באשעפער.
ווי אויף עצות און התחזקות וויאזוי אדורך צו גיין דעם קעגן בשמים.

פרשת שופטים תשע"ב

געבויעט און באגרינדעט אויף די ווערטער פון אונזער הייליגער און פארשטימער רבי,
דער באהאלטענע ליכטיגקייט, דער הייליגער הויכער ליכט, אדוננו, מורינו ורבינו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו
און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש, א וואונדערליכע ליכט,
וואס קיין שום באהעלטעניש איז נישט פארהוילן פון איהם,
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו
און עס איז צוזאמגעפלאקטן מיט פסוקים פון תורה, גמראים, כתובים, און מאמרים
פון אנגעזעע דייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסידי בריסלב - מא יארק יצ"ו

דער הייליגער רבי האט געזאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק
ב' סימן קי"ט) דא איז דער גיהנום, עס איז נישטא
קיין עולם הזה, אדער גיהנום אדער גן עדן; ווען א
איד לערנט יעדן טאג תורה, און איז מקיים די מצוות
בשמחה, און דאווענט צום בורא כל עולמים, און
רעדט צו אים, דאס איז גן עדן, ס'איז נישטא קיין
בעסערס פון דעם; און פארקערט אז מען לויפט נאך
די נארישקייט פון די וועלט, פארפלאנטערט מען זיך
אין דעם ביטערן גיהנום, וואס דאס הייסט ביי די
וועלט עולם הזה, אבער אין אמת'ן אריין איז דאס
דער גיהנום אליין, וועלדיג די צרות און די עגמת נפש
וואס מענטשן האבן, דער אזוי וכו', און דער אזוי
וכו'. איבערדעם בעט איה דיר זייער: נעם זיך אין די
הענט אריין און קום צוריק; עס איז קיינמאל נישט
שפעט, פל זמן דער מענטש לעבט קען ער אלעס
פאררעכטן.

(אשר בנחל באידיש חלק א' מכתב קמ"ו)

אַ גַן עֵדֶן אויף דער װעלט

.א

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רפ"ו): עס איז דא 'גן עֵדֶן', וואס דאס איז צונאם געשטעלט פון צוויי עקסטערע זאכן 'גן' און 'עֵדֶן', אזוי ווי די גמרא זאגט (ברכות לד ע"ב): 'גן' איז איין זאך, און 'עֵדֶן' איז א צווייטע זאך. און דאס ווערט

אַנגערופֿן 'חֲכָמָה עֲלָאָה' און 'חֲכָמָה תַּתָּאָה'; 'חֲכָמָה עֲלָאָה' הייסט: דעם אייבערשטנס חֲכָמָה, און מען זעהט אָפֿען דעם אייבערשטן; 'חֲכָמָה תַּתָּאָה' הייסט: די חֲכָמָה וואס איז פֿאַרהאַנען דא אויף דְּעֵר וועלֵט.

אזוי ווי מען זעהט, אז עס זענען דא מענטשן וואס דער אייבערשטער האט זיי אריין געלייגט אין קאפֿ חֲכָמָה, און זענען אויפֿגעקומען מיט פֿאַרשידענע ערפינדונגען, ווי לְמִשָּׁל: די חֲכָמָה פֿון עֲלֶעקטעריק; דאס אַרײַן צײַען וואסער ביז אין שטוב; די ערפינדונג פֿון די באַנען; קאַרס; וכו', דאס איז די חֲכָמָה פֿון די וועלֵט, אָבער אָפֿילו די חֲכָמָה האט אויף דער אייבערשטער אַרײַן געלייגט אין שְׁכָל פֿונעם מענטש. אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן ה'): ווען נישט דער בורא פֿל עולָמִים וואלֵט אַרײַנגעגעבֿן אין מענטשן שְׁכָל, וואלֵט מען נישט געקענט אויפקומען אויף די אַלע חֲכָמוֹת. אויף זאגט דאָרט דער הייליגער רבי אז יעדע חידוש וואס מען איז מִחדֵש אין די תּוֹרָה, געבֿט מען אַרײַן פֿון הימל פֿאַר דעם מענטש. און אז אַ איד איז זוכה און ער

א גן עֵדֶן אוֹיף דער װעלט

שטעלט צוזאם די צוויי זאכן: 'חֲכָמָה עֲלָאָה' מיט
'חֲכָמָה תַּתָּאָה' דאס איז דער 'גן עֵדֶן'.

דער זוהר הקדוש זאגט (תקוני זהר פז ע"ב): עס איז
דא דריי און פופציג פרשיות אין די תורה, וויפיל עס
באטרעפט ג"ן; ווייל 'חומש' - מקרא' איז 'בעשה';
דאס הייסט, אלע פסוקים פון בראשית ביז לעיני כל
ישׂראל איז מעשיות וואס האט פאסירט דא אויף דער
וועלט, כאטשיג אין יעדע אות פון די תורה זענען דא
אן א שיעור סודות און רמזים וכו', אזוי ווי עס
שטייט אין זוהר הקדוש (בהעלותך קנב ע"א): א קללה
זאל קומען אויף א מענטש וואס זאגט רחמנא לצלן
אז די תורה איז סתם מעשיות; ווייל די תורה איז א
'נצחיות', נאר עס איז מלובש גענווארן אין די בריאה,
פון די מעשה פון אדם הראשון און חוה, ביז די
הסתלקות פון משה רבינו. אבער דאס איז אויף
אייביג, און עס חזרט זיך איבער פון פריש יעדן
טאג, יעדן שעה און יעדע רגע ביי יעדן איינעם.

צום ביישפּיל: יעצט איז ער אַדם, און זיין ווייב איז חוה, און דער שלאנג קומט און ער רעדט זיי צו, צו אלע נארישקייטן, וואס דורעך דעם גייט זיי שוין אלעס פארקערט וכו', (עזין לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן פ"ב). אזוי האבן מיר אויף א תיבה, וואס דאס איז די 'תיבות התפילה', די ווערטער פון די דאווענען; אזוי קומט היינט אויף פאר דער מבול: אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן מד): די בלבולים און מחשבות זרות וואס יעדער מענטש האט ביים דאווענען, ווערט אנגערופן 'מבול', ווייל זיי זענען מבלבל דאס דאווענען פונעם מענטש, און אזוי אויף די אלע צען נסיונות וואס אברהם אבינו איז דורעך געגאנגען, גייט אויף דורעך אויף יעדן איד, און ער האט געבען שווערע ביטערע נסיונות, נאר אברהם האט זיך בעסער דערהאלטן (אבות ה, ג).

וועגן דעם ווערט די תורה אנגערופן 'תורת חיים' ווייל די תורה איז א לעבעדיגע זאך, און די אלע זאכן שפילן זיך אפ דא אויף דער וועלט, וועגן דעם ווערן אלע דריי און פופציג סדרות אנגערופן 'גן' = גארטן.

דער הייליגער רבי זאגט (סיפורי מעשיות מעשה יא):
עס איז דא א גארטן וואס איז מורא'דיג וואונדערליך,
אבער ווי נאר איינער קומט אריין אין דעם גארטן,
הייבט מען אים אן צו יאגן, און מען יאגט און מען
יאגט, און ער ווייסט נישט ווער עס יאגט אים, ביז
מען פארטרייבט אים פון גארטן; דער גארטן איז
'דער וועלט', אזוי ווי מען זעהט וואס עס גייט דורעך
אויף מענטשן אין דער וועלט, פארשידענע ערליי
צרות, און זיי שפירן אז מען יאגט זיי און מען
פייניגט זיי, בשעת קיינער פייניגט זיי נישט, און
קיינער רודפ'ט זיי נישט, נאר עס דאכט זיך זיי אזוי,
אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א'
סימן כ"ה): היינט דארף מען רופן דעם יצר הרע מיט א
נייעם נאמען: 'פח המדמה', [חז"ל זאגן (סופה נב ע"א):
דער יצר הרע האט זיבן נעמען, האט דער הייליגער
רבי געזאגט היינט האט ער אן אכטן נאמען], וואס
דאס זענען די 'דמיונות', וואס דאס הרג'ט אפ דעם
מענטש, און ליידער רוב מענטשן לייזן נעבעך פון די
מחלה רחמנא לצלן.

אויפן פֿסוק (דברים ז, טו): װהסיר הַיְיָ״ה מִמֶּךָ כָּל חֵלִי, דער אייבערשטער װעט אָפּטוהן פון דיר אַלע קֶרְעֵנֶק. זאָגן חז"ל (ירושלמי שַׁבַּת פֶּרֶק יד, הַלְכָה ג): זֶה הַרְעִיּוֹן, דאס מיינט מען רחמנא לצלן די אַלע מחשבות און פֿארשידענע דמיונות און פֿאַנטאַזיעס װאס פֿייניגן דעם מענטש, װאס דאס איז די עֶרְגֵסְטֵע קֶרְעֵנֶק רחמנא לצלן, און פון דעם לייִדט אַ מענטש אַלע צרות, און דאס איז דער יאָגעניש װאס מען יאָגט אינעם גאַרְטן.

אַבער װען דער מענטש זאל שפּירן אז דער באַשעפֿער איז דא, לֶעבֶט ער אין 'גן עֵדֶן'; דאס הייסט, ער נעמט די װעלט װאס װערט אָנגערופֿן 'גן', און ער שטעלט צו צו דעם דער 'עֵדֶן', װאס דאס װערט אָנגערופֿן 'עֵדֶן' דנחלא עלאה', דאס הייסט אז ער ברענגט אַראַפּ כּבִּיכּוֹל דעם אייבערשטן דא אויף די װעלט, און ער איז מְקַשֵּׁר די װעלט מיט יענער װעלט, דעמאלטס װערט דאס 'גן עֵדֶן', און ער לֶעבֶט אין 'גן עֵדֶן'.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוה"רן חלק ב' סימן קי"ט): אויף דעם וואס די וועלט זאגט: עס איז דא 'עולם הזה'; אפֿשר איז פֿארהאנען ערגעץ אן 'עולם הזה', דא אויף די וועלט איז דער 'גיהנום' אליינס, ווייל לויט וואס מענטשן מאכן מיט דא אויף דער וועלט ביטערע צרות און יסורים, איז בכלל נישט דא קיין 'עולם הזה'. נאר עס איז דא אדער 'גן עֵדֶן', אדער 'גיהנום'. דער 'גן עֵדֶן' איז, אז א מענטש איז זוכה, און ער ווייסט אז יעדע זאך איז פון בורא פֿל עולמים, וואס דאס איז דער גרעסטער תענוג און פארגעניגן פון 'עולם הבא', און מען איז זיך 'מתענג מזיו השכינה'.

אבער אז א מענטש טיילט אפ די וועלט פון יענע וועלט, און ער זאגט (ישעיהו כב, יג): אכול ושתו [היום] כי מחר נמות, לאמיר לעבן א גוטן טאג היינט, וואס האבן מיר צו קוקן אויפן מארגענדיגן טאג. קומט אויס אז ער האט אפגעריסן 'דעם טאג' פון באשעפער, און ער וויל נישט קוקן אויפן תכלית, ממילא איז 'דער וועלט' וואס דאס איז דער 'גן'.

מ א גן עֵדֶן אוֹיף דָּער וועלֵט

גַּעבְּלִיבֵן נָאר מִיטן 'הַיּוֹם', וואס דעמאלטס איז דאס די אוֹתִיּוֹת: גִּיהֵנוּם, און ער לייִדט נעפּעפּ פון אַלע מיני צָרוֹת און אַיִנרעדענישן, און ער לַעבֵט אין 'גִּיהֵנוּם' רחֲמָנָא לְצַלָן.

ב.

דאס געפונען מיר אין די תּוֹרָה (בְּרֵאשִׁית ג, כג-כד):
ווען אָדָם הָרָאשׁוֹן הָאֵט גַּעזִינְדִיגְט רחֲמָנָא לְצַלָן,
הָאֵט אִים דָּער אַיִבְעֶרשְׁטער פֶּאַרטרִיבֵן פון 'גֵן עֵדֶן',
וואס דאס איז געווען די גרעסטע קלָלָה. איז שווער
פון וואו האט אים דער אַיִבְעֶרשְׁטער
אַרויסגעטרִיבֵן? אָדָם הָרָאשׁוֹן הָאֵט דָּאַף בִּיז יַעצֵט
אויף געלעבט דא אין דער וועלט? ער איז נישט
באַשאפן געווארן אין אן אַנדערע וועלט? !

נאר עס שטייט אין פֶּסוּק (בְּרֵאשִׁית ב, טו): וַיִּקַּח ה'
אֱלֹקִים אֶת הָאָדָם וַיַּנְחֵהוּ בְּגֵן עֵדֶן, דער אַיִבְעֶרשְׁטער
הָאֵט גענומען אָדָם הָרָאשׁוֹן, און אִים אַרײַנגעלייגט
אין גֵן עֵדֶן. פֶּרעגט דער זוהר הַקָּדוֹשׁ (בְּרֵאשִׁית כז ע"א):
פון וואו האט ער אים גענומען? ענטפערט דער זוהר

הקדוֹשׁ: עַר הָאֵט אִים אַרױסגֶענוֹמֶען פֿון זײַנע פֿיר יְסוּדוֹת; דָּאס הײסֶט, יעדער מֶענטש באַשְׁטײט פֿון פֿיר יְסוּדוֹת: 'אַשׁ, רוּחַ, מַיִם, עֶפֶר'. רוב פֿונעם מֶענטש איז 'עֶפֶר', דערפֿאַר צײַט אִים שְׁטענדיג צו עֲצָבוֹת (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קפט). נאָך עֶפֶר קומט 'מַיִם', וואס פֿון דעם קומט אַלע תְּאוֹת; תְּאוֹת אַכִּלָּה, תְּאוֹת נִיאוּף, תְּאוֹת מְמוֹן, תְּאוֹת כְּבוֹד וַיִּשׁוּת. אויף דעם קומט 'רוּחַ', אז אַ מֶענטש מוז רעדן אָן אַ שִׁיעוֹר, וואס דָּאס הרג'עט אִים אָפּ רחֲמָנָא לְצַלָּן, ווייל אַלע צרות וואס אַ מֶענטש לײדט, איז נאר ווייל ער רעדט איבעריגע רייד, בִּפְרֵט אִין שְׁטוּב אז מען רעדט איבעריגע ווערטער, זאגן שוין חז"ל (אבות א, ה): סופו יורש 'גיהנום', ווייל אז מען רעדט מיטן ווייב צופיל, קומט מען נאכדעם צו וויפוחים, און ער רעדט אויף איר טאטן, נאכדעם רעדט זי אויף זיין מאמע וכו', וואס דעמאלטס האט ער נאך די 'גיהנום' אויף דער וועלט. אזוי ווי דער פֿסוק זאגט (משלי כא, כג): שִׁמְר פֿיו וּלְשׁוֹנוֹ שִׁמְר מְצֻרוֹת נַפְשׁוֹ. אז אײנער היט זיך דָּאס מויל און ער רעדט נישט קיין

אײבערײגע װערטער, היט ער זיך אָפּ פון אַסאַך צרות. נאָכדעם קומט 'אַש', װאס דאס איז די פֿעס װאס אַ מענטש האט אין זיך. און דער הייליגער רבי זאָגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ד): אַז פון די פיר כוחות קומען אַרויס אַלע שְׁלֵעכְטֵע מדות. נאר מען דאַרף דאס אויסאַרבעטן, און אַז מען אַרבעט דאס אויס, הייבט אָן צו לייכטן ביי אים דער שם הַגּוֹי"ה (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ס"ז), װאס די פיר אותיות איז קעגן די פיר יסודות.

װעגן דעם פון װען דער שְׁלֵאַנֵג האט צוגערעדט אָדום הראשון ער זאל זינדיגן, און ער האט אים געזאָגט: דו װעסט זיין אַזוי װי דער באַשעפֿער. און ער האט פאַרגעסן פונעם אײבערשטן, איז ער צוריק אַריינגעפאלן אין די פיר יסודות, מְמִילָא איז ער געווארן פאַרטריבן פון 'גן עֵדֶן', און דער אײבערשטער האט געשטעלט אַ שׁווערד װאס דרייט זיך [להט החרב המתהפכת (בראשית ג, כד)], װאס זאָגט און טרייבט און לאַזט נישט קיינעם אַריין אין 'גן עֵדֶן'.

אָבער ווי אזוי איז מען דאָך זוכה אַרײַן צו גײַן אין
 'גן עֵדֶן'? ! זאָגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק
 א' סימן רפּו): עס איז דא טויערן, וואס דורעף די
 טויערן קען מען אַרײַן גײַן אין 'גן עֵדֶן'.

וואס זענען די טויערן? נאר דער הייליגער רבי
 זאָגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כ"א): יעדער מענטש
 האט אַ מנוחה פון זיבן לעכט: די צוויי אויגן, די
 צוויי אויערן, די צוויי נאז לעכער, מיט די מויל. דאס
 זענען די שבעה נרות; אין ספר יצירה (פרק ד, משנה יב):
 רופט ער דאס אָן: שבעה שערים - זיבן טויערן. און
 די טויערן זענען די טויערן פון 'גן עֵדֶן'; דאס הייסט,
 אויב אַ מענטש איז זוכה און ער היט זיך די אויגן,
 און די אויערן, און די נאז [ער איז נישט אין פֿעס],
 און די מויל [ער רעדט נאר פון באשעפער שטענדיג],
 האט ער די טויערן אַרײַן צו גײַן אין 'גן עֵדֶן'.

אָבער אויב חלילה וחס ער היט נישט די אויגן,
 און ער קוקט צאם אלע שמוץ, פאלט ער אַרײַן אין
 אלע דמיונות; ווייל די גאנצע תּאָנה פון ניאוף איז אַ

גרויסער דמיון, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט
 (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ע"ב): ווער עס ווייסט נאר
 אביסל פון דאס גרויסקייט פונעם הייליגן באשעפער,
 איז ביי אים דאס בכלל נישט קיין נסיון, און ער
 לאכט פון דעם, ווייל ער ווייסט אז דער באשעפער
 איז דא. אבער וויבאלד א מענטש קוקט וואו ער
 דארף נישט, בפרט די אלע כלי משחית, ווי
 אינטערנע"ט און אייפא"ד וכו', וואס אויסער דעם
 וואס ער פארברענט סתם די צייט רחמנא לצלן, וואס
 דאס איז די ערגסטע זאך, איז ער זיך נאך גורם אז ער
 פארגעסט פונעם מציאות אז דער אייבערשטער איז
 דא, און ער גייט אריין אין אלע נארישע דמיונות,
 וואס דאס הרגעט אים אפ, ביז ער ווערט אינגאנצן
 משוגע רחמנא לצלן, וואס דאס איז א קללה אין די
 תוכחה (דברים כח, לד): וְהָיְתָה מִשְׁגָּע מִמַּרְאֵה עֵינַיִךְ
 אֲשֶׁר תִּרְאֶה.

נאכדעם די אויערן; עס שטייט אין זוהר הקדוש
 (יתרו דף עה ע"ב): ווער עס האט גרויסע אויערן - דאס
 הייסט ער מוז אלעס הערן און וויסן - איז א טיפש;

ווייל אַ מענטש רעדט זיך איין אז יעדער טראַכט פון אים און רעדט פון אים, וועגן דעם לויפט ער אַרום ביי אַלע קופּקעס, און וואו מען שמועסט עפּעס, הערן וואס מען רעדט, בשעת קיינער רעדט נישט פון אים.

נאכדעם די נאז; וואס פון דארט קומט פּעס, אז יעדע קלייניגקייט נערװירט אים, און ער ווערט אזוי אויפגערעגט און פארלוירן ביז ער קומט צו רציחה רחמנא לצלן.

נאכדעם די מויל; אז אַ מענטש רעדט נעבעך לשון הרע וכו', ברענגט דאס צו די ערגסטע זאכן, און דאס הרגעט אים אליין, און אויף וועם ער האט גערעדט, און דער וואס הערט דאס אויס. און אז מען פארעכט דאס אַלעס, און מען אַרבעט אויס די זיבן שפּערים, קען מען שפּירן דעם גן עֵדֶן.

אַבער יעצט איז מקוים געווארן דעם פּסוק (איכה ב, ט): טבעו בארץ שפּעריה, די טויערן זענען איינגעזונקען אין דער ערד רחמנא לצלן; ווייל אז אַ

מענטש האט נעבעך פונגס געווען די אויגן, אויערן, נאז, מויל, איז זיין מח אין גלות, און ער שפירט נישט גארנישט, און דאס לעבן איז אים זייער ביטער, ממש א 'גיהנום', און וואס איז די עצה ארויסצונעמען די טויערן פון דער ערד, און זוכה זיין אריינצוגיין אין 'גן עֵדֶן', און אנהייבן צו שפירן פּבִּיכּוּל דעם אייבערשטן? !

זאגט דער הייליגער רבי (שם, סימן רפו): מען דארף האבן א בעל הבית וואס ער קען ארויסציען די טויערן פון דער ערד. [וואס דאס איז דער צדיק, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (סיפורי מעשיות מעשה י"ג): ביי די מעשה פון די זיבן בעטלערס, אין דעם צווייטן טאג, אז עס איז געווען א גערטנער, וואס דורעף אים האט די גאנצע מדינה געלעבט א גוט לעבן, און דער גערטנער איז נעבעך פארלוירן געווארן וכו', און עס איז געקומען דער מלך האכזר, און ער האט איבערגעלאזט דארטן זיינע קנעכט, וואס זיי האבן קאליע געמאכט דאס גוט לעבן פון די גאנצע מדינה. אויף זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן

ס"ה): עֵס איז דא א גְרוֹיֶסער צְדִיק וואס ער איז דער
 בַּעַל הַשְּׂדֵה - גְּעֵרְטֵנער, וואס ער קוקט זיך אום,
 אויפן גאַנצן גאַרְטן.]

און דורךדעם וואס אַ מעננטש לערנט שוילחן ערוף
 און פּוֹסְקִים, ווערט ער אַ בַּעַל הַבַּיִת און אַ הָעֵרֶשְׁעֵר,
 און ער קען אַרויסנעמען די טויערן; ווייל אין די
 תּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה איז דא הֶלְכוֹת פון דוּמָם, צוּמַח, חֵי,
 מְדַבֵּר. דאס הייסט, עס איז דא הֶלְכוֹת אויף יַעֲדֵע
 פֶּרֶט אין די בְּרִיאָה, לְמַשָּׁל: דוּמָם: אַלֶּע הֶלְכוֹת וואס
 עס איז דא ביי א פֶּעֶלד, אָדער ווען מען בויעט אַ
 הויז. צוּמַח: די הֶלְכוֹת פון אַיִנְזִיעֵן וְכוּ', פְּלֵאִים;
 תְּרוּמוֹת וּמַעֲשָׂרוֹת וואס עס איז שׂיִיךְ אין אָרֶץ
 יִשְׂרָאֵל. חֵי: אַלֶּע הֶלְכוֹת וואס איז שׂיִיךְ ביי עֶסֶן,
 וואס מען מעג און וואס נישט, און וויאזוי מען מעג
 דאס עֶסֶן, די הֶלְכוֹת פון שְׁחָטֵן וְכוּ'. מְדַבֵּר: איז דאך
 דא אן אַ שיעור הֶלְכוֹת צווישן איין מעננטש אין דעם
 אַנְדערן. קומט אויס אז אין דוּמָם צוּמַח חֵי מְדַבֵּר, איז
 דא הֶלְכוֹת, וואס די הֶלְכוֹת ווייזט אונז אז אין יַעֲדֵע
 זאך איז דא דער אייבערשטער, און קיין שום זאך

אויף די וועלט איז נישט הפקר, וואס דאס איז דער שולחן ערוך וואס איז דער תמצית פון תורה שבעל פה.

וועגן דעם אז א מענטש לערנט אסאך פוסקים, ווערט ער בעל הבית אויף די וועלט, און ער ווייסט אז אין יעדע זאך איז דא דער באשעפער, ממילא דורעך דעם נעמט ער ארויס די טויערן פון דער ערד, און ער איז זוכה צו די 'גן עֵדֶן'.

וועגן דעם איז א גרויסע זאך צו לערנען שולחן ערוך, און זיך פירן לויטן שולחן ערוך, און אכטונג געבן נישט עובר צו זיין אויפן שולחן ערוך. א איד דארף וויסן: ווילאנג ער פירט זיך לויטן שולחן ערוך, און לויט די פוסקים און שאלות ופשוטות וואס זענען געבויעט אויפן שלחן ערוך, גייט ער אויפן גוטן וועג, אבער ווי נאר חלילה וחס ער גייט אנוועק פון שולחן ערוך, דארף מען וויסן אז עס טויג נישט, און עס איז ביטער, דערפאר האט דער הייליגער רבי

א גן עֵדֶן אוֹיף דער וועלט

מט
זייער מקפיד געווען אז אונזערע לייט זאלן לערנען
שולחן ערוך יעדן טאג (שיחות הר"ן סימן כט).

ג.

מיט דעם טייטשט דער הייליגער רבי (לקוטי מוה"ר"ן
חלק א' סימן רפ"ו): דעם פסוק (דברים טז, יח): שפטים
ושטרים תתן לה בכל שעריך וכו' לשבטייך. שב"ט
איז ראשי תיבות ט'בעו ב'ארץ ש'עריה; דאס הייסט,
א מענטש דארף זעהן אז די מנהיגים זאלן קענען
ארויסנעמען די טויערן פון 'גן עֵדֶן', פון דער ערד.
דאס זאגט דער פסוק: שופטים ושוטרים תתן לה,
ווייל א מענטש דארף האבן א שופט און א שוטר, א
שוטר מיינט, א אויפזעער [פאליס] וואס געט אכטונג
מען זאל נישט פארלעצן דעם געזעץ, און א שופט
מיינט איינער וואס משפט און איז דן אויב מען האט
עובר געווען אויף דעם געזעץ. און יעדער איד דארף
האבן די צוויי זאכן.

א שוטר: דאס איז מרמז אויף: ר'מב"ם ט"ור
שולחן ערוך, וואס דאס איז די ראשי תיבות פון

שוֹט"ר, דאס הייסט ער זאל לערנען אַסאַך פּוֹסְקִים, און ער זאל זייער אַכטונג געבן ער זאל נישט אַרויסגיין פון דיני התורה חס ושלום, און יעדע זאך וואס ער טוט, זאל ער זעהן צו מען מעג דאס טוהן צו נישט, און ער זאל זיך אָפּהיטן די אויגן, די אויערן, די נאז, די מויל, און חלילה נישט פונגס זיין און זיי קאליע מאכן.

א שופט: דאס איז דער ענין פון תפלה והתבודדות, אז א מענטש זאל זיך משפט'ן און פארציילן אלעס פארן אייבערשטן, און בעטן דעם אייבערשטן ער זאל אים מוחל זיין אויף וואס ער איז דורעכגעפאלן, און בעטן: רבוננו של עולם! איך בין נכשל געווארן און איך האב געקוקט ווי איך האב נישט געדארפט, זיי מיר מוחל, וואס זאל איך טוען איך האב א ברענענדיגן יצר הרע; רבוננו של עולם! מיט מיינע אויערן האב איך געמוזט גיין הערן וואס דער זאגט און וואס יענער זאגט, איך האב געמוזט הערן ווי מען רעדט אויף ערליכע אידן, וואס האב איך דאס געדארפט טוהן? ! רבוננו של עולם! איך בין

געווען היינט אויפֿגע־רעגט אין שטוב, ביז איך האב
 געשלאָגן, וואס האט דאס אויסגעפֿעלט? ! רבונֵו שֶׁל
 עוֹלָם! איך בין דוֹרעך געפֿאלן, און גע־רעדט לְשׁוֹן
 הָרַע וְכוּ'; און דעמאלטס קען מען לעבן אויף דער
 וועלט אזוי ווי אָדָם הָרֵאשׁוֹן פֿאַרן חטָא, וואס חז"ל
 זאָגן (סנהדרין נט ע"ב): אַז די מלאַכִּים האָבן אִים
 געבראַטן פֿלייש, און אִים געמאַכט וויין, און אִים
 געברענגט אלעס וואס ער האט געדארפֿט, און אִים
 באַדינט, און ער האט געלעבט אין 'גן עֵדֵן'.

ווייל אז אַ מענטש איז זוכה, און ער איז
 צוגעקלעבט צום אייבערשטן, איז די גאַנצע בריאה
 נאר באשאפֿן געווארן פֿאַר אִים (ברכות ו ע"ב). אויף
 זאָגן חז"ל (ברכות נח ע"א): אורח טוב מהו אומר? כֹּל
 מַה שֶּׁטָרַח בְּעַל הַבַּיִת לֹא טָרַח אֲלֵא בְּשִׁבְלִי, אַ גוטער
 גאסט, יעדע זאך וואס מען ברענגט אים, זאגט ער:
 אַלעס וואס דער בעל הבית האט צוגעגרייט און
 געגעבן, האט ער זיך אַנגעשטרענגט און דאס
 געמאַכט ספֿעציעל פֿאַר מיר, אז איך זאל זיך מחיה
 זיין דערמיט, און ער באַדאַנקט אים; אַ שלעכטער

נב א גן עֵדֶן אוֹיף דער וועלט

גאָסט זאָגט: דער בעל הבית האט דאס אלעס באַמַת געמאַכט פֿאַר זיך, און נאָר זיך אינזיין געהאַט, נאָר ער שְׁעַמֵּט זיך, און ער וויל זיך נישט אויפֿירן ווי אַ פֿראַ אָדֶם, דערלאַנגט ער דערפֿון פֿאַר מיר אויף.

און דאָס זעלבע קומט פֿאַר ביי אונז אויף, מיר זענען אלע אורחים דא אויף די וועלט, און דער אייבערשטער איז דער בעל הבית; [עס ווערט דערציילט: אַ איד איז אמאל אַריין געקומען צום הייליגן חפֿץ חיים זי"ע, און ער האט געזעהן ווי אַזוי דער חפֿץ חיים ז"ל לעבט זייער פֿשוט, זיין טיש איז געווען פֿון אַפֿאַר צאמגעקלאַפֿטע ברעטער, און אַזוי אויף די באַנק, און אויסער דעם איז דער שטוב געווען ליידִיג. רופֿט זיך דער איד אָן: רבי, וואו איז אייער מעבל? ! ענטפֿערט ער אים: איך בין אונטערװעגנס, און ער פֿרעגט צוריק דעם איד: וואו איז אייער מעבל? זאָגט ער: ביי מיר אין שטוב האב איך שיינע מעבל. פֿרעגט ער אים: וואו איז דאס יעצט? ענטפֿערט ער: איך בין דאָך דא נאָר אַ גאָסט, איך בין דא דורעך געפֿאַרן, האב איך געוואלט

באזוכן דעם רבי'ן! זאגט דער הייליגער חפץ חיים ו"ל: איך בין דא אויף נאר א גאסט, מיינס איז אויכעט צוגעגרייט דארט אויף יענער וועלט].

דאס זאגט די גמרא, א גוטער אורח זאגט: אלעס וואס דער אייבערשטער האט באשאפן און געמאכט, האט ער דאס געמאכט פאר מיר און פאר מיין באקוועמליכקייט, למשל: דער אייבערשטער האט געמאכט עס זאל זיין א קאר, אז איך זאל נישט דארפן גיין צופוס, דאנקט ער און לויבט דעם אייבערשטן אויף דעם, אז ער קען ביז א קורצע צייט אנקומען וואו ער דארף, און אז ער דארף פאהרן איבערן ים, איז דא ברוך השם אן עראפלאן, און אזוי ביי יעדע זאך וואס עס איז דא אויף דער וועלט, ווייסט ער אז דער אייבערשטער האט דאס באשאפן ספעציעל פאר אים. דאס זאגן חז"ל (סנהדרין לו ע"א): חייב אדם לומר בשבילי נברא העולם; דאס הייסט, אז א מענטש דארף אריין נעמען אין זיך, אז די גאנצע וועלט האט דער הייליגער באשעפער באשאפן פאר אים און פאר זיין טובה.

אָבער דְּעַר טֵבַע פּוֹן אַ מְעַנְטֵשׁ אַיז אַז שְׁטענדיג רעדט עַר זײַך אָפּ, און שְׁטענדיג שְׁפירט עַר אַז עס פֿעלט אים, און קוקט שְׁטענדיג אויף דעם האַלְבֵן גלאַז וואס איז ליידיג, און אַלץ וויל עַר האַבן מער פון וויפיל עַר האט, אַזוי ווי חז"ל זאגן (קהלת רבא א, לד): יֵשׁ לוֹ מְנַה רוּצָה מֵאַתֵּיִם; זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן מ): אַז אַ מְעַנְטֵשׁ קען זוכה זיין צו האַבן אַ שְׁפַע כְּפוּלָה - אַ דאָפּלטער שְׁפַע; וואס דעמאלטס איז ביי אים שְׁטענדיג פול דער גלאַז; דאס הייסט, עַר שְׁפירט אַז עַר האט ברויף הַשֵּׁם גענוג געלט, און אַז עַר איז דער רייכסטער מְעַנְטֵשׁ אין דער וועלט, און אַלעס וואס איז דא אין די וועלט איז זיינס, ווייל דער אייבערשטער האט באשאפן די גאַנצע וועלט פאַר אים; און אַז אַ מְעַנְטֵשׁ טראכט אַזוי, און חזר'ט זיך דאס אַיין, פֿעלט אים טאקע גאַרנישט, און אַפּילו עַר האט נישט יעצט אויף די מינוט וואס עַר דאַרף, ווערט עַר נישט צובראַכן, ווייל עַר טראכט: עַר וועט דאס האַבן שְׁפַעטער, און

אז מען לעבט אזוי, איז דער גאנצער לעבן א פיינע
געשמאקע לעבן.

ד.

דער פֿסוק זאגט צֶדֶק צֶדֶק תְּרִדֶּף וְכוּ' (דברים ט"ז כ:),
פון דעם זעהט מען, ווי ווייט מען דארף אַכטונג
געבן ווען מען משפט א מענטש, אז מען זאל נישט
דורעכפאלן; ווייל אז מען הערט אויס נאר איין זייט,
איז דאס שוין לשון הרע רחמנא לצלן. און בכלל
דארף זיך א מענטש צוגעוואוינען נישט זיך
אַריינצומישן אין קיין שום מחלוקת, ווייל קיינער
האט אים נישט געמאכט פאר א דין און א שופט,
און ער דארף קיינעם נישט פארעכטן, און דארט וואו
מען זעהט אז צוויי מענטשן קריגן זיך, זאל מען
אַנטלויפן פון דארט.

די גמרא ברענגט (ברכות נו ע"א): רבא האט געזעהן
ווי צוויי בלינדע מענטשן שלאגן זיך, איז ער
געגאנגען זיי אפהאלטן, האבן זיי געמיינט אז ער
ווייל זיי שלאגן, האבן זיך ביידע גענומען אויף אים,

א גן עֵדֶן אוֹיף דָּער וועלָט

און האָבן אים צאָם געקלאַפֿט די ביינער. זעהט מען פון דעם, אז ווען מענטשן קריגן זיך, דארף מען שטיין ווייט. שלמה המלך זאָגט (משלי כו, יז) מחזיק בְּאָזְנֵי כָּלֵב עֵבֶר, מִתְּעַבֵּר עַל רֵיב לֹא לוֹ, דָּאָס הֵיִסֵּט, אַז מֵעַן גֵּיִט צוֹ, צוֹ אַ הוֹנֵט, און מֵעַן כֹּאפֿט אים אָן דעם אויער, פֿאַרשטייט זיך אַז ער וועט דיר בייסן, די זעלבע זאך פֿאַסירט, מיט איינעם וואס מישט זיך אַרײַן אין אַ קריגעריי וואס האט נישט מיט אים צוטוהן.

מען דארף וויסן אַז מחלוקת איז די ערגסטע זאך, און דאס ברענגט נעבעך אַלע צרות און אַלע אומגליקן פֿאַרן מענטש, און וועגן דעם לייזן מיר שוין גלות צוויי טויזנט יאר, אזוי ווי חז"ל זאָגן (יומא ט ע"ב): דער ערשטער בית המקדש איז חרוב געווארן ווייל עס איז געווען עבודה זרה, גילוי עריות, שפיכות דמים; אָבער דער צווייטער בית המקדש איז געווען אזויפיל תורה וכו', נאר וועגן שנאת חנם איז דאס חרוב געווארן. דאס הייסט איינער האט פיינט געהאט דעם אַנדערן, וואס אין אַלע דורות האט מען

געליטן נאר צוליב דעם, און ליידער האלט דאס נאך אן ביזן היינטיגן טאג, וועגן דעם דארף מען זעהן זייער אכטונג צו געבן אויף דעם, און זיך נישט מישן אין קיין שום מחלוקה חס ושלום.

ה.

פי השחד יעור עיני חכמים ויסלף דברי צדיקים (דברים טז, יט): אז א מענטש נעמט שוחד, ווערט אים פארבלענדט די אויגן, וואס דאס ברענגט אים נאכדעם צו: ויסלף דברי צדיקים, אז ער פארדרייט די ווערטער פון די צדיקים; דאס הייסט, א מענטש איז זיך אליין משחד, און ער זוכט צו טוהן ווילדע און אויסטערלישע זאכן, ממילא דרייט ער אויס, און ער לייגט דאס ארויף אויף דעם הייליגן רבינ'ס נאמען.

וועגן דעם ווער עס וויל זיין מקורב צום הייליגן רבי'ן, און זיין א ברסלב'ער חסיד, דארף אסאך לערנען דעם הייליגן רבינ'ס ספרים: לקוטי מוהר"ן, ספורי מעשיות, ספר המדות. בפרט די שיחות פון שיחות הר"ן און חיי מוהר"ן. און מקיים זיין

פּונקטליך װאס עס שטייט דאָרט, און אַז עס איז אים
 שווער דאס מקיים צו זיין, זאל ער בעטן דעם
 אייבערשטן: רבּונוּ שֶׁל עוֹלָם! דער הייליגער רבי
 זאגט דאס און דאס, העלף מיר אײך זאל דאס קענען
 מקיים זיין, און אזוי זאל ער פון יעדע שיחה מאַכן אַ
 תּפִּילָה, אַז ער זאל זוכה זיין דאס צו קענען מקיים
 זיין.

דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הַר"ן סימן נ"א): דאס
 זאלט איר מקבל זיין פון מיר, איר זאלט זיך נישט
 לאזן נארן, ווייל די װעלט נארט אייך; דאס מיינט צו
 זאגן, אַז אַ מענטש זאל קוקן ביי זיך װאס ער האט
 אין די האנט.

צום ביישפּיל: דער הייליגער רבי האט אונז
 געגעבן אַ װעג (שיחות הַר"ן סימן עו): ווי אזוי אַ מענטש
 קען מצליח זיין אין לערנען, און זוכה זיין צו לערנען
 יעדן טאג חומש רש"י מיטן תּרגום, משניות, גמרא,
 רמב"ם, טור בית יוסף, שלחן ערוך, וכו', און אז מען
 פארשטייט נישט װאס מען לערנט, זאל מען דאס

זאגן. און דאס איז א אָפּענע גמרא (עבודה זרה יט ע"א):
 לעולם ליגרים איניש, א מענטש זאל קודם זאגן די
 ווערטער אפילו ער פארשטייט נישט וואס ער זאגט,
 און נאכדעם וועט ער שוין קענען פארשטיין.

אזוי אויף האט דער הייליגער רבי זייער
 אנגעווארענט (שיחות הר"ן סימן רסג-רסד): מען זאל
 אכטונג געבן אויף די פּבּוּד פּוּן די ווייב, און מְכַבֵּד
 זיין און טייער האלטן, און ארויסהעלפן מיט וואס
 מען קען נאר, ווייל דער סמ"ך מ"ם טוט אלעס אויף
 דער וועלט מען זאל זיך קריגן, פּדּי מען זאל רחמנא
 לצלן קומען צו א גט וכו'. און די אלע נארישע
 ווילדע דרכים וואס מען לערנט היינט אויס פאר
 אינגעלייט, אז מען זאל נישט זיין אין שטוב וכו',
 שטייט נישט אין דעם הייליגן רבינים ספרים.

דאס זעלבע זאך מיטן רעדן צום באשעפער, זאל
 מען זיך נישט לאזן נארן, נאר וואו מען גייט, קען
 מען אויפמאכן דעם מויל און רעדן אפאר דיבורים
 צום באשעפער, און אזוי מיט יעדע הנהגה וואס דער

ס א גן עֵדֶן אוֹיף דְּעֵר וועלן

הייליגער רבי האט אונז געגעבן, זעהן ווער עס קען
דאס אריינברענגען אין מיר, אז איך זאל דאס אויף
אנהייבן צו מקיים זיין, און נישט קוקן אויף קיינעם.

ו.

דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט פאר
אונזערע לייט (שיחות הר"ן סימן קע"ז): איר דארפט זיך
זייער פרייען אז איר האט אזא רבין. וועגן דעם
דארף מען זעהן מחזק צו זיין איינער דעם אנדערן;
אבער דאס ערשטע דארף מען מחזק זיין די ווייב און
די קינדער, אזוי ווי די גמרא זאגט (כתובות נ ע"א):
העושה צדקה בכל עת, זה הון בניו ובנותיו, די
ערשטע צדקה דארף מען געבן אין שטוב, און מחזק
זיין אין שטוב, און נאכדעם איז מען מחזק יעדן.
אבער די טבע פון א מענטש איז. ער איז א קמצן סיי
מיט געלט, און סיי מיט גוטע ווערטער. און די מדה
פון קארגשאפט, דארף מען פון זיך אויסרייסן, אזוי
ווי דער זוהר הקדוש רעדט פון די מיאוסקייט פון
איינער וואס איז קארג (תיקוני זוהר בהקדמה, ב ע"א; ועיין

נועם אלימלך פֿרשט מקץ). ווייל אז דער באשעפער האט דיר געגעבן געלט, געב פֿאר דיין ווייב און קינדער. די זעלבע זאך, זאל ער נישט זיין קארג מיט גוטע ווערטער פֿאר זיין ווייב און קינדער, און זיי מחיה זיין, און אזוי זאל ער אויף אנדערע אידן מחיה זיין.

דער אייבערשטער זאל העלפֿן מען זאל זוכה זיין אסאך צו חזרן שיחות הר"ן און חגי מוהר"ן, וואס דאס זענען די שיחות וואס דער הייליגער רבי נתן זי"ע האט אראפגעשריבן פונעם הייליגן רבי'ן, און מקיים זיין וואס דארטן שטייט. און מען זאל שטענדיג מחיה זיין זיך און אנדערע, וואס דעמאלטס וועט מען לעבן א חיים טובים, און מען וועט האבן א 'גן עֵדֶן' אויף די וועלט.

תם ונשלם שׁבַח לֵאל בּוֹרֵא עוֹלָם

א שיינע וואונדערליכע תפלה

רבנו של עולם זע איך זאל זיין זייער פרייליך דאס איך בין א איד, און שלא עשני גוי כגויי הארצות, העלה מיר איך זאל זיך קענען דערהאלטן און נישט צופאלן פון אלעס וואס עס גייט אויף מיר דורך, איך זאל זוכה זיין זיך צו שטארקן אין אמונה, און וויסן דאס אלעס וואס אויף מיר גייט דורך איז פאר מיין טובה וועגן, כדי איך זאל גערייניגט ווערן פון מיינע שווערע זינד וואס איך האב פאר דיר ליידער געזינדיגט. רבנו של עולם האב אויף מיר רחמנות, טו אפ פון מיר דאס עצבות און ביטערניש, און זע איך זאל שטענדיג זיין פרייליך, און זיי ממתיק פון מיר אלע דינים, און זיי משפיע אויף מיר אלע השפעות טובות, און איך זאל קענען ארויסגיין פון אלע מיינע חובות, און איך זאל האבן נחת פון מיינע קינדער, איך זאל זעהן זייער הצלחה בגשמיות און ברוחניות, און איך זאל האבן דעם ריכטיגן שלום בית, און די שכינה הקדושה זאל רוען ביי אויז אין שטוב, און איך זאל זוכה זיין שטענדיג פרייליך צו זיין און פרייליך מאכן אנדערע אידן, ביז איך זאל זוכה זיין צו זעהן די שמחה פון כלל ישראל, מיט די גאולה שלימה וואס דו וועסט אונז ארויסנעמען פון ביטערן גלות, און אויפבויען דעם בית המקדש בביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן.

(אשר בנחל חלק ג מכתב שני')

בעוהש"ת

קונטרס

נָאֵר בְּשִׂמְחָה

וואס דאס איז א וואונדערליכע שיעור, געזאגט געווארן דורך
כבוד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש שליטמ"א
ארײַנצופרענגען אײַן אונז די ריינע און קלארע אַמוּנָה אין באַשעפּער,
ווי אויף עצות און התחזקות וויאזוי אדורך צו גיין דעם לעבן בשלום.

פְּרִשְׁתָּ כִּי תֵצֵא תִשַׁע"ב

געבויעט און באגרינדעט אויף די ווערטער פון אונזער הייליגער און פארקטיגער רבי,
דער באהאלטענע ליכטיגקייט, דער הייליגער הויכער ליכט, אדונג, מורנו ורבינו

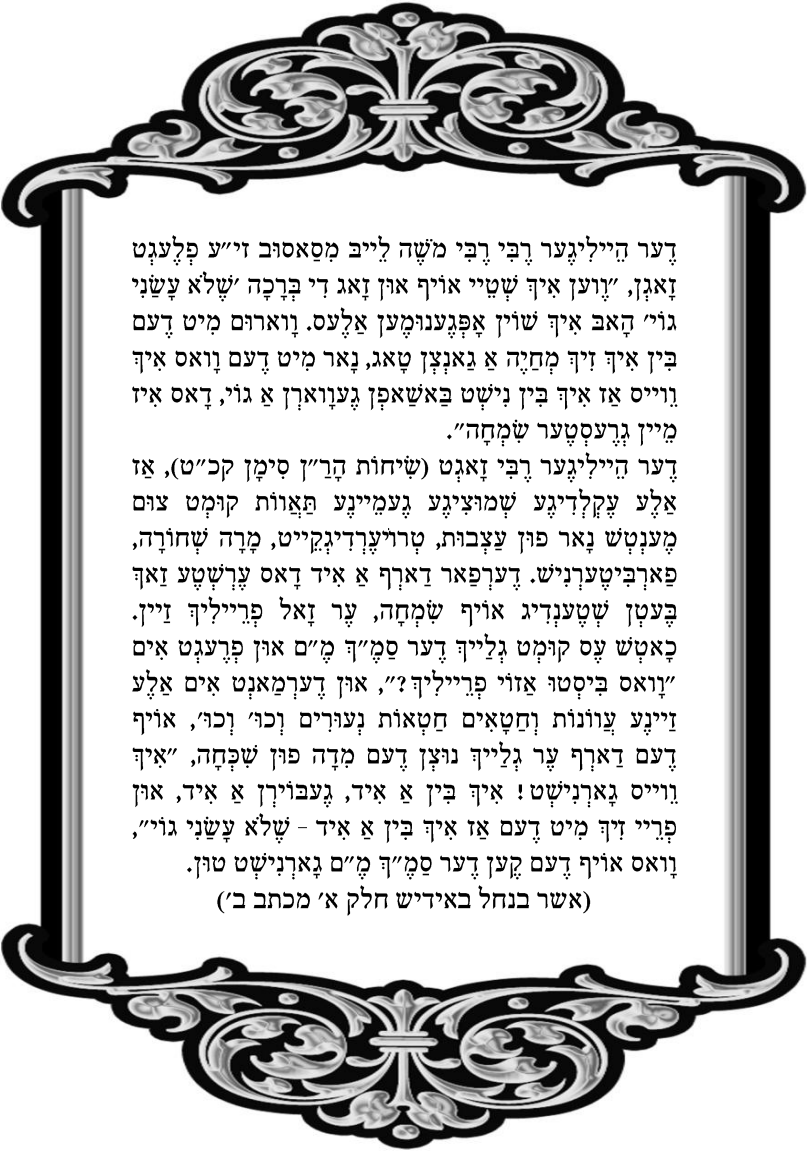
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורנו הנאון הקדוש, א וואונדערליכע ליכט,
וואס קיין שום באהעלטעניש איז נישט פארהוילן פון איהם,

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, גביאים, כתובים, און מאמרים
פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך הסידרי ברסלב - נוא יארק צ"ו

דער הייליגער רבי רבי משה לייב מסאסוב זי"ע פלעגט זאגן, "ווען איך שטיי אויף און זאג די ברכה 'שלא עשני גוי' האב איך שוין אפגענומען אלעס. ווארום מיט דעם בין איך זיך מחיה א גאנצן טאג, נאר מיט דעם וואס איך ווייס אז איך בין נישט באשאפן געווארן א גוי, דאס איז מיין גרעסטער שמחה".

דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן קכ"ט), אז אלע עקלדיגע שמוציגע געמיינע תאוות קומט צום מענטש נאר פון עצבות, טרויערדיגקייט, מרה שחררה, פארביטערניש. דערפאר דארף א איד דאס ערשטע זאך בעטן שטענדיג אויף שמחה, ער זאל פרייליך זיין. כאטש עס קומט גלייך דער סמ"ך מ"ם און פרעגט אים "וואס ביסטו אזוי פרייליך?", און דערמאנט אים אלע זיינע עוונות וחסאים חטאות געוורים וכו' וכו', אויף דעם דארף ער גלייך נוצן דעם מדה פון שקפה, "איך ווייס גארנישט! איך בין א איד, געבוירן א איד, און פריי זיך מיט דעם אז איך בין א איד - שלא עשני גוי", וואס אויף דעם קען דער סמ"ך מ"ם גארנישט טון.

(אשר בנחל באידיש חלק א' מכתב ב')

נָאֵר בְּשִׁמְחָה

א.

די תורה הקדושה זאגט (דברים כא, י): **כִּי תֵצֵא לְמַלְחָמָה עַל אִיבֶיךָ וְכוּ', אַז דו װעסט אַרױסגױן אין אַ מַלְחָמָה אױף דײן פֿײַנט. טײטשן דאס די מוסר ספרים (אלשיך הקדוש, ועוד): **כִּי תֵצֵא: װי נאר מען גײט אַרױס צו די אױר פון דער װעלט איז שױן דא אַ מַלְחָמָה, װײל יעדע נשמה קומט פון יענער װעלט, װאס דארטן איז זי זיך מתענג מזיו השכינה און עס****

נָאָר בְּשִׁמְחָה

פֻּעֵלֵט אִיר גְּאָרְנִישֵׁט, אָבֶעֶר ווי נָאָר מֶעַן גִּיט אַרױס פֿון דָּאַרְטֶן און מֶעַן קומט אַראָפּ אויף די װעלֵט, אִיז שױן דָּא אַ מְלַחְמָה. אַזױװי עֵס שְׂטִיט (בְּרֵאשִׁית ד, ז): לְפֶתַח חֲטָאת רִבְּץ. גְּלִייף בֵּימֵ טִיר װען אַ מְעַנְטֵשׁ קומט אַרױס אויף דֶּער װעלֵט, רִיט שױן דֶּער יֶצֶר הָרַע אויף אִים און אִיז אִים מְכָשִׁיל.

דָּאס זָאגט דֶּער פֿסוק װײַטער, אויף װעמֶען אִיז דֶּער מְלַחְמָה? "עַל אִיבִּיהָ", אויף דִּיין פֿײַנט; טײַטשֶׁן די מְפָרָשִׁים (אור החיים וְרַמְבַּ"ן הַקְדוּשׁ): אַז דָּאס גִּיט אַרױף אויפֿן יֶצֶר הָרַע װאס עַר אִיז דֶּער גֶּרַעסְטֶער שױנא פֿאַר דַּעם מְעַנְטֵשׁ.

דֶּער הַיִּלְיָגֶער רַבִּי זָאגט (ליקוטי מוֹהַר"ן חֶלֶק א' סימָן מ"ט): "טְרַאכְטֶן גוטֵס", דָּאס אִיז דֶּער יֶצֶר טוֹב. "טְרַאכְטֶן שְׁלֵעכְטֵס", דָּאס אִיז דֶּער יֶצֶר הָרַע. דָּאס הַיִּסָּט, אויב אַ מְעַנְטֵשׁ פֿאַרְגֶּעסֵט נִישֵׁט פּוֹנֶעם אַיִבֶּערֶשְׁטֶן, און אָפִּילוּ אַז עַר אִיז שױן גַּעקומֶען אויף די װעלֵט, טְרַאכֵט עַר נָאָר פּוֹנֶעם אַיִבֶּערֶשְׁטֶן, דַּעמָלְטֵס בַּאֲהַעפֵּט עַר די װעלֵט מיט יַעֲנֶע װעלֵט,

נָאָר בְּשִׁמְחָה

סז

און די וועלט ווערט אויכעט עולם הבא, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כ"א): וואו דער מענטש טראכט, דארטן איז דער גאנצער מענטש. און וויבאלד ער טראכט נאר פון באשעפער איז ער אין די וועלט אויכעט מיטן באשעפער, וואס דאס איז יצר טוב, גוטע געדאנקען.

ווידעראום אז ער טראכט נאר פון 'די וועלט', און רעדט זיך איין: ער וועט דא לעבן בזה העולם אן א שיעור יארן, און וועט מאכן אזויפיל געלט, און זיך בויען שיינע פאלאצן, און האבן אזויפיל פבוד וכו', יעדער מיט זיין דמיון וואס ער מאכט דערפון א גאנצער עסק, קומט אויס אז ער האט אפגעריסן די וועלט פון באשעפער, דאס איז דער יצר הרע, שלעכטע און נארישע געדאנקען.

דערפאר זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נ"ד, ועיין שיחות הר"ן סימן צ"ו): א איד דארף אכטונג געבן אויפן זפרון, און דער עיקר זפרון איז,

זיך צו דערמאנען אז עס איז דא נאָר אַ וועלט וואס
דאס איז עולם הבא.

דער מדרש זאגט (תנחומא פרשת ויקרא סימן ח. וספר
הבהיר סימן נב, ועיין בעץ חיים שער ציור העולמות פ"ג): "עולם
הבא" מיינט ער ברענגט אראפ פון אויבן רוחניות.
ווייל באמת איז נישטא קיין חילוק צווישן דער
וועלט און יענער וועלט, אלעס האט דער זעלבער
באשעפער באשאפן, (עיין ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נ"א):
נאר אַ איד דארף שטענדיג היטן דעם זכרון, צו וויסן
אז דער באשעפער איז דא מיט אים, און דאס איז
דער מלחמה וואס דער מענטש האט.

די תורה הקדושה איז אָבער מבטיח, און זאגט
גלייך (שם): ונתנו ה' אלקיך בידך, דער אייבערשטער
וועט אים איבערגעבן אין דייע הענט, און נישט נאר
דאס, נאר: ושבית שביו, דו וועסט נאָר כאפן נאָר
געפענגענישן (עיין אור החיים הקדוש). וואס דאס זענען
די צדיקים וואס זענען זוכה אויף די וועלט, און
זענען מקרב אנדערע אידן צום באשעפער.

נָאָר בְּשִׁמְחָה

סט

ווייל דער באַשעפּער האט באַשאַפֿן דעם סמ"ך
מ"ם וועגן די בחירה און נסיון, אז ער זאל באהאלטן
און פארדעקן דעם אייבערשטן פון א מענטש. (שיחות
הר"ן סימן ש): און ער האט געבען אריין געכאפט אן א
שיעור נשמות וואס זיי זענען אינגאנצן אַוועק פון
באַשעפּער, כאטשיג עס איז נישט שייך אַוועק צו גיין
פון באַשעפּער, אזוי ווי דוד המלך עליו השלום זאגט
(תהלים קלט, ו): פְּלִיאָה דַעַת מִמְּנִי, נִשְׁגָּבָה לֹא אוֹכֵל
לָהּ: אֵיךְ וואונדער זיך זייער שטאַרק, אָנָה מִפְּנֵיךְ
אַבְרָחָה: וואו קען איך פון דיר אַנטלויפֿן? און וואו איז
בְּכָלֵל שׁיִיךְ פון דיר אַוועק צו גיין? ווייל אַם אָסֶק
שָׁמַיִם שָׁם אַתָּה, וְאַצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּפֶץ: גיי איך אַרויף
אַין הימל ביסטו דאַרטן, ציע איך מיך איבער אַ בעט
אַין טיפֿן שְׂאוֹל, דאַס הייסט איך בין אַראַפֿגעפֿאַלן
אַין אַ טיפֿן גרוב, ביסטו - הייליגער באַשעפּער -
ווייטער דאַ מיט מיר! וְאָמַר אֵךְ חֲשֵׁךְ יִשׁוּפְנִי וְלִילָהּ
אור בעדני. און אז עס איז מיר פינסטער און עס גייט
אויף מיר דורעך, אַפִּילוּ דַעֲמַאֲלֻטִּים: גַּם חֲשֵׁךְ לֹא
יִחְשֵׁיךְ מִמֶּךָ, וְלִילָהּ פִּיּוֹם יֵאִיר בְּחֻשִׁיכָה כְּאוֹרָה. קיין

נָאָר בְּשִׁמְחָה

שׁוּם פִּינֶסְטֶערְנִישׁ קֶען דִיר נִישַׁט פֿאַרְדֶּעקן. ווִייל אַז אַ מֶענטֶשׁ אִיז דְבוּק אִין בִּאשְׁעֶפֶר אִיז בִּי אִים קִינְמַאל נִישַׁט קִיין חִילוּק גָאַרְנִישַׁט, שְׁטֶענְדִיג שְׁפִירט עֶר דָּעם בִּאשְׁעֶפֶר. אָבֶער ווִיבַאלֵד אַ מֶענטֶשׁ אִיז אַראָפֿגֶעפֿאַלן און אָפֿגֶעריסן גֶעוואָרן פֿון דָּעם, אִיז עֶר נֶעבֶעף גֶעפֿאַנגֶען גֶעוואָרן אִין דִי הֶענט פֿון דָּעם סִמ"ף מ"ם. אָבֶער ווען אַ אִיד אִיז זֹכֶה און עֶר קומט צוּרִיק צום בִּאשְׁעֶפֶר דֶעמַלְטֶס נֶעמט עֶר און כֹּאפֶט אַרוִיס דִי גֶעפֿענגֶעניש וואס דָּער סִמ"ף מ"ם הָאט פֿון אִים גֶעפֿאַנגֶען. בִּיז עֶר אִיז זֹכֶה און עֶר אִיז נָאָף מְחֻזַּק אַנְדֶּערֶע אִידן אױף און נֶעמט זײ אױף אַרוִיס פֿון גֶעפֿענגֶעניש.

דָּער הִיילִגער רַבִּי זֶאגט (ליקוּטֵי מוֹהַר"ן חֶלֶק א' סִימָן ד): ווען אַ אִיד ווִיִסֶט אַז יֶעדֶע זָאף וואס עס גִיט אױף אִים דוּרֶעף אִיז לְטוֹבָה, לְעֵבֶט עֶר אַזױ ווי אִין עוֹלָם הַבַּא. און דָּאס אִיז דִי שְׁווערֶסטֶע זָאף, אַזױ ווי חִז"ל זָאגן (פֶּסְחִים נ.): אַז יֶעצֶט מַאכֶט מֶען אױף שְׁלֵעכְטֶס, דִי בְרָכָה: 'דִּיין הָאמֶת', דָּאס הִיִסֶט עֶר ווִיִסֶט אַז אַזױ ווִיל דָּער בִּאשְׁעֶפֶר, כֹּאטְשִׁיג עס טוט

נָאָר בְּשִׁמְחָה

עא

אִים וויי. און ווען עס גייט אים גוט, זאגט ער די
בְּרָכָה: 'הַטּוֹב וְהַמְּטִיב', אָבער לְעֵתִיד וועט מען
שְׁטַענְדִּיג זאגן 'הַטּוֹב וְהַמְּטִיב', ווייל מען וועט זעהן
אז אַלעס איז אַ טוֹבָה, אָבער יַעֲצֹט שְׁפִירֵט מען אַ
חִילוּק, זאגט דער הייליגער רַבִּי (שם): הַוַּיְזָה איז
רַחֲמִים, אַלְקִים איז דִּין, אז מען איז זוכה און מען איז
מַחְבֵּר הַוַּיְזָה מיט אַלּוּקִים, דאס הייסט אז אַ איד
ווייסט, אז ווען עס גייט אים גוט, איז דאס פון
בַּאֲשַׁעֲפֶּעֶר, און אז עס גייט אים נישט גוט, איז דאס
אויכעט דער בַּאֲשַׁעֲפֶּעֶר, דער מענטש האט אַ גאַנצער
און קלארן דעת און לעבט אן עולם הבא דיגער
לְעַבְרָן.

אָבער ווי אזוי איז מען זוכה צו דעם? זאגט דער
הייליגער רַבִּי (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נד): דוּרְעֵף דעם
וואס מען איז פֿרייליך און מען זינגט ניגונים, גייט
מען אַרויס פון אַלע נאַרישקייטן און דמיונות, ביז
מען קען זוכה זיין צו נבואה און רוח הקודש, דאס
הייסט זיך אויסגיטן דאס הארץ צום אייבערשטן.
וועגן דעם די נביאים אז זיי האבן געוואלט האבן

נְבוּאָה, הָאָבֶן זַי גְּעֵמוּזֵט הָאָבֶן כְּלֵי זָמֵר, וְוֹאָס מֶעַן
הָאָט גְּעֵשְׂפִילֵט מִיט דָּעם, און אַזוֹי אַרום זְעֵנען זַי
גְּעוּוּען פֿרִייליך, און אַז מֶעַן אִיז פֿרִייליך גֵּיט מֶעַן
אַוועק פון 'כַּח הַמְדָּמָה' פון אַלע נֶאֱרִישֶׁע דְּמִיוֹנוֹת
און פֿאַנטאַזיעס פון דער וועלט, און אַזוֹי אַרום הָאָט
גְּעֵקֶענט אויף זַי רוען די נְבוּאָה, און זַי הָאָבֶן
'מְדָמָה' גְּעוּוּען נָאָר צום אַייבֶּעֶרֶשְׁטֵן. דָּאָס שְׁטִיט
בֵּי די נְבִיאִים (מְלָכִים-ב ג, טו): וְהָיָה כִּנְגֹן הַמְּנַגֵּן וְתָהִי
עָלְיוֹ יַד הַוְיָ"ה. 'יַד' אִיז די לְשׁוֹן פון שְׁמִחָה און כְּלֵי
זָמֵר, און אַז מֶעַן הָאָט גְּעֵזוּנְגֵען אַ נִיגוֹן דְּעֵמָלְטָס:
וְתָהִי עָלְיוֹ יַד הַוְיָ"ה, אִיז מֶעַן גְּעוּוּוּען פֿרִייליך און
גְּעוּוּיֶסט אַז אַ יַעֲדֵע זָאָךְ אִיז דער בַּאֲשַׁעפֶּער און פון
אַייבֶּעֶרֶשְׁטֵענס הָאָנְט. (וועיין עוד שיחות הַר"ן סימן רע"ג):

שְׁטִיט אִין שוּלְחֵן עָרוּף (אורח חיים סימן צח, סעיף א):
אַזוֹי הָאָבֶן זִיךְ גְּעפִירט די אַמָּאליגע חֲסִידִים, אַז זַי
הָאָבֶן זִיךְ מִתְבּוֹדֵד גְּעוּוּען פֿאַרן דַּאָווענען, כְּדִי זַי
זַאלן קוּמֶען צו אַזאַ מִין דְּבִיקוּת צום בַּאֲשַׁעפֶּער נָאָנְט
צו נְבוּאָה. ווייל אַז אַ מְעֵנְטֶשׁ נְעֵמֵט אַרִיין אִין זִיךְ, אַז
עָס אִיז נִישֶׁט פֿאַרְהאַנען גֶּאָרְנִישֶׁט נָאָר דער

נָאָר בְּשִׁמְחָה

עג

בְּאַשְׁפָּעֶר, אִיז עַר זֹכָה צו דָּער גְּרֵעֶסְטֶער תַּעֲנוּג
וואס עס קען נָאָר זײַן, און עס איז אים שוין נִשְׁט
קײַן חִילוּק צו עַר אִיז אויף דָּער וועלט, צו עַר אִיז
אויף יַעֲנֶעֶר וועלט, עס איז שְׁטַענְדִּיג דָּער זַעלְבֶּער
בְּאַשְׁפָּעֶר. און דָּאס וויל דָּער הײַלִיגֶער רַבִּי אִין אונז
אַרײַנברֶענגֶען.

דָּאס זָאגט דָּער פֿסוק: וּנְתַנּוּ הַיּוֹ"ה אֱלֹקֶיךָ בְּיַדְךָ
אַז אַ מְעַנְטֵשׁ וויל זֹכָה זײַן צו ווײַסן אַז סײַ הַיּוֹ"ה
וואס דָּאס אִיז חֶסֶד וְרַחֲמִים און סײַ אֱלֹקֶיךָ וואס אִיז
דײַן און גְבוּרָה אִיז אַלְעס אײַניג ווײַל אַלְעס אִיז פֿון
אַײַבערשטן, דָּאס אִיז מֶעַן זֹכָה דוּרְעָךָ בְּיַדְךָ - וואס
דָּאס אִיז שִׁמְחָה, ווײַל אַז אַ מְעַנְטֵשׁ אִיז פֿרײַלִיך גײט
עַר אַרויס פֿון אַלְע דְּמִיוֹנוֹת.

דָּער הײַלִיגֶער רַבִּי זָאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן
כה): דָּער דְּמִיוֹן הַרְגָ'עט אַפ אַ מְעַנְטֵשׁ, און אַז מֶעַן
דאַרף הײַנט רופֿן דָּעם יֵצֵר הָרַע מִיט אַ גײַעם נֶאֱמָען
'כַּח הַמַּדְמָה'. און מֶעַן זַעהֵט נַעֲבֶעף מְעַנְטֵשׁ וואס
פֿײַניגן זײַך און רודֿפֿן זײַך אַלײַן בְּשַׁעַת קײַנֶער

רוֹדְפֵיט זײ נישט, נָאָר דער דמיון רעדט זיי איין, אז דער, אָדער יענער, וויל זיי שְׁלֵעכְטֵס טוהן (עײן חײ מוהר״ן סימן תקנ׳). אָבער אז אַ מענטש איז פֿרייליך טראַכט ער נישט פון קיינעם, און עס אינטערעסירט אים נישט אַ צווייטן, און ווייסט אז עס איז גארנישט דא נאר דער באַשעפֿער, און מיט זיין שטאַרקע שִׁמְחָה קען ער נאָך אַרױסנעמען נאָך נשמות פון שאול תּחֲתִית, נאָך נשמות וואס זענען אריין געפאלן אין פֿגם הִבְרִית דער אייבערשטער זאל אָפּהײטן.

דער הייליגער רבי זאָגט (לקוטי מוהר״ן חלק א׳ סימן רכ״ו): די קליפּה וואס מאַכט זינדיגן ווערט אָנגערופֿן לילי״ת אויפֿן נאָמען פון יִלְלָה, קלאָגן. ווייל דער חטא, בְּרַענְגֵט אַרײן אין אַ מענטש אַ מוֹרָא דִיגֵער מְרָה שְׁחוּרָה, אז מען זאל זיין שטענדיג צובֿראַכן, און דער מענטש רעדט זיך נאָך איין אז עס איז אַ גרויסע מצוה צו זיין צובֿראַכן, ער כאַפּט גארנישט אז דאס אַליין, איז דער סמ״ך מ״ם וְנוֹקְבָא דִילִיָּה (לקוטי הַלְכוֹת, הוֹדָאָה, הַלְכָה ו׳). וואס זיי רעדן צו, אז מען זאל זיין צובֿראַכן, ווייל אויבן אין הימל איז אַלעס

נָאָר בְּשִׁמְחָה

עה

נָאָר פֿרײַליך, אַזוי ווי דער פֿסוק זאָגט (דבֿרי הַיָּמִים - א טז, כז): עוז וְחֵדוּהַ בְּמִקּוֹמוֹ, בַּיּוֹם בְּאֲשֶׁר־פָּעַר אִיז נָאָר דָּא שְׂמִיחָה. און אַז אַ מְעַנְטֶשׁ וויל ווײַסן אויב ער האָלט שוין בײַ די קדוּשָׁה, אָדער - חֲלִילָה וְחַס - ער אײַז נאָך ווײַט פֿון די קדוּשָׁה, דאָרף ער קוקן, אויב אײַז ער פֿרײַליך און ער זײַגט זײַך אונטער אַ נײַגונ, דעמאלטס אײַז ער בײַ די קדוּשָׁה. אָבער אויב ער אײַז צופֿראַכן זאל ער ווײַסן אַז ער אײַז נאָך בײַ די סטראַ אַחראַ, (ליקוטי מוהר״ן חלק ב' סימן מ"ח, וחלק א' סימן כ"ד): אָבער דאָס אײַז געוואַנדן אין דעם בַּחֲרֵה פֿונעם מְעַנְטֶשׁ.

אײַנער האָט אַמאל געפֿרעגט דעם הייליגן רבײַן (ליקוטי מוהר״ן חלק ב' סימן ק"י): וואָס הייסט בַּחֲרֵה? האָט אײַם דער הייליגער רבײַ געזאָגט: פֿשוט! אַז מָען וויל, טוט מָען, און אַז מָען וויל נישט, טוט מָען נישט. זאָגט רבײַ נְתָן זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה (שם): אײַך האָב דאָס אָנגעצײכנט, ווײַל רוב מְעַנְטֶשׁן טראַכטן בײַ זײַך 'אײַך האָב שוין נישט קײַן בַּחֲרֵה, און אײַך קען זײַך שוין נישט טוישן און אַרויסגיין פֿון מײַנע פֿראַבלעמען און פֿון מײַן בְּלֹאטֶע, אָבער בַּאֲמַת האָט

נָאָר בְּשִׂמְחָה

יַעֲדֵר מְעַנְטֶשׁ אַ בְּחִירָה. נָאָר ווִייל עַר אַיז אַזוי
 בַּעֲצָבוֹת דַּאכְט זײַךְ אַיִם אַז עָס אַיז עַק וועלֶט,
 דַּערפֿאַר דַּאַרף אַ מְעַנְטֶשׁ זַעֲהֵן אויף אַלע אופֿנים
 שְׁבַעוֹלָם נָאָר צו זײַן פֿרײַליך, און רַעֲדֵן פֿון שִׂמְחָה
 וְכוּ'.

עָס אַיז בַּאוואָסֶט (ײַטב פֿנים, מאַמֶר אַכְנִי זָכְרוֹן, אוֹת יא.
 ומאַמֶר יָפֵה לְעֵינַיִם אוֹת יח): ווען דַּער הײַליגער יִשְׂמַח
 מִשֶּׁה זײַע אַיז גַּעקומֶען די עַרשְׁטֶע מַאל צום הײַליגן
 חוֹזָה פֿון לופֿלין זײַע, הָאָט אַיִם גַּעאַהֲרֶט די קִשְׂיָא,
 פֿאַרןוואָס די חֲסִידִים גײַען שְׁטַענְדִיג אַרום מיט אַ
 פֿרײַליך פֿנים און זײ זַענען זײַער פֿרײַליך? ! עָס
 שְׁטײט דַּאַךְ (שְׁלַחן עָרוֹף אורח חַיִּים סִימָן א' סְעִיף ג): עָס אַיז
 דַּאזײַ פֿאַר יַעֲדֵן יִרָא שְׁמַיִם צו ווײַטאַגן און טְרוֹיעֶרן
 אויפֿן חוֹרְבָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. [דַּער הײַליגער יִשְׂמַח
 מִשֶּׁה זײַע אַיז שְׁטַענְדִיג גַּעווען זײַער צוּבְרַאכֵן, עַר
 הָאָט גַּעזאַגט: עַר אַיז שׁוִין גַּעווען דַּא אויף דַּער
 וועלֶט דַּרײַ מַאל, אַיִן מַאל בײַ די שְׂאָף פֿון יַעֲקֹב
 אַבִּינוּ, אַיִן מַאל בײַ די מַחְלוֹקָה פֿון קַרְח אויף מִשֶּׁה
 רַבִּינוּ, און אַיִןמַאל בײַם חוֹרְבָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, און

נָאָר בְּשִׁמְחָה

עז

הָאָט צוגעזעֶהן מײַט זײַנע אויגן דעם בײַטערן חורבן,
וואס וועגן דעם איז ער שטענדיג געווען צופראכן,
און אזוי געווארט און געהאפט אויף די גאלה (דברי
יואל במדבר עמוד ע"ח, קרח עמוד י, ועמוד ל"ב, ועין ספר הקדוש
יואל משה בהקדמה), און ער האט געבעטן דעם
אייבערשטן אז דער הייליגער חוזה זי"ע זאל אים
פארענטפערן די קשיא, ווייל עס שטייט דאף (יומא
לח:; ט.) : **הבא לטהר מסייעין אותו, ווער עס וויל זיין**
ערליך העלפט מען אים צו פון הימל. און עס שטייט
נישט מסייע אותו, לשון יחיד אז נאר דער
אייבערשטער אליין העלפט אים, נאר עס שטייט א
לשון רבים מסייעין, אז די גאנצע וועלט שטייט אים
צו הילף און אונדאי די צדיקים.

און ווי נאר ער איז אריינגעקומען צום הייליגן
חוזה זי"ע האט אים דער הייליגער חוזה געגעבן
שלום און זיך אנגערופן: **עס שטייט (חובת הלבבות, שער
הפרישות, פרק ד') : ביי חסידים איז די טרויער אין הארץ,
אבער אויפן פנים איז ער שטענדיג פרייליך וכו'.** פון

דַּעַם זְעָהָט מְעַן אַז אַ אַיִד דַּאָרף שְׁטַענְדִּיג אַרױמְגִיין
פֿרִייליך.

און דָּאס איז די צָוויי נְקוּדוֹת וואָס דָּער הײליגער
רַבִּי הָאָט אױנז גֶּעגֶעבֶן, פֿון אַיין זײט שְׁמִחָה, זײן
שְׁטַענְדִּיג נָאָר פֿרִייליך (ליקוּטֵי מוֹהַר״ן חֶלֶק ב' סִימָן כ"ד).
און פֿון אַיין זײט רַעדֶן צױם בַּאשְׁעֶפֶּער (ליקוּטֵי מוֹהַר״ן
חֶלֶק ב' סִימָן כ"ה). וואָס דַּעמַאלטֶס גִּיסט מְעַן זײַ אױס
דָּאס הַאָרץ און מְעַן טױט תְּשׁוּבָה און מְעַן איז זײַ
מִתּוֹדָה אױף אַלעס וואָס מְעַן הָאָט גֶעטױהָן.

דָּאָךְ זאַגט דָּער הײליגער רַבִּי (סֵפֶר הַמְדוּת, אוֹת תְּפִלָּה,
סִימָן פּא): תְּפִלָּה שְׁהִיא בְּשִׁמְחָה הִיא עֲרֵבָה וּמִתְקָה
לְשֵׁם יִתְבָּרַךְ, אַ תְּפִלָּה וואָס איז בְּשִׁמְחָה איז זײער
אַנגֶענֶעם און זײס פֿאַרן אַיִבֶּעֶרשְׁטן. נָאָךְ זאַגט דָּער
הײליגער רַבִּי (סֵפֶר הַמְדוּת, אוֹת תְּפִלָּה, סִימָן ע): עַל יְדֵי
שְׁמִחָה תְּבוֹא תְּפִלָּתְךָ בְּהִיכַל מְלֶךְךָ, דוֹרַעַף שְׁמִחָה וִוַעַט
זײן תְּפִלָּה אַרײַנקױמען אײנעם הִיכַל הַמְּלֶךְ. זְעָהָט
מְעַן פֿון דַּעַם אַז אַפִּילוֹ די תְּפִילוֹת וואָס אַ מְעַנְטֶשׁ

נָאָר בְּשִׁמְחָה

עט

בְּעֵט דָּעם אַיִבְכֶּערֶשְׁטן זאל אויף זיין מיט אַ שְׁמְחָה,
ווייל דער עיקר איז שְׁמְחָה.

ב.

דער פֿסוק זאָגט (דברים כא, י): וּנְתַנּוּ הַיּוֹי"ה אֱלֹקֵיךָ
בְּיַד"ךָ, בְּיַד"ךָ גֵּיט אַרְוִיף אויף צְדָקָה (ניקרא רבּה פֿרק
כו, סימן ח. ועיין בְּסֵפֶר אֲמָרֵי נֹעַם פֿסוק זָה), אַז דוֹרְעֵךְ צְדָקָה
וועסטוּ קענען בייקומען דעם יצֵר הָרַע, און די וועסט
נאָך קענען אַרױסנעמען אויף אַנדערע נשמות פון
שְׂאוֹל תַּחֲתִית.

וועגן דעם די גרעסטע צְדָקָה איז אַז מען געט צו
עסן פֿאַר אַרעמעלייט אָדער אַז מען געט געלֵט פֿאַר
דעם (שְׁלַחַן עֲרוּף יִרְהַ דְּעָה, סימן רנא, סעיף י). ווייל ביי יעדע
צְדָקָה קען מען אויספֿאַפֿן דעם מענטש און מען קען
אַריינפֿאַלן מיט פֿאַלשע צְדָקוֹת, אַזוי ווי מיר געפונען
חז"ל זאָגן (בבא קמא טז ע"ב): יִרְמִיָּהוּ הִנְבִּיא (ירמיהו יח,
כג) הָאֵט גֵּעֶשְׂאֵלְטן זיינע שוֹנָאִים די מענטשן פון די
שְׂטֵאט עֲנַתוֹת, ווען זיי האָפֿן אים אַריינגעלייגט אין

גְּרוּב: זַי זַאָלן גַּעבֿן אַסאַף צָדָקָה, אַבֿער עַס זַאל
נִישֵׁט גַיין אױפֿן רִיכְטִיגֿן פֿלאַץ.

וועגן דעם אז אַ מענטש געט צָדָקָה פֿאַר אַ בַּיִת
הַתְּבָשִׁיל, וואו מען געט צו עסן פֿאַר אַיִדן, אַיז דאָס
דער גרעסטער זאַף, און בִּפְרֵט אז אַ מענטש אַיז זוכֿה
און ער אַיז מְחֻזַּק אַנדערע אַיִדן און ער מאַכט זַי
פֿרִייליך, אַיז נִישֵׁט דאָ קיין גרעסערע צָדָקָה פֿון דעם
(עײן ליקוטי מוהר״ן חלק א' סימן ק"ו). דער הייליגער רַבִּי
האַט געזאַגט פֿאַר אונזערע לייט (חײ מוהר״ן סימן פב):
אויב איר וועט זיין פֿרִייליך וועט דאָס זיין אַ טוֹבָה
פֿאַר די וועלט. ווייל עס גייען נעבעף אַרום אָן אַ
שיעור אַיִדן וואָס זענען זייער צופֿראַכן פֿון אַזױפֿיל
צרות וואָס זַי מאַכן מיט, און זַי זוכֿן אַיינעם פֿאַר
וועם זיך אױסצורעדן דאָס האַרץ, און ווען זַי זעהן אַ
פֿרִייליכן מענטש עפענען זַי זיך אױף, און רעדן זיך
אױס דאָס גאַנצע האַרץ, און אױסהערן אַ אַיד אַיז די
גרעסטע זאַף (שיחות הַר״ן סימן מג).

נָאָר בְּשִׁמְחָה

פא

דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט פאר רבי נתן זכרונו לברכה: פון אייך קענט איר וויסן וואס עס טוט זיך ביי די וועלט. דאס הייסט, מה-דאך אונז וואס אונז האבן אזעלכע הקדמות און התחזקות און לימודים פון הייליגן רבי'ן פון דעסטוועגן גייט אזויפיל איבער, פארשטייט זיך אליין אז אויף די גאנצע וועלט, וואס האבן נישט די לימודים וויפיל עס גייט אויף זיי איבער. און די גרעסטע צרה איז אז א מענטש פאלט אריין אין חלישות הדעת.

[אגב, מען זעהט אז עס איז פארהאן אפילו פון אנשי שלומינו וואס פארן שוין אסאך יארן צום הייליגן רבינ'ס ציון, און דאך ווארפט זיי דער סמ"ך מ"ם אריין אין א חלישות הדעת נישט צו פארן צום הייליגן רבי'ן אויף ראש השנה, און דער מענטש כאפט נישט אז ראש השנה איז מען דן וואס עס וועט זיין מיט אים א גאנץ יאר (ראש השנה ח ע"א). וואס ליידער הערט מען נעבעך צאם, אזאלעכע צרות און מיתות משונות - רחמנא לצלן - וואס כאפט ממש א שרעק, און אלעס איז געווארן אפגעשריבן ראש

הַשְּׂנָה. אַזוּי אוּיף בַּאשְׁטוּמט מֶעַן דַּעַם בּוּדִשְׁע"ט פֿאַר
א מֶעַנְטִש, וויפֿיל פֿרַנְסֶה עַר וועט הָאבֵן אַ גאַנְץ יאַר
(ביצָה טז ע"א). אוּיף זאַגן חו"ל (ראש השנה יז ע"ב): ראש
הַשְּׂנָה שְׂרִיבֵט מֶעַן אַן אוּיף אַ גאַנְצֶע יאַר וועלִכֶּע
מְדִינָה עֵס וועט הָאבֵן רַעגֵן און וועלִכֶּע נישט, נָאָר
אויב מֶעַן הָאט אַנגעשְׂרִיבֵן אַז עֵס זאל נישט רַעגֶענען
און מֶעַן הָאט תְּשׁוּבָה גֶעטוּהֵן, קומט דָאס בִּיסָל רַעגֵן
אויף די פֿעלְדֶער, פּוּנְקט דָאָרט ווי מֶעַן דָאָרף דָאס,
און אויב הָאט מֶעַן אַנגעשְׂרִיבֵן רַעגֵן און מֶעַן הָאט
ווידער גֶעשְׁפּענִיגט, רַעגֶענִט אוּיף די בַּעַרְג און אוּיף
די מְדַבְּרִיּוֹת וואס דָאָרט פֿעלֵט עֵס נישט אויס, און
עֵס בְּלִיבֵט אַ טְרִיקֶענִיש רַחֲמָנָא לְצַלָן.

מִמִּילָא מוז מֶעַן גיין צו אַ גוּטן לויפֶ"ר וואס זאל
אונז פֿאַרְטֶרעטֵן, און נישט קוקען אוּיף קיינעם - און
אויף גאַרנישט. אַזוּי ווי ווען אַ מֶעַנְטִש הָאט אַ
מִשְׁפֵּט - און ווער רַעדֵט נאָך אויב עֵס עַרוואָרט אים
טויט שְׂטֶרָאָף חס וְשָׁלוֹם - קוקט עַר נישט וואס די
ווייב אָדער די קינדער זאַגן, ווייל עַר וויל נאָך בְּלִיבֵן
לַעבֵן, און עַר פֿרַעגֵט נישט קיין קשיוֹת, אַזוּי אוּיף

נָאָר בְּשִׁמְחָה

פג

ראש השנה קומט פאר דער גרויסער משפט פון יעדן איד, אויף יעדן איינציגן זאך, גייט מען צו דעם גרעסטן לויער, ער זאל אים פארטרעטן.

דערפאר אז דער הייליגער רבי האט אונז אזוי געבעטן אז מען זאל קומען צו אים אויף ראש השנה (חיי מוהר"ן, סימן תג-תד), און ער האט צוגעזאגט אז ער וועט אונז פארעכטן (חיי מוהר"ן, סימן תו): און דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט (שם, סימן רכ): "וואס זאל איך אייך זאגן קיין גרעסערס פון דעם איז נישט פארהאנען". דארף מען זיך אנשטרענגען און קומען. אונדאי איז עס פאר קיינעם נישט באקוועם, און עס קומט אן שווער פאר יעדן איינעם צו זיין דארטן, און אויף איז דא שוועריקייטן פון שטוב, דארף מען דאס אליין מסביר זיין, ווי ביטער און שווער עס קומט אן, און מען פארט נישט פאר הנאה און פא"ן, נאר צו פועל'ן א ישועה, ווייל אפילו היינט מיט אלע באקוועמליכקייטן, איז דאס נאך אלץ זייער שווער און אומבאטעמ'ט בגשמיות.

חז"ל זאגן (פסחים ח ע"ב): פארנוואס האט דער באשעפער נישט באשאפן די 'חמי טבריא' - וואס דאס איז פיינע ווארעמע געזונטע וואסער - אין ירושלים? ווייל אויב וואלט דאס געווען אין ירושלים, וואלט א מענטש געזאגט: מען גייט עולה רגל זיין די דריי ימים טובים אין ירושלים, ווייל עס איז דא פיינע בעדער, האט דער אייבערשטער געמאכט אז עס זאל נישט זיין דארט, נאר אין טבריא. און א מענטש איז געקומען קיין ירושלים נאר ווייל ער האט געוואלט גיין צום בית המקדש, און ברענגען א קרבן, און תשובה טוהן צוריק צו קומען צום אייבערשטן, און כאטשיג ירושלים איז געווען זייער אנגעפילט מיט מענטשן, אזוי ווי חז"ל זאגן (אבות פ"ק ה, משנה ה): 'מעולם לא אמר אדם צר לי המקום שאלין בירושלים' קיינמאל האט זיך קיינער נישט אפגערעדט אז ער וויל נישט שלאפן אין ירושלים ווייל עס איז אים ענג. נאר עס איז געווען פלאץ פאר יעדן איינעם. אבער דערפון זעהט מען אז עס איז געווען א אנלויפעניש פון אזויפיל מענטשן

נָאָר בְּשִׁמְחָה

פה

וואס זענען געקומען עולה רגל זיין, נאר וואס זען,
עס איז געווען פלאץ פאר יעדן איינעם, און קיינער
האט זיך נישט אפגערעדט. דאס זעלבע איז ראש
השנה ביים הייליגן רבי'ן אין אומאן, איז אויף דא א
גרויסער אנלויפעניש פון אלע סארט מענטשן, און
עס איז זייער שווער, אבער אז א מענטש קוקט אויפן
תכלית, איז נישטא קיין מניעה.

מיר געפונען ביי די פרשה פון די מרגלים (במדבר
יג, כב): כָּל־בֶּן־יְפוּנָה הָאֵט גְּעֻזְעָהֶן אִז מִשָּׁה רַבִּינוּ
הָאֵט מִתְּפַלֵּל גְּעוּוֹעַן פֿאַר יְהוֹשֻׁעַ: יְהִי יוֹשִׁיעָךָ מֵעֲצַת
מְרַגְלִים, עַר זָאל נִישֵׁט גְּעִכְאָפֿט ווערן מיט די
מְרַגְלִים. הָאֵט עַר גְּעֵטְרָאָכֿט: וואס וועט זיין מיט
מיר? איז ער געגאנגען צו די הייליגע אבות אין
חברון, און מתפלל געווען (סוטה לד ע"ב). פֿרעגט דער
זוהר הקדוש (שלח קנח ע"ב) וויאזוי האט ער נישט
מורא געהאט, עס איז דאך געווען דארטן די פיר
ריון? ! ענטפערט דער זוהר הקדוש מיט דעם לשון:
מאן דאיהו בדוחקא לא מסתפל מידי, ווען א מענטש
איז אין א צרה, אין א ענגשאפט, קוקט ער נישט אויף

נָאָר בְּשִׁמְחָה

גאַרנישט, ווייל (סנהדרין ט ע"ב): אַדָּם קָרוֹב אַצֵּל עֲצָמוֹ,
 אַ מְעַנְטֵשׁ אִיז זײער נאַנט צו זײַ, און זוכט נאַר זײַן
 טובָה. די זעלבע זאך ווען אַ מְעַנְטֵשׁ ווייסט
 וואספאַראַ פֿעקל ער האט, און וואס ער האט
 אָפּגעטוען אַ גאַנץ יאַר, קוקט ער שוין נישט אויף אַ
 צווייטן.

דער הייליגער רבי זאָגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן
 מו): דער עיקר מניעה איז מניעת המוח. וואס דאס
 איז דער דמיון, אז אַ מְעַנְטֵשׁ טראכט: וואס וועלן
 מְעַנְטֵשֶׁן זאָגן? וואס וועלן מיינע חבירים זאָגן?!
 אָבער אז מְעַנְטֵשׁ איז שטאַרק, אינטערעסירט אים
 נישט גאַרנישט, און פאַרשטייט זײַך אז מען דאַרף
 אַסאך בעטן דעם אייבערשטן אז מען זאל זוכה זײַן
 אַנצוקומען.

מען דאַרף צו וויסן אז דער הייליגער רבי האט
 זײער אָנגעוואַרענט אז אַ מְעַנְטֵשׁ זאל מְכַבֵּד זײַן זײַן
 ווייב, און האָבן שְׁלוֹם בֵּית (שיחות הַר"ן, סימן רס"ג-רס"ד).
 עס האט פאַסירט אַמאַל אז עס איז געווען בײַם

נָאָר בְּשִׁמְחָה

פז

הייליגן רבינ'ס טיש איינער וואס איז געווען צוקריגט מיט זיין ווייב, האט דער הייליגער רבי זיך א טרייסל געגעבן און זיך אנגערופן: "ווער האט א חוצפה און א העזה צו האבן א הרהור ביי מיין טיש"? ! און דער הייליגער רבי האט זיך אויפגעשטעלט און איז אריין אין זיין שטוב. דאס הייסט אז דער הייליגער רבי האט געהאלטן אז איינער איז צוקריגט מיט זיין ווייב איז דאס שוין א פגם פון הרהורים רעים. און דער וואס ער האט געהאט א מחלוקה מיט זיין ווייב, האט אנגעהויבן זייער צו וויינען, און ער האט צוגעזאגט אז ער וועט שוין מאכן שלום מיט זיין ווייב וכו'. זעהט מען אז דער הייליגער רבי האט מוראדיג מקפיד געווען אויף דעם.

וועגן דעם אז א יונגערמאן איז א גאנץ יאר א מענטש, ער העלפט ארויס זיין ווייב, און אלץ גייט מיט ליבשאפט און מיט אייזלוקייט, דעמאלטס ווען עס קומט ראש השנה העלפט זי אים ארויס ער זאל קענען פארן, אבער אז א יונגערמאן איז א ווילדער מענטש א גאנץ יאר, און טוט ווי זיין ווייב, און ער

איז קארג אין שטוב וכו', דעמאלטס ווען עס קומט ראש השנה איז זי זיך נוקם, און זי לאזט אים נישט פארן. אבער אז ער האט שכל און ער פאלגט דעם הייליגן רבי'ן און ער האט שלום בית, האט ער אן אנדערע סארט שטוב.]

ג.

דער הייליגער רבי טייטשט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קז): אויפן פסוק (דברים כא, י'): **כִּי תֵצֵא לַמִּלְחָמָה עַל אֹיְבֶיךָ וּנְתַנּוּ הַיּוֹיָה אֶלְקֶיךָ בְּיָדְךָ וְשָׁבִיתָ שְׁבוּיָו. אַז אָמַל אִיז דָּא אַ יֵצֵר הָרַע וְוַאס עֵר זָאָגט פֿאַרן מַעֲנֵטֶשׁ: הַיּוֹיָה אֶלְקֶיךָ בְּיָדְךָ, דוּ הָאָסְט שׁוִין דָּעם בַּאֲשַׁעפֶּעַר בִּי דִיר אִין דִּי הָאָנְט. וְוִייל דו זַעֲהָסְט דָּאָךְ אַז דו קֶענְסְט פּוּעֵל'ן יִשׁוּעוֹת, אַזוִי ווִי דער פֿסוק זָאָגט (שְׁמוּאֵל-ב, כג ג. וְעִיַּן מוֹעֵד קָטָן טז ע"ב): צְדִיק מוֹשֵׁל יִרְאֵת אֶלְקִים, און אַזוִי בְּרַענְגְט עֵר אִים אַרִיין גְּדֻלוֹת, און זָאָגט אִים: דו ווִיִּסְט ווער דו בִּיזְט?! דו פֿאַרְגַּעסְט נִישְׁט פּוֹן בַּאֲשַׁעפֶּעַר! דו בִּיזְט אַ בַּעַל מְדַרְיָגָה! דו פֿלִסְט שׁוִין אִין הִימֵל! אִיז דִּי עֲצָה אוִיף**

נָאָר בְּשִׁמְחָה

פט

דָּעַם: וְשָׁבִיתָ שְׁבִיּוֹ, כַּאֲפֵי אִים מִיט דָּעַם וְוַאֲס עֶר וְוִיל
דִּיף כַּאֲפֵן, אַוֶּן זָאָג אִים: וְוִיאָזוּי וְוִילֶסְטוּ מִיר
אַיִנְרֶעֶדן אַז דָּער בַּאֲשַׁעפֶּער אִיז דָּא מִיט מִיר, אַז אַ
מְעַנְטֶשׁ הָאָט גִּיאוֹת זָאָגט דָּאָף דָּער אִיבֶּערֶשְׁטֶער
אוּיף אִים (סוּטָה ה' ע"א): אִין אַנִי וְהוּא יְכוּלִין לְדוּר
בְּעוֹלָם, דָּער בַּאֲשַׁעפֶּער קֶען נִישְׁט זַיִן מִיט אִים
צוּזאַמֶען.

וועגן דעם דארף אַ מענטש שטענדיג וויסן אַז עס
איז נישט דא קיין 'איך', עס איז דא נאר דער
באַשעפער, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאָגט (ליקוטי
מוֹהַר"ן חֶלֶק א' סימן כ"ב): וואו עס שטייט 'אַנִי'-'אִיך',
מיינט דאס דער נשמה, וואס דאס איז דער
באַשעפער.

ד.

דער הייליגער רבי זאָגט (ליקוטי מוֹהַר"ן חֶלֶק ב' סימן
ע"ב): פון וואו ווייסט אַ מענטש אויב ער איז מקורב
צו אַן אַמְתָּן צָדִיק? ! אויב עס פאלט ארויף אויף אים
אַ שפלות, און ער פאנגט אן צו אַנְעֶרְקֶענען ווער ער

איז, איז אַ סימן אז ער לאַזט זיך נישט נאָרן, און ער איז מקורב צו אַן אַמת'ן צדיק.

דער הייליגער רבי זאָגט (שיחות הר"ן, סימן נא): דאס זאלט איר מקבל זיין פון מיר, נישט זיך צו לאַזן נאָרן, די וועלט נאָרט אייף. דאס הייסט אז אַ מענטש געוואוינט זיך צו, צו רעדן צום אייבערשטן, און מאַכט זיך אַ חשבון הנפש אויף וואס ער טוט, אזוי ווי עס שטייט (זוהר, פרשת ויחי, רכ ע"א): די אַמאליגע חסידים פֿלעגן יעדן טאָג קוקען אז דאס איז זייער לעצטער טאָג אין לעבן און גייען שוין אוועקגיין פון דער וועלט, און זיך געמאַכט אַ ריכטיגן חשבון הנפש וואס זיי האָבן געטוהן. קומט אויס אז אַ מענטש האט שכל, און מאַכט זיך אַ חשבון, וואס האב איך היינט אויפגעטוהן? ווען בין איך היינט אויפגעשטאַנען? בין איך געגאַנגען אין מקוה? בין איך געגאַנגען אין בית המדרש? געקושט די מזוזה ברוך השם! אַנגעטוהן טלית און תפילין און געדאווענט ברוך השם! און אזוי ווייטער מאַכט ער זיך אַ חשבון אויף אַ גאַנצן טאָג וואס ער האט

נָאָר בְּשִׁמְחָה

צא

גַּעְטוּוּהֶן, און אז דער אייבערשטער העלפֿט, ער האט געדאווענט שחרית, מנחה, מעריב מיט מנין, און געזאגט קדושה, ברכו, און אמן יהא שמיה רבא, זעהט ער גלייך וואו ער האלט אויף דער וועלט. און נאכדעם אז דער אייבערשטער העלפֿט ער לערנט אביסל חומש, משניות, אביסל גמרא און הלכה, און אזוי נאך למודים וכו', איז ער איבערצייגט אז ער האט עפעס אין די האנט, און ער לאזט זיך נישט נארן, און ער איז ביי אן אמת'ן ערליכן איד, וואס ער איז אים דאס אלעס מזכה, ווייל נאר דאס וועט פון אים בלייבן, און דאס קען אים קיינער נישט צונעמען, וועגן דעם אפילו מען איז מזלזל אין אים, קוקט ער נישט אויף דעם, ווייל 'דער צדיק', און די הייליגע ספרים, איז אים מחיה און מחזק, און גיט אים אריין אזא התחזקות אין לעבן, וואס ער האט קיינמאל נישט געהאט ביז יעצט.

אָבער אויב עס גייט דורעף טאג נאך טאג, וואך נאך וואך, און ער איז נישט מעביר סדרה, ער מאכט נישט אויף קיין משניות, קיין גמרא, און ער געט

נִישֵׁט כָּאטְשִׁיג אַפֿאַר פֿרוּטות פֿאַר צְדָקָה יַעֲדֵן טָאָג,
 און ער פֿירט זיך נִישֵׁט אויף ווי אַ מְעַנְטֵשׁ אין שְׂטוּב,
 נָאָר עַר אִיז קאַרג, און זוכט נָאָר צו גְעוועלְטִיגן, און
 גֵיט אַרום צופֿראַכֵּן, נָאָרְט מֵעַן אִים גוט אָפּ.

זאל דער אַייבֿער־שֵׁטער הֶעלֶפֶן, מֵעַן זאל זוכה זיין
 זיך צו דַעֲרֵה־אַלְטֵן און זיך מְחַזֵּק זיין, און אַנטְלוֹיפֵן
 פון מַחְלֻקָת, און אִינְזִין הָאָבֶן נָאָר דַעם אַייבֿער־שֵׁטֵן,
 און מֵעַן זאל הָאָבֶן אַ גוט גַעבֿענְטֵשֵׁט יָאָר, און מֵעַן
 זאל קַענֵעַן פּוֹעֵלֵן אַ שְׁנַת גְּאוּלָּה וַיִּשׁוּעָה.

~ תָּם וְנִשְׁלָם שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם ~

בעוה"ש"ת

קונטרס

א שְׂמֵאֲרָקֶע אַמוּנָה

וואס דאס איז א וואונדערליכע שיעור, געזאגט געווארן דורך
בְּבוֹד קְדוּשַׁת הַרֵב הַצַּדִּיק מוֹהֲרָא שׁוֹשֶׁלְמֵי"א
ארײַנצוברענגען אין אונז די רײַגע און קלאַרע אַמוּנָה אין באשעפער,
ווי אויף עצות און התחזקות וויאזוי אדורך צו גיין דעם לעבן בשלום.

פֶּרֶשֶׁת כִּי תבֹא תשע"ב

געבויעט און באגרינדעט אויף די ווערטער פון אונזער הייליגער און פארקטיגער רבי,
דער באהאלטענע ליכטיגקייט, דער הייליגער הויכער ליכט, אדונג, מורינו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש, א וואונדערליכע ליכט,
וואס קיין שום פאהעלטעניש איז נישט פארהילן פון איהם,

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמענפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים
פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דרך חסידי מברסלב - טא יארק יצ"ו

דער הייליגער רבי האט געזאגט (שיחות הר"ן סימן ל"ג), ביי די וועלט איז אמונה א קלייניגקייט אבער ביי מיר איז דער עיקר אמונה; און שלימות אמונה איז אזוי ווי קינדער און פרויען גלייבן אן קיין שום שכל, אמונה איז היפף השכל, ווארום אז מען פארשטייט מיטן שכל איז עס שוין נישט קיין אמונה, אמונה איז דער עיקר אידישקייט, מען דארף אוועקווארפן דעם אייגענעם שכל, און גלייבן אז עס איז דא א בורא פל עולמים, און זיך צוגעוואוינען צו רעדן צו אים אויף פראסט אידיש, יעדע זאך וואס מען דארף האבן דארף מען רעדן צו אים, און מיט דעם ווערט נתגלה אז מען האט אמונה, ווארום אמונה מיט תפלה - האט דער הייליגער רבי געזאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ז') - גייט צעזאמען. ווען א איד האט אמונה אז דער בורא פל עולמים איז דא וועט ער שטענדיג רעדן צו אים. און דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ס"ב) פארנוואס רעדט נישט א מענטש צום בורא פל עולמים? ווייל די אמונה איז ביי אים נישט גאנץ, ווען ער זאל ווען האבן שטארקע אמונה וואלט ער שטענדיג גערעדט צום בורא פל עולמים, ער וואלט נישט געדארפט קיינעם האבן. נאר ווייל די אמונה איז נישט שטארק ביי אים, קען ער נישט רעדן צום בורא פל עולמים.

(אשר בנחל באיריש חלק א' מכתב מ"ד)

אַ שְׂטאַרְקֶע אַמוֹנָה

.א

וְהָיָה כִּי תָבֹא אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר הִנֵּי־הִיא אֶלְקִיךָ נֹתֵן לְךָ
נִחְלָה וְכוּ' (דְּבָרִים כו, א), זאגט דער אור החיים הקדוש:
וועגן דעם כאפט ער אן די לשון: 'וְהָיָה' וואס דאס
איז אַ לשון פון 'שְׂמֻחָה', ווייל עס איז נישט דא קיין
גרעסערע שְׂמֻחָה, ווי דאס אז אַ איד איז זוכה צו
וואוינען אין ארץ ישראל.

דער הייליגער רבי זאגט (לקיטי מוהר"ן חלק ב' סימן מ):
איינער וואס ווייסט וואס ארץ ישראל איז, און ער
האט באַמַת געשפּירט דעם טעם פון ארץ ישראל,

דער קען דערקענען אויף אן אנדערע מענטש, אויב ער איז געווען ביי א צדיק אויף ראש השנה, און אויב דער צדיק איז א גרויסער צדיק אדער א קלענערער צדיק, און אויב ער איז א אמת'ער צדיק אדער נישט. און אויב ער איז בכלל א צדיק.

און כדי צו פארשטיין וואס די אלע זאכן האבן צוטוהן מיט ארץ ישראל, איז דער הייליגער רבי מסביר (שם): אז די טעם פון ארץ ישראל קען מען נאר אויסמאלן פאר איינעם וואס האט שוין אמאל געשפירט דעם טעם פון שכל, למשל: איינער וואס לערנט, און שפירט דעם טעם פון א פשט און א קשיא, אזוי ווי עס איז די סדר פון לומדים, אדער ער פארשטייט אין אנדערע חכמות; דער קען פארשטיין דעם טעם פון ארץ ישראל. ווייל חז"ל זאגן (בבא בתרא קנח ע"ב; זוהר פנחס רמה ע"ב; ובתקון כב): **אורא דארץ ישראל מחפים**, די לופט פון ארץ ישראל מאכט קלוג; און דער טעם פון חכמה און שכל איז אונדא זייער טייער. אבער אן עם הארץ, קען דאס נישט פארשטיין.

א שְׂטָאָרְקֶע אָמוּנָה

צז

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן ע"א): עס איז דא אַרץ ישׂראל'דיגע מוחות, און עס איז דא מוחות פון חוץ לַאַרץ. און די חילוק צווישן זיי, דרש'ענען חז"ל (סנהדרין כד ע"א): אויפן פסוק (זכריה יא, ז): לַאֲחַד קָרָאתִי נַעַם וּלְאֲחַד קָרָאתִי חֲבָלִים, די תלמידי חכמים פון אַרץ ישׂראל, מאכן איינער דעם אנדערן זיס ביים לערנען, און די תלמידי חכמים פון חוץ לַאַרץ קריגן זיך און שלאגן זיך ביים לערנען. דאס הייסט אז ווען א מענטש האט דער מח פון אַרץ ישׂראל, שפירט ער א מורא'דיגע זיסקייט, און פארקערט אויב האט ער א מח פון חוץ לַאַרץ, שפירט ער א מורא'דיגע ביטערקייט.

וואס הייסט א מח פון אַרץ ישׂראל? נאר ביי אַרץ ישׂראל שטייט (דברים יא, יב): תמיד עיני הוי"ה אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה, דאס הייסט, אין אַרץ ישׂראל איז די השגחה אפען, און פון דארט גייט ארויס די השגחה אויף די גאנצע וועלט, דערפאר קומען אלע השפעות קודם קיין אַרץ ישׂראל, און

דורעף די זכות פון אַרץ ישׂראל קומט עס אַן אין די גאַנצע וועלט.

מען זעהט טאַקע אין אַלע דורות, פון ווען דער אײבערשטער האט געגעבן די תורה, און ער האט אונז אריינגעברענגט אין אַרץ ישׂראל, זענען די אידן אַ פֿאַלק פון ניסים; אזוי ווי חז"ל פֿאַרציילן (יומא סט ע"ב): אז נאך די חורבן בית המקדש, וואס עס איז דורכגעגאַנגען אויף אידן מורא'דיגע צרות, האט מען נישט געזאגט: האל הגדול הגבור והנורא, ווייל אז די גוים הרגנען און שחטן אידן, און עס גייט איבער אזויפיל צרות, וואו איז די שטאַרקייט און די פֿאַרכטיגקייט פון באשעפֿער?! ביז עס זענען געקומען די אנשי כנסת הגדולה' און האבן צוריק מתקן געווען דאס צו זאגן, ווייל אז איין שעפֿסעלע [דאס אידיש פֿאַלק] קען זיין צווישן זיבעציג וועלף [די זיבעציג פֿעלקער], און זיי זאלן נאך עקזעסטרירן, דאס איז די גרויסקייט און שטאַרקייט פונעם אײבערשטן.

אזוי ווי מען האט ליידער געזעהן אין אונזערע צייטן, אז די אומות העולם האבן געוואלט אפמעקן, עס זאל נישט בלייבן קיין זכר פון אידישן פאלק חס ושלום, און דערנוייל זענען די אידן צוריק געוואקסן נאכאמאל ברוך השם, און האבן צוריק אויפגעשטעלט מקוואות און בתי מדרשים, תלמוד תורה'ס, מיידל שולעס, כוללים, מיט א אויסטערלישע הצלחה ברוך השם. און וויפיל די גוים פרוברין צו פארלענדן חס ושלום די אידישע קינדער, גייט עס נישט, זעהט מען בחוש אז כלל ישראל באשטייט פון א גס.

נאר וואס דען? דער פסוק זאגט (תהלים קו, לה): ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, אז מען איז אויסגעמישט צווישן גוים, לערנט מען זיך נעבעך אפ פון זייערע מעשים. וועגן דעם קען מען דן זיין יעדע אידיש קינד לפי זכות; ווייל אידן ווילן זיין גוט און ערליך, נאר דער סמ"ך מ"ם האט אויפגעשטעלט פאלטשע מנהיגים [בפרט אין ארץ ישראל], וואס זיי זענען די 'ערב רב', און זיי נעמען 'שחד', און עס

פֿעֶלְט זײ גאַרנישט; און זײ פארפירן דעם פֿאלק רחמנא לצלן אזוי ווי עס שטייט אין זוהר הקדוש (נשא, קכה ע"ב). און אזוי אויף זאגט די גמרא (שבת קלט ע"א): אויב מען זעהט א דור וואס עס איז דא געבען אסאך צרות, זאל מען נאכקוקן די דינים, ווייל אלע צרות און שלעכטס קומט נאר צוליב זיי.

ב.

א איד איז אמאל געקומען צום הייליגן רבין, און זיך נישט געשעמט אויסצוזאגן דעם אמת, אז ער האט א תאוה צו זיין א מנהיג. האט אים דער הייליגער רבי געזאגט: דו וועסט נישט קענען בענטשן קיין איין בענטשן ערליך פארן אייבערשטן, ווייל דו וועסט אינזינען האבן צו מאכן פארשידענע פאקסן און תנועות כדי אלע זאלן קוקן, און עס זאל זיי געפעלן, און דו וועסט נישט קענען טוהן קיין שום עבודה פארן אייבערשטן (שיחות הר"ן סימן מ"ז).

די סדר ביי די רוסישע רבי'ס איז געווען, אז זיי האבן געהאט אן עקסטערע צימער לעבן דאס בית

המדרש, וואס דארט האבן זיי געדאווענט. האט מען אמאל דערצייילט פארן הייליגן רבי'ן, אז עס איז געווען א רבי וואס האט אזוי געדאווענט אין זיין צימערל, און א קאץ איז געקומען און זיך געריבן ביי די טיר, האט דער רבי געמיינט אז חסידים שטופן זיך, האט ער זיך גענומען דאווענען מיט א מוראדיגע פנונה און מיט פאקסן. האט דער הייליגער רבי א שמייכל געגעבן, און זיך אנגערופן: אזוי! קומט דאך אויס אז ער האט געדאווענט פארן קאץ (עיון אבניה ברזל סימן יג).

ביים הייליגן רבי'ן איז געווען א געוואלדיגער אמת; עס איז געווען א צייט וואס דער הייליגער רבי האט זיך געפירט, אז מען פלעגט אריינקומען צו אים, און ער איז געשטאנען מיטן פנים צום וואנט, און יעדער האט געזאגט אלעס וואס ער האט געטווען פון אלץ קינד ביז יעצט, [ווייל דורעכן הייליגן רבי'ן האט ער זיך דערמאנט זאכן וואס ער האט שוין לאנג פארגעסן], ביז דער הייליגער רבי האט אויפגעהויבן די הענט און געוויזן: שוין גענוג. נאכדעם איז דער

צווייטער דורעך, און אויף אַנגעהויבן אַלעס אויס פאַרצייַלן מיט אַ געוויינ, ביז דער הייליגער רבי האט געוואונקען: גענוג. אַמאל האט דער הייליגער רבי געהערט מער, אַמאל ווייניגער, [דאס איז די 'יודוי דברים' וואס ווערט דערמאנט אין לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ד]. ווייל ביים הייליגן רבי'ן איז נישט געווען אַזא זאך ווי שַקָר און אויסנאַרן וכו', נאַר אַלעס איז געווען מיט אַן אַמת.

מען דערצייַלט אויפן גרויסן גאון און למדן דער בעל כּוֹכב מיעקב זצ"ל [טאטע פונעם גרויסן גאון דער טשעבינער רב זצ"ל פון ארץ ישראל], אַז ער איז אַמאל געווען אויף ראש השנה ביים הייליגן רבי אייזיקל זידיטשויבער זי"ע, מוצאי ראש השנה איז דער גאַנצער עולם זיך געגאַנגען געזעגענען, און וויבאלד רבי יעקב זצ"ל איז געווען אַ גרויסער למדן, האט מען אים געגעבן אַ בענקל צו זיצן, און ער האט זיך צוגעקוקט ווי דער עולם גייט דורעך, און יעדער בעהט זיין בקשה פונעם רבי'ן, און דער רבי וואונטשט פאר יעדן איינעם מיטן זעלבן נוסח: "אַ

בִּרְכָה פּוֹן הַיָּמָל"; [נוי באוואוסט פֿלעגט ער אַלץ אַנוואונטשען מיט די ווערטער: "א בִּרְכָה פּוֹן הַיָּמָל".] האט ער זיך געוואונדערט אויף דעם, און מִהֲרָה געווען: גלייך ווען איינער איז עפעס מזכיר, ווייסט ער שוין אַלעס וואס יענער גייט דורעך? און ער וואונטשט שוין א בִּרְכָה פּוֹן הַיָּמָל?! ווי נאר ער טראכט דאס אזוי צו זיך, געט זיך דער הייליגער רבי אייזיקל זכותו יגן עלינו א דריי אויס, און רופט זיך אָן צו אים: און וואס איז ראש השנה וואס חז"ל זאגן (ראש השנה יח ע"א): וְכֻלָּן נִסְקָרִין בְּסִקְרֵיה אַחַת, אז דער אייבערשטער קוקט אַלעס אויף איין מאל?! האט ער געזעהן אז ער כאפט אויף זיינע מחשבות אויף, האט ער שוין פארשטאנען אז צדיקים זעען און ווייסן אַלעס.

ג.

אין דעם הייליגן רבי'נס ספרים שטייט אסאך מאל: צדיק אמת. שטעלט זיך א פראגע, אויב איז ער א צדיק, מוז ער דאך האבן אמת? און אויב האט ער

אַמת, מוז ער דאך זיין א צדיק? ! נאר זעהט מען פון דעם, אז מען קען זיין א צדיק, אבער עס פעלט נאך אינעם אמת; דאס הייסט, דער הייליגער רבי ברענגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כ"ג): דעם זוהר הקדוש (לף לד' צג ע"א): אז יעדער איד וואס איז גע'מל'עט, ווערט אנגערופן א צדיק; ממילא קען מען זיין א צדיק, ווייל מען איז גע'מל'עט, און מען איז נזוהר געווען נישט פוגם צו זיין דעם ברית חס ושלום, אבער 'אמת' איז שוין גאר עפעס אנדערש. און ביים הייליגער רבי'ן איז געווען דער ענין פון אמת, וואס דאס איז די גאנצע זאך פון 'התבודדות' - רעדן צום באשעפער, וואס צו דעם מוז מען האבן אין זיך אמת.

ווייל ביי יעדע זאך קען מען האבן שקרים און פניות, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ס"ו): אז דער שלימות איז, אז א מענטש זאל קענען דאווענען צווישן טויזנט מענטשן, און עס זאל נישט מאכן אויף אים קיין שום רושם, און עס זאל זיין ביי אים אזוי ווי ער דאווענט ביי זיך אין שטוב ווען קיינער איז נישט דארט; און ווען ער

דאווענט אין שטוב, זאל דאס זיין ביי אים אזוי ווי ער וואלט געדאווענט צווישן טויזנט מענטשן, און עס מאכט ביי אים גארנישט אויס, ער זעהט נישט קיין מענטשן פאר זיך, דאס איז דער שלמות האמת, אז עס אינטערעסירט אים נישט צו מען קוקט אויף אים צו נישט, אבער די טבע פון א מענטש איז אז ווען ער דאווענט צווישן מענטשן, איז אים זייער שווער צו דאווענען מיט אן אמת, און ער מאכט פארשידענע תנועות וכו'.

וועגן דעם האט דער הייליגער רבי אונז אויסגעלערנט און געגעבן דעם וועג, אז דער עיקר איז: שיחה בינו לבין קונו, א מענטש זאל רעדן צום באשעפער; וואס צו דעם מוז מען האבן א געוואלדיגן אמת, ווייל אז קיינער אויף דער וועלט ווייסט נישט וואו ער איז, און וואס ער טוט, איז דאס שוין אמת; און ער גייט אויף א פלאץ וואו קיינער איז נישט דארט, און גיסט זיך אויס דאס הארץ צום באשעפער, ממילא איז נישט שייך ער זאל זאגן ליגנט, ווייל פאר וועם זאל ער זאגן ליגנט, און אויב

האט ער א נסיון צו פאפן, זאל ער אנהייבן צו זאגן זיינע אייגענע שבתים פארן אייבערשטן: רבוננו של עולם! איך בין אזוי גרויס, איך בין א בעל רוח הקודש, איך בין א נביא, איך זעה זאכן וכו', וועט נישט נעמען אפאר מינוט און ער וועט זיך אליין אנהייבן צו שעמען פארן אייבערשטן: רבוננו של עולם! פאר וועם מאך איך זיך משוגע דא? דיר פאפ איך? איך קען דען באהאלטן פון דיר וואס איך האב געטוען?! און מען וועט זיך אליינס כאפן דעם שקר אין וואס מען ליגט, דאס איז די מעלה פון התבודדות, אז דאס איז מיט א מורא דיגן אמת.

דער הייליגער חיד"א ברענגט (מדבר קדמות ה, יג): א רמז אויפן פסוק (ויקרא טז, ד): 'בד' - קדש ילבש, אז א מענטש איז אפגעשיידט, און ער רעדט צום אייבערשטן וואס דאס הייסט התבודדות, איז נישט דא קיין גרעסערע אמת פון דעם, און ער באקומט א מורא דיגע קדושה; ווייל סוף כל סוף וועט ער מוזן אויסזאגן פארן אייבערשטן אלעס וואס ער האט געטוען, און ער וועט אנהייבן צו זעהן: ווער ער איז,

און ווי אזוי ער זעהט אויס וכו', במילא באקומט ער
אן אנדערן סארט אמת.

ד.

אָבער פֿדי אז אַ מענטש זאל קענען רעדן צום
באַשעפֿער, מוז ער האָבן אַמונה; אזוי ווי דער
הייליגער רבי זאָגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ס"ב):
פֿאַרוואָס רעדט נישט אַ מענטש צום באַשעפֿער?
ווייל ער האט נישט קיין אַמונה, ווייל אז ער זאל ווען
האָבן די קלאַרע און לויטערע אַמונה, אז דער
באַשעפֿער שטייט דא מיט אים, ביי אים, לעבן אים,
און ער הערט אויס יעדעס וואָרט וואָס ער דאווענט,
וואַלט ער אַנדערש געדאווענט, און ער וואַלט
שטענדיג גערעדט צום אייבערשטן. אזוי ווי מען
זעהט בגשמיות אז צוויי חברים קענען שמועסן
צוזאַמען אַ פֿערטל שעה, אַ האַלבֿע שעה וכו', און
קענען אזוי אַפֿשמועסן צוויי דריי שעה, און רעדן
סתם נאָרישקייטן, וואָס עס קומט אַפֿילו נישט אַרויס
דערפֿון קיין שום ניצן, איז דאָס נאָר ווייל איינער

זעהט דעם אַנדערן, און ווען עס קומט צו רעדן צום באַשעפער, קומט דאס אן אזוי ביטער שווער, ווייל די אַמוֹנָה איז ביי אים נישט גענוג שְׂטֵאֲרִק, און ער שפירט נישט אז דער אייבערשטער איז דא.

דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט (חיי מוה"ר"ן סימן תקנח): די שווערסטע עבודה פון עבודת השם וואס דאס איז 'תפלה', איז נאך אלץ גרינגער ווי זיך פלאגן פאר פּרנסה; ווייל צו רעדן צום באַשעפער אפאר דיבורים, איז די שווערסטע עבודה, און עס קומט אן פאר א מענטש זייער שווער, און דאך איז דאס נאך גרינגער ווי ארבעטן. ווייל מען זעהט ווי שווער און ויפיל פלאג א מענטש לייגט אריין אין זיין פּרנסה, און דער הייליגער רבי ערקלערט דאס מיטן מציאות פון אמאליגע צייטן: אז א מענטש האט געוואלט פארן צום יריד צו פארקויפן זיין סחורה, האט ער שוין גלייך מוצאי שבת געדארפט פארשאפן א וואגן, און נאכדעם האט ער זיך זייער געיאגט אַנצולאדענען די סחורה אויפן וואגן, און א גאַנצע נאכט איז ער געפארן, און נישט געקענט

קט

א שטארקע אמונה

שלאפן, און זיך צאמגעבראכן דעם גאנצן קערפער ווייל ער האט נישט געהאט קיין געהעריגן פלאץ צו זיצן, פון די פול סחורה וואס ער האט געהאט אויפן וואגן.

און אזוי גאר פיל אפמוטשענישן, איז ער איז ענדליך אנגעקומען 'מאנטיג' צום מארק טאג, און דעמאלטס האט ער געדארפט אנהייבן אראפ צו פאקן די סחורה, און נאכדעם האט ער געדארפט שטיין אגאנצן טאג אויף די פיס וכו', און זומער איז אים געווען הייס, און ווינטער איז אים געווען ביטער קאלט, און די אלע שווערע מאטערנישן איז נאר געווען פאר א ספק אז ער וועט פארדינען עפעס רוח, ווייל אויב קיינער וועט נישט קויפן ביי זיין בודקע, מוז ער נעמען אלע סחורה און עס צוריק איינפאקן אין די זעק, און נישט נאר אז ער האט נישט פארדינט, נאר ער האט גאר נאך דערלייגט אויף, און די גאנצע כח און הארעוואניע איז אים געגאנגען לאיבוד; אבער ווען א מענטש רעדט צום באשעפער, כאטשיג עס קומט אים אן זייער שווער צו עפענען

זיין מויל און רעדן, [און ווער רעדט נאך אז מען מאכט ליצנות פון דעם], אבער אויב איז ער זוכה און ער רעדט צום אייבערשטן, האט ער א זיכערער פארדינסט, און דאס וועט אים בלייבן און צונגן קומען אויף אייביג.

נאר פארוואס דען רעדט נישט א מענטש צום באשעפער? ווייל די אמונה איז ביי אים נישט גאנץ. כאטשיג יעדער איד האט אמונה, וואס דאס איז זיין נשמה, אזוי ווייט אז דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רעד): אפילו די גרעסטע אפיקורסים און רשעים וואס זיי הארעווען און פלאגן זיך לאנגע יארן, ארויסצורייסן פון זיך די אמונה, גייט דאס זיי אויף נישט, ווייל ווען ער קומט שוין צו די השגה אז ער איז חס ושלום גערעכט, געבט אים די נשמה פלוצלינג א וועק אויף: אפער איז דאך דא א בורא כל עולמים? ! און דער גאנצער בנן וואס ער האט אויפגעשטעלט קעגן די אמונה, פאלט צוזאם. און אזוי שלאגט ער זיך שטענדיג און פרויבירט אויפצוקומען איינמאל פאר אלעמאל חלילה קעגן די

א שְׂטָאָרְקֶע אַמוֹנָה

קיא

אַמוֹנָה, פֿלוצֶלינג זעהט ער אַ איד מיט אַ פֿאַרד און פֿיאַות, מיט ציציט, און דאס דערמאנט אים אז עס איז יא דא אַ באַשעפֿער אויף דער וועלט, פֿאַלט נאכאַמאל צוזאם זיין גאַנצער טעאַריע, [וועגן דעם בֿרענט דאס זיי אזוי ווען זיי זעען אַ פֿרוּמען איד, ווייל דאס דערמאנט זיי אז עס איז יא דא אַ באַשעפֿער], פֿירט דער הייליגער רבי אויס: אז אויב קומט ער יא צו אַ געהעריגע כֿפֿירה רחמנא לצלן, דעמאלטס שְׂטָאָרְבֿט ער גלייך, און דעמאלטס זעהט ער דעם אַמת.

קומט אויס אז יעדער איד האט אַמוֹנָה; נאַר כֿדי זוכה זיין צו שפֿירן דעם אייבֿערשטן, און קענען רעדן צו אים, דאַרף מען האבן אַ מורא'דיגע קלאַרע און לויטערע אַמוֹנָה, וואס צו דעם קען מען אויף נאַר זוכה זיין, אז מען בעט דעם אייבֿערשטן אויף דעם.

דער הייליגער רבי זאַגט (לקוטי מוֹהַר"ן חלק א' סימן רעא): עס איז דא זאַכן וואס איז פֿלוי איינס אין די אַנדערע, און מען ווייסט נישט וואו עס איז דער

א שְׁטאַרְקע אַמוּנָה

קיב

אַנפּאָנג. לְמַשָּׁל: דער הייליגער רבי האט געהייסן
מֵעַן זאל זיין פֿריילעך (לקויטי מוהר"ן חלק ב' סימן כד),
אַבער אז אַ מענטש קען נישט זיין פֿריילעך, ווייל ער
האט געבען אַ פֿעקל צרות, דאַרף ער בעטן אויף
שְׁמֻחָה; ער קען אַבער נישט בעטן, ווייל ער איז
נישט גענוג שְׁטאַרַק אין די אַמוּנָה, אז ער זאל שפּירן
אז דער באַשעפֿער איז דא; אויב אזוי וואו זאל ער
אַנהייבן? ! זאַגט דער הייליגער רבי נתן (לקויטי הַלְכוֹת
שַׁבָּת, הַלְכָה ו): אַז די עצה איז, אז פון די שְׁוואַכע
אַמוּנָה מאַכט מען אַ תּפִּלָּה, און מען בויַעט צוריק
אויף די אַמוּנָה; דאס הייסט מען הייבט אָן צו בעטן
אויף דעם אַליין: רבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם! מײן אַמוּנָה איז
נישט גאַנץ, העלף מיר אײַך זאל האַבן אַ שְׁטערקערע
אַמוּנָה, און אײַך זאל קענען רעדן צו דיר.

און פון וואו קומט אז אַ מענטש איז נישט שְׁטאַרַק
אין אַמוּנָה? נאר דער הייליגער רבי זאַגט (לקויטי מוהר"ן
חלק א' סימן ל"א): אַז עס שטייט אין פֿסוק (תהלים פט,
כט): וּבְרִיתִי נְאֻמָּנֹת לוֹ, כְּדִי צוֹ הָאָבֶן 'אַמוּנָה', דאַרף
מֵעַן הָאָבֶן 'תִּיקוֹן הַבְּרִית'; און אויב נישט איז די

אמונה נישט גאנץ. און וואס זאל א מענטש טוהן אז ער איז יא פגום און ער וויל האבן אמונה? דארף מען אויף דעם אליין בעטן: רבוננו של עולם! העלף מיר איך זאל זוכה זיין צו 'קדושה וטהרה'. ווייל א מענטש דארף שטענדיג בעטן דאס וואס טוט אים נוי.

עס איז אמאל געקומען א איד צום הייליגן רבי נתן זכותו גגן עלינו, און זיך אויסגערעדט פאר אים, אז ער בעהט דעם אייבערשטן אויף רוחניות, און עס גייט אים נישט, פֿרעגט אים רבי נתן זכרוננו לברכה: גשמיות האסטו שוין? האסט פֿרנסה בריוח?! ענטפערט ער: גיין, דאס אונדאי נישט! זאגט אים רבי נתן זכרוננו לברכה: דו בעט נאר אויף גשמיות, און נישט אויף רוחניות; ווייל גשמיות שפירסטו; אז דו ביזט שולדיג חובות, און די בעלי חובות לויפן דיך נאך וכו', און עס איז דיר זייער שווער. אבער אויף רוחניות האלטסטו דאך נישט דערביי, וועגן דעם זאלסטו בעטן דעם אייבערשטן אויף פֿרנסה וואס דאס דריקט דיך, ממילא וועט זיך צום סוף

א שטארקע אמונה

קיד

עפענען דיין הארץ, און דו וועסט שוין קענען בעטן אלעס וואס עס פעלט דיר. קומט אויס אז א מענטש דארף בעטן אויף דעם וואס עס פעלט אים, און וואס עס דריקט אים באַמת. און אז א מענטש שפירט אז עס פעלט אים אַמונה, זאל ער דאס בעטן, דאס איז דער אַמת פון הייליגן רבי'ן.

דאס ווארט 'אַמת' מיינט איין זאך: א'היה מ'ת, איך וועל זיין א נפטר; ווייל דאס איז זיכער, אז מען וועט אמאל ארויסגיין פון דער וועלט, און א מענטש וואס נעמט זיך דאס אריין אין קאפ, דער האלט ביים אַמת. אזוי ווי חז"ל פארציילן (שפת קנג ע"ב): רבי אַליעזר האט געזאגט: שוב יום אַחד לפני מיתתך, א מענטש זאל תשובה טוהן איין טאג פאר ער ווערט נפטר. האבן אים די תלמידים געפרעגט: פון וואו ווייסט מען ווען דאס איז? האט ער געענטפערט: זאל ער היינט תשובה טוהן ווייל אפּשר וועט ער מאַרגן שטארבן. וועגן דעם איז דאס אַ אנדערער סאַרט אַמת.

א שטארקע אַמונָה

קטו

ה.

דאס זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן מ): אז א מענטש האט טועם געווען די טעם פון אַרץ ישׂראל, וואס דאס מיינט אז ער האט די ריכטיגע אַמונָה, ווייל אַרץ ישׂראל איז אַמונָה און השגחה, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (דברים יא, יב): תמיד עיני הנו"ה אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה, און אז א איד האט אַמונָה, דעמאלטס מאכט מען זיך זיס איינער פארן אנדערן, און מען פראבירט מיט וואס מען קען ארויס העלפן א צווייטן איד, ווייל אז ער האט אַמונָה, פארגינט ער אז עס זאל פאר נאך א איד גיין גוט, און עס גייט אים אין לעבן אז נאך א איד זאל האבן אַמונָה.

אבער אז מען גייט אנוועק פון די אַמונָה, וואס דאס איז אַרץ ישׂראל; דעמאלטס אפילו מען קען לערנען און מען איז א תלמיד חכם, דאך זוכט מען נאר, וואו מען קען אונטער לייגן א פוס פאר א צווייטן ער זאל פאלן.

א שְׁטאַרְקֶע אַמוּנָה

חו"ל זאָגן (במדבר רבה יג, כ): אז משה רבינו איז
 געווען צוגעגליכן צו א לעכט, וואס קען אנצינדן אן
 א שיעור לעכט, און פון אים פֿעלט גארנישט. ווייל
 אז א מענטש איז שטארק ביי זיך, פארנוואס זאל ער
 נישט קענען באשטיין צו אנצינדן נאך לעכט; וואס
 דאס גייט ארויף אויף אידישע נשמות, אזוי ווי דער
 פֿסוק זאגט (משלי כ, כז): גר הוי"ה נשמת אדם, יעדע
 נשמה איז א לעכט. אבער יהושע האט דאס נישט
 פארשטאנען, וועגן דעם איז ער געקומען צו לויפן צו
 משה רבינו און אים דערציילט (במדבר יא, כז): אַלְדָּד
 וּמִיָּד מִתְנַבְּאִים בַּמַּחֲנֶה, אַלְדָּד און מִיָּד און אַלְדָּד
 נְבִיאֹת; האט משה רבינו אים געזאגט (שם, כט):
 הַמִּקְנָא אַתָּה לִי? נעמסט דו אן פאר מיין כבוד?
 אדרבה! זאלן אלע זיין נביאים!

זעהט מען פון דא אז משה רבינו, וואס ער איז
 געווען דער רבי פון כלל ישראל, האט ער יעדן
 געוואלט אויסלערנען צו קענען אנקומען צו זיין
 מדרגה, און אז אלע אידן זאלן אויף זוכה זיין צו
 שפירן דעם באשעפער אזוי ווי ער שפירט דעם

באשעפער. אבער אז א מענטש איז מקנא דעם צווייטן, איז א סימן אז ער איז נאכנישט ביים שלימות.

[אבער די טבע פון א מענטש איז, אז ער איז שטענדיג מקנא א צווייטן, און די מחלה פון קנאה האט מען שוין פון ווען מען ווערט געבוירן, און דאס בלייבט מיטן מענטש ביז ער גייט אנוועק פון דער וועלט, אויב מען רייסט דאס נישט אויס. און ווער עס האט קנאה, ווערן זיינע ביינער פארפולט (שבת קנב ע"ב). און דאס איז נאך ווען ער לעבט, ווייל די קנאה עסט אויף דעם מענטש, און דאס פייניגט אים געפערליך. בשעת יעדער מענטש האט אזויפיל גוטס, און יעדער מענטש האט זיך זיין נקודה און זיינע מעלות וואס אן אנדערער קען דאס נישט באווייזן, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוה"רן חלק א' סימן לד): יעדער איד האט א נקודה, וואס דער צווייטער האט נישט, און קען נישט האבן, אזוי ווי די גמרא זאגט (תענית כא ע"ב), ביי די מעשה פון אבא אומנא. און בכלל דארף מען וויסן אז יעדער מענטש

הָאט זײַך זײַן פֿעקל צָרוּת, און עָס אײז נײַשט דאָ
וועמען מִקָּנא צו זײַן.]

וועגן דעם ווער עָס הָאט די רײַכטיגע אַמוּנָה און
התבודדות, און עַר אײז מִקָּנײַם יעדע שײַחָה פֿון
הײַליגן רִבײַן בְּתַמִּימוֹת וּפְשִׁיטוֹת, אַזאַ מְעַנְטֶשׁ
שְׁפִירט שױן ווען עַר טֵרעפֿט אַן אַנדערן, וואוּ יענער
אײז געווען אויף ראש השנה, און צו עַר אײז געווען
אויף אַ גוט פֿלאַך; דורעכדעם וואס עַר זעהט זײַן
אויפֿפירונג, צו עַר הָאט אויף אַנגעהויבן צו רעדן צום
אַייבערשטן, און עַר הָאט אויף אַנגעהויבן צו לערנען
פֿלייסײַג די הײַליגע תּוֹרָה כְּסִדְרָן (עײַן שײַחות הַר״ן סײַמֵן
עו), און יעדע שײַחָה פֿונעם הײַליגן רִבײַן אײז בײַ אײַם
טײַער און חֶשׁוֹב, דעמאלטס אײז עַר געווען אויף אַ
גוט פֿלאַך, אָבער פֿאַרקערט אויב הײַבט עַר אַן חֶסֶם
וְשָׁלוֹם צו שְׁפַעטֵן און מֵאֲכֵן לִיצְנּוֹת פֿון די אַלע זאַכֵן,
פֿאַרשטייט זײַך שױן אַלײַן אויף וואספֿאַראַ פֿלאַך עַר
אײז געווען.

א שְׂטַאָרְקֶע אַמוֹנָה

קיט

וועגן דעם זאגט דער אור החיים הקדוש, אז עס איז נישט דא קיין גרעסערע שמחה, ווי צו זיין אין ארץ ישראל; ווייל ארץ ישראל איז אמונה, און עס איז טאקע נישט דא קיין גרעסערע שמחה ווי דאס אז א איד האט אמונה אין בורא כל עולמים.

ו.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ס"א): ווען מען קומט צום צדיק אויף ראש השנה, ווערט א מורא'דיגע שמחה, ווייל דורעכן צדיק הייבט מען זיך אן ליב צו האבן איינער דעם אנדערן, און דאס איז געווען די מורא'דיגע שמחה ביי רבי שמעון בר יוחאי, וואס ער האט געזאגט (זוהר נשא קכת, ע"א): 'אַנן בַּחֲבִיבוֹתָא תִּלְיָא מִלְתָּא', אונזער גאנצע זאך ווענדט זיך אין ליבשאפט. האבן אונזערע לייט געזאגט: 'אַנ"ן' איז די ראשי תיבות: אַנְשֵׁי נִחַל נְבוֹעַ, דאס הייסט, פֿרי צו קענען מקבל זיין פון הייליגן רבי'ן, דארף מען זיך זייער ליב האבן. און דאס געשעהט ראש השנה ווען אלע מענטשן, מיט

זייער אייגענעם שכל, קומען צום צדיק וואס ער איז די 'שכל הכולל', ממילא גייט יעדענ'ס באזונדערע שכל אריין אינעם גרויסן שכל פונעם צדיק, ממילא הייבט מען זיך שוין אן ליב צו האבן, וואס דאס איז די גרעסטע שמחה.

וועגן דעם דארף מען זעהן צו קומען צום הייליגן רבי'ן אויף ראש השנה, וואס דעמאלטס איז דער טאג וואס מען איז דן דעם מענטש אויף א גאנץ יאר, אויף פרנסה, און זיווגים וכו', דארף מען אפער וויסן אז מען קומט נאר צו זיין ביים הייליגן רבינ'ס ציון, צו פועל'ן א ישועה, פאר זיך און פאר די גאנצע וועלט.

דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה האט אמאל געזאגט פאר זיין זוהן רבי יצחק זכרוננו לברכה: איך וויל דו זאלסט זיין אין אומאן ראש השנה, און ערב ראש השנה זאלסטו זיין ביים ציון, און אויב וועט קומען א צייט וואס דו וועסט נישט קענען צו גיין צום הייליגן רבינ'ס ציון, דעמאלטס פון וואו דו זעהסט נאר דעם ציון, אפילו פון מארק, זאלסטו זיך

א שְׂטָאָרְקֶע אָמוּנָה

קכא

דארט אַוועק שְׂטעלן און זאגן דעם תיקון הפְּלִילי.
[און אזוי איז טאַקע געווען, עס איז געווען צייטן
וואס מען האט נישט געקענט צוקומען צוליב די
ביטערע מחלוקת.] וועגן דעם טאר מען נישט האבן
חלישות הדעת, אפילו מען קען נישט צוקומען ביז
דעם קבר, צוליב דעם גרויסן עולם, נאר מען זאל
וויסן אז וואו מען שטייט, איז מען ביים הייליגן
רבינ'ס ציון.

עס איז דא אַ באוואוסטע מעשה פון הייליגן רבי
דוד'ל לעלובער זכותו יגן עלינו, וואס ער איז געווען
א תלמיד פונעם הייליגן חוזה פון לובלין זכותו יגן
עלינו, אז ער איז אמאל געפאהרן צו זיין רבי'ן אויף
שבת, אבער דער וועג האט זיך פארצויגן, און ער איז
אנגעקומען ביז צו אַ דארף לעבן לובלין, און ער איז
נישט אנגעקומען אויף שבת צו זיין ביים רבי'ן פון
לובלין, קודם האט ער געהאט דערפון מורא זיגע
חלישות הדעת, נאכדעם האט ער זיך אנגעהויבן
מחזק צו זיין, און ער האט זיך אויסגעמשליט אז עס
איז דא ביים רבי'ן אזויפיל מענטשן, אז דער טיש פון

רבי'ן ציעט זיך פון לובלין ביז צו דעם דארף, און וויבאלד ער איז דער קלענסטער תלמיד זיצט ער אונטן, אזוי האט ער זיך מחזק געווען אז ער איז ביים רבי'נס טיש.

נאך שבת ווען ער איז אנגעקומען קיין לובלין, האט אים דער הייליגער חוזה געפרעגט: דוד! געדענקסט די תורה וואס איך האב געזאגט?! און דער הייליגער רבי דוד'ל זכותו יגן עלינו האט אים נאכגעזאגט די גאנצע תורה. ווייל ער האט געהאט אזא שטארקע אמונת חכמים, האט ער זוכה געווען צו הערן די תורה ביז אהין. ווען מען האט דאס דערציילט פאר דעם הייליגן רבי נתן זכרונו לברכה, איז ער געווען זייער פריילעך, און ער האט דאס באוואונדערט.

דער עיקר דארף מען זעהן, מען זאל זיך מיט קיינעם נישט קריגן און טענה'ן, אזוי ווי דער הייליגער רבי נתן זכותו יגן עלינו האט געזאגט: די

קכג

א שטארקע אמונה

אלע וואס האבן גערעדט און זיך גע'טענה'ט האבן זיך נישט דערהאלטן.

אויף דארף מען זייער אכטונג געבן אויף די אויגן, און פון ווען מען קומט אן אין ערעפאר"ט, דארף מען האבן גרויס רחמים, און שוין בעטן דעם באשעפער אז ער זאל אונז היטן די אויגן, און ווען מען קומט אן דארטן, זאל מען זיך זייער היטן די אויגן און זיך נישט דרייען אין ערגעץ, נאר אין די פאר גאסן ארום דעם ציון, און נישט גיין איינקויפן ביי די שמוציגע אוקריינישע-רוסישע גוים, זייערע שמאטעס און לייזיגע קוטשמעס, וואס די אלע נארישקייטן קען מען דאהי אויף קויפן, און נישט וועגן דעם איז מען געקומען מיט אזא מסירת נפש צום הייליגן רבין.

דער אייבערשטער זאל העלפן יעדער זאל פועל'ן א גוט געבענטשט יאר פאר זיך און נאכדעם פארן כ'לל, און דער אייבערשטער זאל העלפן אז דאס יאר

זאל זיין: תִּהְיֶה שְׁנֵית גִּיאולת עוֹלָם, און מען זאל
שוין זוכה זיין צו ווערן אויסגעלייזט.

~תם ונשלם שבח לאל בורא עולם~

א שיינע וואונדערליכע תפלה

רבנו של עולם איך בין געקומען אהער צו דעם
הייליגן צדיק רבי נחמן בן פיגא מברסלב זי"ע וואס
ער האט געבעטן אז מען זאל קומען צו אים אויף
ראש השנה, און אט בין איך דא ביי אים, איך האב
צעבראכן אלע שווערע מניעות און צוריקהאלטוינגען
וואס איך האב געהאט, און איך האב נישט געקוקט
אויף גארנישט און איך בין דא, דעריבער בעט איך
דיר רבנו של עולם האב אויף מיר רחמנות, און
שרייב מיר אן א גוט געפענטשט יאר, איך זאל האבן
געזונט און פרנסה און נחת, און באהיט זאל איך
ווערן פון אלעם שלעכטן,

(אשר בנחל חלה א מכתב כ)

בעוהש"ת

קונטרס

איך וויל פלייבן צווישן אייך

וואס דאס איז א וואונדערליכע שיעור, געזאגט געווארן דורך
פּבוֹד קְרוֹשֶׁת הַרֵב הַצְדִּיק מוֹחֵרָא "שׁ שְׁלִימ"א
אריינגערעכענען איז אויף די ריינע און קלארע אַמוּנָה אין באַשעפּער,
ווי אויף עצות און התחזקות וויאזוי אדורך צו גיין דעם גלעבן בשלום.

פּרָשַׁת וַיְהִי תשע"ג

געבויעט און באגרינדעט אויף די ווערטער פון אונזער הייליגער און פארקטונגער רבי,
דער באהאלטענע ליכטיגקייט, דער הייליגער הויכער ליכט, אדונע, מורנו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורנו הגאון הקדוש, א וואונדערליכע ליכט,
וואס קיין שום באהעלטעניש איז נישט פארהוילן פון איהם,

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמענשלאסן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים
פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך הסידי ברוסלב - נוא יארק צ"ו

זאלסט וויסן דער הייליגער רבי איז א מתנה פאר
די גאנצע בריאה. דער הייליגער רבי האט געזאגט
(ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ע"ח), "געוואלד!
מען טאר זיך נישט מייאש זיין, עס איז נישטא
קיין יאוש אויף דער וועלט". לכאורה איז דאס
גרינג צו זאגן פאר א מענטש "זיי זיך נישט
מייאש", אבער דער הייליגער רבי געבט אונז
עצות מיט וואס זיך מחזק זיין און שטארקן, נישט
סתם זאגט ער "זיי זיך נישט מייאש", נאר ער
געבט אונז עצות און וועגן און הנהגות וויאזוי זיך
צו דערהאלטן, און ווי נישט צעבראכן ווערן.
איבערדעם זאלסטו לערנען זייער אסאך דעם
הייליגן רבינ'ס ספרים.

(אשר בנחל באידיש חלק א' מכתב קס"ח)

אײַך װײל בלייבן צװישן אײך

א.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ס"ח): דער עיקר שלימות פון א צדיק איז, אז ער קען זיין סיי אויבן און סיי אונטן, דאס הייסט, אז ער קען ווייזן פאר ווער עס מיינט אז ער האלט שוין ביי א גרויסע מדרגה, אז עס איז פונקט פארקערט, און פון די אנדערע זייט אז ווער עס איז זייער נידעריג און ער

ליגט טיף אין דער ערד, ווייזט ער אים אז אדרבה, ער איז נאנט צום אייבערשטן, און דער אייבערשטער איז מיט אים, ביי אים, און לעבן אים וכו', נאך זאגט דער הייליגער רבי (שם): דער עיקר שלימות פון א צדיק איז, אז ווען ער גייט אַוועק פון די וועלט, זאל ער נישט בלייבן נאר אויבן, נאר ער זאל בלייבן אונטן אויף דער וועלט אויכעט.

עס איז באוואוסט פון אסאך גרויסע צדיקים, וואס זיי האבן געזאגט: ווען זיי וועלן ארויפקומען אויבן אין הימל, וועלן זיי נישט איינרווען, ביז דער אייבערשטער וועט ברענגען די גאולה, און מאכן א סוף צום גלות. פון דעסטוועגן, ווען זיי זענען ארויפגעקומען אויבן, האט מען זיי אריינגענארט אין גן עדן און מיט דעם האט זיך עס געענדיגט.

דער הייליגער סאטמארער רב זי"ע פלעגט ביי זיינע דרשות איבער'חזרן, וואס זיין זיידע דער הייליגער ישמח משה זי"ע האט געזאגט: אלע צדיקים האבן געזאגט, זיי וועלן נישט אריין גיין אין

איך וויל בלייבן צווישן איין קכט

גן עדן, און וועלן נישט רוהען ביז זיי וועלן פועלן א
ישועה פאר כלל ישראל, און למעשה האט מען זיי
אפגעפאפט, אבער מיר וועט מען נישט קענען
אפפאפן. [ער האט זייער שטארק געווארט און
געהאפט אויף די גאולה ער האט אמאל געזאגט אז
ער איז געווען אין די צייטן פון חורבן בית המקדש,
וועגן דעם האט ער אזוי געווארט אויף די גאולה (ספר
הקדוש ויואל משה, בהקדמה)].

פלעגט דער סאטמארער רב זייע שטענדיג
אויספירן מיט א געוויין: 'מען האט דעם זיידן מכבד
געווען צו זאגן א דרשה, און ער זאגט עס נאך ביז
יעצט, און ער האט פארגעסן פון אונז' (זיין דברי יואל
קהלת, אות ט). און אזוי איז געווען ביי אלע צדיקים,
ווייל ווען מען קומט אן אויבן פארגעסט מען פון
דער וועלט.

דער הייליגער רבי האט געזאגט (חיי מוהר"ן סימן
שעג): דער בעל שם טוב הקדוש מיט זיינע תלמידים,
זענען געווען דא בזה העולם, און זיי האבן

פארראכטן דאס וואס זיי האבן געדארפט פאררעכטן, אבער נאכדעם ווען זיי זענען נסתלק געווארן האבן זיי מיטגענומען מיט זיך די 'הארה', און עס איז נישט נמשך געווארן. אבער איך - האט דער הייליגער רבי אויסגעפירט - וויל איבערלאזן אזא זאך, וואס עס זאל זיך האלטן אויף אייביג. אז די תלמידים זאלן מאכן נאך תלמידים, און זייערע תלמידים, זאלן מאכן נאך תלמידים און אזוי וועט נמשך ווערן מיין זאך לדורי דורות.

א נאכט פאר דאס הסתלקות פונעם הייליגן רבי'ן, האט דער הייליגער רבי געזעהן ווי מען שושקעט זיך [ווייל די תלמידים האבן נישט געוואלט גלייבן אז דער הייליגער רבי גייט נסתלק ווערן, אזוי ווי דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה אליין שרייבט (ימי מוהרנ"ת חלק א, סימן נט-ס): 'איך האב נישט געוואלט אריין לייגן אין מיין קאפ אז דער הייליגער רבי גייט נסתלק ווערן'] האט ער זיך אנגערופן און געזאגט: 'וואס האט איר צו זארגן אז איך גיי פאר אייך' (ימי מוהר"ן סימן רכה). אויך האט דער הייליגער רבי אמאל

איך וויל בלייבן צווישן אייך קלא

געזאגט (חיי מוהר"ן סימן קצו): 'איך וויל בלייבן צווישן אייך, און עטץ זאלטס קומען צו מיין קבר'. דאס האט רבי נתן זכרונו לברכה געהערט פון א איד וואס האט דאס געהערט פון הייליגן רבי'ן, און רבי נתן זכרונו לברכה שרייבט אויף די שיחה: עס איז מיר א מורא'דיגע שמחה אז איך האב געהערט אז דער הייליגער רבי האט דאס בפירוש געזאגט, ווייל אין דעם איז אלעס געוואנדן.

דער הייליגער רבי האט געזאגט (חיי מוהר"ן, סימן שנ"ח): מיט יעדע שיחה וואס ער האט געשמועסט מיט אונז, קען מען זיין דורעך דעם א ערליכער איד א גאנץ לעבן, אזוי ווי איך מיין א ערליכע איד, אויב ער וועט דאס וועלן מקיים זיין. פירט דארט אויס רבי נתן זכרונו לברכה אויף דעם, אז דאס איז שייך היינט אויכעט, ווען מען קוקט אין די הייליגע שיחות, און מען לערנט דעם הייליגן רבינ'ס ספרים ווערט מען מורא'דיג נתעורר, און עס איז מורא'דיג מחזק, און דער הייליגער רבי זאגט דאס בפירוש (ליקוטי מוהר"ן

חלק א' סימן קצ"ב): די פנים שכל און חכמה פונעם צדיק, איז באהאלטן אין זיין ספר.

עס איז געווען א גרויסער צדיק און עובד ה', פון אנשי שלומינו; רבי ישראל קארדווער זצ"ל, פלעגט ער זאגן שטענדיג: "איינמאל אז דער הייליגער רבי איז שוין דא געווען אויף די וועלט, און האט געזאגט: אז עס איז נישטא אזא זאך ווי 'איש', און מען טאר זיך נישט מייאש זיין, און אז אפילו א מענטש זינקט אין שאול תחתית, און עס איז אים פינסטער דאס לעבן, קען ער אויך ארויסגיין דערפון דורעך דעם צדיק. קען שוין דער סמ"ך מ"ם טאנצן פונעם הימל ביז דער ערד, און פון דער ערד ביזן הימל, און עס וועט אים שוין גארנישט נוצן."

ער האט געהאט א תלמיד וואס איז אויך געווען א ערליכער איד; רבי ישראל בער אודעסער ז"ל, [ער איז לעצטענס זייער באקאנט געווארן וועגן די 'פתק' פון נ... נח... כאטשיג דער גאנצע זאך איז א נארישקייט, ווייל ווי באוואוסט האט געוואוינט אין

איך וויל בלייבן צווישן אייך קלג

טבריא א פרייליכער איד, הרב החסיד רבי יואל אשכנזי ז"ל, און ער האט נישט געקענט צוקוקען וויאזוי מען פייניגט און מען רודפ'ט א יונגעראמאן פאר גארנישט און פאר נישט, בלויז ווייל ער איז א ברסלב'ער חסיד, און ער האט געזעהן ווי ער גייט צוגרינד, האט ער אים אריין געלייגט דעם 'צעטל' וכו', אויף דער עלטער האט מען זיך צוגעכאפט דערצו, און געמאכט א גאנצער עסק דערפון וכו', [האט אים רבי ישראל בער ז"ל אמאל געפרעגט: איך לערן דאך דעם זעלבן ליקוטי מוהר"ן ווי אייך, פארןואס בין איך שטענדיג צופראכן און טרויעריג, און איר זענט שטענדיג פרייליך, און איר גייט ארום מיט א יישוב הדעת? ! האט ער אים געענטפערט: "מיר לערנען טאקע ביידע דעם הייליגן רבינ'ס ספרים, אבער דער חילוק איז, איך נוצ די עצות, און דו נוצט נישט די עצות". וועגן דעם אז מען האט שוין יא די ספרים אין שטוב דארף מען טאקע זעהן צו לערנען דערין, און זיך באנוצן מיט די עצות.

דאס זאגט דער פֿסוק (דברים לא, א): וַיִּלֶךְ מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל. וַיִּלֶךְ מֹשֶׁה, אֶפִּילוּ מֹשֶׁה רַבִּינוּ אִיז שׁוִין אַוועקגעגאַנגען פון דער וועלט, דאך אָבער: וַיְדַבֵּר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְכוּ', רעדט ער נאך די ווערטער, וואס איז געשריבן אין די הייליגע תורה.

ב.

דער הייליגער רבי האט געזאגט (חיי מוהר"ן סימן מו; רכט; שו): איך האב געפועלט ביים באשעפער, אז מיין פייער זאל שוין טלוען ביז משיח וועט קומען. און ווען משיח וועט קומען וועט הערשט נתגלה ווערן זיין גרויסקייט, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ס"ו): אונזער גרויסקייט און אונזער שיינקייט וועט מען זעהן ווען עס וועט זיין די גאולה.

ווי באוואוסט האט מען דעם הייליגן רבי נתן זכרוננו לברכה שטענדיג זייער גערודפֿט, און עס האט פאסירט בשעת די גרויסע מחלוקת, ווען ער

איך וויל בלייבן צווישן אייך קלה

האט געפירט זיין זוהן (מזיווג שני) 'נחמן' צו די חופה, האבן אים אפגעווארט מתנגדים מיט שטעקענעס און מיט שטיינער, און עס איז געווען א מוראדיגער רעש, האט ער געשיקט זיין תלמיד רבי נחמן טולטשינער זצ"ל, ער זאל גיין קוקן וואס איז דער רעש, איז ער צוריק געקומען און געזאגט: מען ווארט אים דארטן אפ מיט שטעקענעס און שטיינער, האט דער הייליגער רבי נתן אנגעהויבן זייער צו וויינען, און געזאגט: אפילו ווען א פראסטער וואסער טרעגער אדער א פשוטער בעל-עגלה מאכט חתונה א זוהן, מאכט מען אים אויך נישט אַזעלכע בזיונות אין די טאג פון די חופה, און מיר איז מען אזוי מבזה! איז דאס דאך נאר ווייל איך פארשפרייט דעם הייליגן רבינ'ס זאך', (עזין ימי מוהרנ"ת חלק א', סימן פו) האט ער דעמאלטס געזינגען (מיט די ניגון פון אשת חיל) אויף די ווערטער: "אונזער גרויסקייט און אונזער שיינקייט, וועט מען זעהן ווען משיח וועט קומען".

קלו   אַיף וויל בלייבן צווישן איין

דער הייליגער רבי נתן איז געווען דער וואס האט זיך מוסר נפש געווען צו צושפרייטן און מגלה זיין דעם הייליגן רבי'ן, אזוי ווי דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט (חיי מוהר"ן סימן שע; שסז): ווען נישט רבי נתן זכרונו לברכה וואלט נישט געבליבן פון מיר קיין איין בלעטל שמות. און קיינער וואלט היינט נישט געוואוסט אז עס האט בכלל עקזעסטירט אזא רבי, וועגן דעם טאקע האט מען אים אזוי גערודפ'ט, און גערעדט אויף אים פל דבר אסור, ווייל ווער עס איז מקרב אידן צום אייבערשטן, און בויעט א היכל הקודש, פארלייגן זיך אויף אים די קליפות פון די מענטשן וואס ער איז מקרב, וואס איז באשאפן געווארן פון זייערע עבירות, און ווילן זיך נוקם זיין אין אים, ווייל ער האט זיי ארויסגעשלאפעט פון שאול תחתית (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נ"ט).

און מען זעהט אז נאכן הסתלקות פון הייליגן רבי'ן, איז שוין אויף געווען תלמידים פונעם הייליגן רבי'ן וואס האבן געהאלטן, אז מען דארף נישט גיין צום הייליגן רבי'ן אויף ראש השנה, ווייל דער

איך וויל בלייבן צווישן אייך קלז

הייליגער רבי איז שוין נסתלק געווארן, נאר רבי נתן זי"ע איז געווען דער וואס האט געשריגן: "מען דארף נא זיין ביים הייליגן רבי'ן אויף ראש השנה, און דאס האט דער הייליגער רבי געוואלט! ווייל דעם הייליגן רבינ'ס זאך איז א נצחיות".

[אזוי ווי מען זעהט טאקע וויפיל בעלי תשובות זענען געווארן במשך די צוויי הונדערט יאר פונעם הייליגן רבינ'ס הסתלקות, און ווער רעדט נאך היינט, וויפיל הונדערטער טויזנטער בעלי תשובות קומען אויף ראש השנה צום הייליגן רבי'ן קיין אומאן, און הערשט יעצט הייבט אן נתגלה צו ווערן דעם הייליגן רבינ'ס גרויסקייט, כאטשיג עס איז דא מענטשן וואס האבן א טענה, וואס קומען דארט אזוי סאך ספרדים? וויל איך אייך זאגן אפען, און מיט א שטארקייט: 'ווען דער הייליגער סאטמארער רב זי"ע וואלט היינט געלעבט און דאס צוגעזעהן, אדער מען וואלט אים דאס פארציילט, וואלט ער מוראדיג הנאה געהאט, איך געדענק עס איז געווען איינמאל ביי א שמועס צווישן מנחה מעריב, ווי ער האט זיך זייער

געקאכט און אינמיטן האט ער אויפגעהויבן די הענט און זיך אנגערופן, בשעת דער פנים האט אים געפלאמט: 'איין זאך האב איך מורא, איך וועל דארפן אפגעבן דין וחשבון פארן בית דין של מעלה, אז איך האב נישט גענוג געטוען פאר די ספרדי'שע אידן. ווייל זיי זענען טייערע נשמות, נאר די פארשאלטענע רשעים, די ערב-רב האט זיי פארקאפט, און מעביר געווען על הדת, נאר יעצט ברוך השם דורעך דעם הייליגן רבי'ן, הייבן זיי צוביסלעך אן צוריק צוקומען].

דער הייליגער רבי זאגט (חיי מוהר"ן, סימן תג): ראש השנה דארפן אלע זיין ביי מיר, ווייל מיין גאנצע זאך איז נאר ראש השנה; און ווער עס גלייבט אין מיר זאל אויסרופען אז מען דארף זיין ביי מיר אויף ראש השנה. און עס איז נישט דא קיין גרעסערס פון דעם (שם, סימן תו; רכ). און רבי נתן זכרוננו לברכה שרייבט עטליכע מאל (שם, סימן תו; רכ; רכה. 'מי מוהרנ"ת חלק א' סימן פא): אז פון דעם הייליגן רבי'נס ווערטער איז משמע, אז מען דארף ווייטער אנהאלטן אפילו נאך

איך וויל בלייבן צווישן אייך קלט

זיין הסתלקות צו קומען ראש השנה קיין אומאן. קען
קיינער אין דער וועלט, נישט קומען אין זאגן
אנדערש, ווי גרויס ער זאל נאר נישט זיין, צו אין
נגלה אדער אין קבלה.

און עס איז נישטא נאך אזא זאך מיט וואס מען
קען אפנארן מענטשן, ווי מיט קבלה, ווייל מען
רעדט ווערטער וואס נישט יעדער פארשטייט,
ממילא כאפן מענטשן התפעלות. ווען דער הייליגער
רבי איז געווען אין אומאן האט אים איינער געפרעגט
צו עס איז אמת, אז צו קענען קבלה דארף מען
מקוואות און פאסטן? האט דער הייליגער רבי
געענטפערט: זיין! עס איז נישט אזוי, נאר דאס איז
א חכמה פונקט ווי אלע חכמות (שיחות הר"ן סימן רכ"ה).

עס איז דא מענטשן וואס האבן די חכמה פון
חשבון, און זיי קענען גלייך אויסרעכענען דעם
חשבון פון יעדע זאך וואס זיי זעהן, און עס איז
געווען צדיקים וואס זיי האבן דאס גענוצט בקדושה,
און מיט זייער שנעלן מח האבן זיי געקענט

קמ איך וויל בלייבן צווישן אייך

אויסרעכענען צירופי אותיות לויט דעם שם הוי"ה וכו', וואס מען קען מיט דעם מאכן נאמבער"ס עד אין סוף, און ווען איינער האט א גוטן קאפ און קוקט עפעס אן, קען ער גלייך זעהן אז דאס באטרעפט אזויפיל און אזויפיל, וואס אזויפיל באטרעפט אויך דער פסוק, און אזוי קען מען מאכן גאנצע דרושים, ווידעראום זענען דא נאך אנדערע חכמות, און איינער וואס קען דאס נישט ווערט זייער נתפעל דערפון, אבער אז א מענטש האט אביסל שכל, מאכט ער זיך גלייך דעם חשבון "וואס האב איך פון דעם" !?

ממילא ווען מען גייט מיט דעם על פי שולחן ערוך, און מען פירט זיך נאר לויט די תורה, איז וואויל און גוט, אבער אז מען פאנגט אן אנועקצוגיין דורך די חכמות פון די הלכה און פון פשוט אידישקייט, איז דאס שוין מורא'דיג איינגעשטעלט, דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן י"ב): ווען א מענטש גייט נאך זיין אייגענעם שכל, קען ער קומען צו גרויסע טעותים. און עס זענען געווען

איך וויל בלייבן צווישן איין קמא

גרויסע מענטשן וואס האבן רחמנא לצלן פארפירט אנדערע, אדאנק דעם וואס זיי האבן זיך באנוצט מיט זייער אייגענע שכל און חכמה. [דער הייליגער רבי האט געזאגט די תורה נאכדעם וואס מען האט אים פארציילט אויף גאר א גרויסער מקובל, וואס ער האט מחדש געווען, אז אין חוץ לארץ דארף מען נישט האבן קיין בארד, ווייל א בארד איז מרמז אויף זייער גרויסע זאכן (אדרא רבה, דף קל, ע"ב; שער המצוות פרשת קדושים), און חוץ לארץ איז נישט ווערד צו דעם (עיין שאלות ותשובות באר עשק, סימן ע'). האט זיך דער הייליגער רבי דעמאלטס אנגערופן און געזאגט: "אז מען גייט מיט חכמות קען מען פארקרוימט ווערן רחמנא לצלן", און דעמאלטס האט דער הייליגער רבי געזאגט די אויבנדערמאנטע תורה (חיי מוהר"ן סימן נ"א). דער הייליגער חתם סופר זי"ע ברענגט (שאלות ותשובות חתם סופר, חלק ארץ חיים, סימן קנ"ט) אז ער האט זא געהאט א בארד, נאר מען האט דאס אויף אים סתם ארויפגעלייגט.]

בפרט אז מען וויל האבן הצלחה אין דעם הייליגן
 רבי'נס זאך, קען דאס נאר זיין אז מען גייט מיט
 תמימות ופשטות, און וואס מער תמימות מען האט,
 איז מען מער מצליח, ווייל די גאנצע זאך פון רעדן
 צום באשעפער, קען מען נאר אז מען האט תמימות,
 און מען ווייסט אז מען האט נישט קיין שכל, נאר
 איך גלייב אז דער באשעפער איז דא, און ער הערט
 מיר אויס יעדעס ווארט (עיין ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן
 סב; קנה). און אז די ווילסט דווקא א באווייז, גיי ד'
 אמות און קום צוריק, וועסטו זעהן אז דער
 באשעפער גייט אין דיר! ווייל אז דער באשעפער
 נעמט פון דיר ארויס דעם לעבן, ליגסטו שוין א
 טויטער, אזוי ווי חז"ל זאגן (נדה לא ע"א): עס איז דא
 דריי שותפים אין א מענטש; טאטע מאמע און דער
 באשעפער, וכו', און דער באשעפער געט דאס לעבן,
 און ווען עס קומט די צייט ער זאל נפטר ווערן, נעמט
 דער באשעפער אנועק זיין חלק, און די אנדערע
 חלקים בלייבט פאר די טאטע מאמע וכו'.

איך וויל בלייבן צווישן אייך קמג

דער הייליגער רבי האט זייער אנגענווארענט (חי מוהר"ן סימן תז-תח): מען זאל נישט לערנען ספרי חקירה אפילו פון גדולי ישראל, און דער הייליגער רבי כאפט דארט אן אויך דעם בעל עקידה, אז כאטשיג ער איז געווען א גרויסער ערליכער איד, און ער האט געמאכט א גוטע ספר, דאך זאל מען נישט קוקן אין דעם. ווייל אויב דו וועסט נישט פארשטיין דעם תירוץ, וועסטו בלייבן מיט די קשיא, ווייל זיי פֿרעגן גוטע קשיות, און דאס כאפט מען אויף, און ווען עס קומט צום תירוץ פארשטייט מען שוין נישט, ממילא בלייבט מען פול מיט קשיות רחמנא לצלן (ועיין עוד שיחות ה"ן סימן קב).

מען זאגט נאך, פארוואס זאל מען נישט לערנען דעם עקידה? נאר א בעל-הבית, ווען עס קומט שבת נאכמיטאג נאכן עסן, און ער לייגט זיך אריין אין בֶּעט, נעמט ער ארויס דעם עקידה, און ער קוקט דורעך אלע קשיות, און ווען עס קומט צום תירוץ, איז ער שוין איינגעשלאפן, און אזוי פאסירט יעדע וואך, קומט אויס אז ער לערנט זיך אן וואך נאך

וואך, מיט קשיות, און וויבאלד ביים תירוץ איז ער שוין איינגעשלאפן, איז ער געבליבן אן א תירוץ. און ביי אמונה אז עס פאלט נאר אריין א ספק ספיקא אין געדאנק, איז דאס שוין כפירות און אפיקורסות, אזוי ווי דער בעל שם טוב הקדוש האט געטייטשט (בעל שם טוב על התורה, פרשת עקב): דעם פסוק (דברים יא, טז): וסרתם, ועבדתם אלהים אחרים, ווי נאר א מענטש טראכט אז עס איז דא עפעס אויסער דעם הייליגן באשעפער, איז דאס שוין אזוי ווי ער דינט עבודה זרה.

קומט אויס אז צו אמונה קען מען נאר צוקומען אן שכל, ווייל 'אמונה' איז די מדה פון 'מלכות', (זוהר הקדוש פרשת ויקרא, דף טז; פנחס, דף רל) דאס הייסט ער איז מקבל אויף זיך 'עול מלכות שמים', און ער גלייבט באמונה שלימה אז דער באשעפער איז דא, און אז דער באשעפער איז דא, דארף איך רעדן צו אים, אבער אז א מענטש איז א חכם און פאנגט אן טראכטן: צו דער באשעפער איז דא, און צו ער הערט אים טאקע אויס וכו', איז דאס שוין כפירות

איך וויל בלייבן צווישן אייך קמה

און אפיקורסות רחמנא לצלן (עיין ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן סב). און דאס איז געווען דער יסוד ביים הייליגן רבי'ן.

וועגן דעם דארף מען שטענדיג אראפ ברענגען די ווערטער פונעם הייליגן רבי'ן נידריגער און נידריגער, אזויווי דער הייליגער רבי האט געזאגט (חיי מוהר"ן, סימן שס): איך האב אראפ געברענגט מינע ווערטער אזוי נידריג, אז איך קען דאס שוין נישט אראפ ברענגען נאך נידריגער. און דאס דארף זיין אונזער ארבעט, און נישט מאכן דעם הייליגן רבי'ןס ווערטער טיפער און העכער, אז דער המון עם זאל נישט פארשטיין וואס מען וויל, און אפמאכן אז דאס איז נישט פאר אים.

ג.

דאס איז די מעלה פון די הייליגע ספרים וואס זענען געשריבן געווארן אז יעדער זאל דאס קענען פארשטיין, וואס כאטשיג רוב מענטשן קוקן דאס אן, ווי פשוטע זאכן וכו', אבער אז מען קוקט זיך גוט אן,

זעהט מען אז נאכן לערנען די הייליגע ספרים - וואס קוקן טאקע אויס אזוי פשוט - נעמט מען א חומש און מען הייבט אן מעביר סדרה זיין יעדע וואך, די זעלבע זאך פאנגט ער אן צו לערנען משניות, אין די צייט וואס ער האט קיינמאל נישט געעפענט קיין משניות, ווייל ער האט געטראכט ביי זיך: צו לערנען משניות דארף מען זיין א אלטער איד! וואס דעמאלטס צווישן מנחה מעריב, לערנט מען צוויי דריי משניות, און ווער רעדט נאך פון גמרא! און א דאנק די הייליגע ספרים מאכט ער זיך א שיעור יעדן טאג אין מקרא, משנה, גמרא, וכו'.

דער גרויסער גאון רבי יוסף ענגל זי"ע וואס האט געמאכט אסאך שיינע און טיפע ספרים, האט געזאגט: 'פאר איך האב אנגעהויבן צו מאכן ספרים האב איך דורכגעזאגט פערציג מאל ש"ס, אן רש"י, און אן תוספות, און נאכדעם האב איך מיך געזעצט לערנען'. ממילא איז שוין נישט קיין וואונדער אז דער קאפ האט זיך אים געעפענט, און איז געווארן אזא גאון עולם.

איך וויל בלייבן צווישן אייך קמז

דער זוהר הקדוש (זהר חדש רות, דף עה; עח; פג. תיקוני זוהר דף עה, ע"ב): טייטשט אויס דעם גאנצן סיפור פון אלימלך מיט נעמי, אז דאס גייט ארויף אויפן גוף מיט די נשמה; און כליון דאס איז דער יצר הרע, ווייל דער יצר הרע וויל מאכן א פליה-פארלענדונג פון דעם מענטש, און נעמי דאס איז די נשמה, וועגן דעם ווען זי איז צוריקגעקומען האט מען געזאגט (רות א, יט-כא): 'הזאת נעמי'? האט זי געענטפערט רופט מיר נישט נעמי-זיס נאר מרה-ביטער, ווייל דער אייבערשטער האט מיר זייער ביטער געמאכט, אני מלאה הלכתי איך בין געגאנגען פיל, וריקם השיבני. דאס הייסט ווען די נשמה קומט אראפ, קומט זי אראפ אנגעפילט, אזוי ווי די גמרא זאגט (נדה ל ע"ב): ווען א קינד איז במעי אמו לערנט מען אים אויס פל התורה כולה, און ווען ער קומט ארויס, קומט א מלאך און געבט אים א שנעלקע און ער פארגעסט אלעס. פדי ער זאל יעצט הארעווען אליין, איז ער זוכה און ער האט די ריכטיגע הקדמות, און ער האט שכל, הארעוועט ער אליין, און קומט אן צו לערנען

די גאנצע תורה, און ער דערמאנט זיך וואס ער האט געלערנט, אבער אז ער האט נישט געהאט קיין שכל, און ער האט נישט דורעכגעזאגט די גאנצע תורה, דעמאלטס ווען די נשמה קומט צוריק אויף יענער וועלט, פֿרעגט דער שומר הפֿתח (פֿנא דבי אליהו רבא, פֿרק א): 'ערוף מקרא שקרית', לייג אראפ די פֿסוקים וואס דו האסט געלערנט. 'ערוף משנה ששנית', לייג אראפ די משניות וואס דו האסט גע'חזר'ט. און אז מען האט דאס נישט איז גרויסע בושות.

דאס טייטשט דער זוהר הקדוש, 'אני מלאה הלכתתי איך בין געקומען אהער פול מיט כל התורה כולה, אבער 'וריקם השיבני' איך גיי צוריק ליידיג, 'הזאת נעמי' איז דען דאס זיס, 'אל תקראנה לי נעמי קראן לי מרה פי המר שדי לי מאד' עס איז מיר דאך זייער ביטער.

וועגן דעם ווער עס וויל זיין מקורב צום הייליגן רבי'ן, דארף וויסן דאס וואס חז"ל זאגן (אבות פֿרק ב, משנה ה): 'ולא עם הארץ חסיד' אן עם הארץ קען

נישט זיין קיין חסיד. [דער אור החיים הקדוש פארציילט (פרשת בחוקותי, כו, ג. אות ו): עס איז געווען אן עם הארץ וואס האט געטראכט: אז ער וויל אראפ ברענגען גאר א גרויסע נשמה, האט ער געטראכט אז די בעסטע צייט פאר דעם וועט זיין יום כפור ביינאכט, וואס איז זייער א הייליגע נאכט, אבער וויבאלד ער האט נישט געלערנט האט ער נישט געוואוסט אז דאס איז אן איסור פרת רחמנא לצלן!] און אז מען וויל זיין א חסיד פונעם הייליגן רבי'ן דארף מען לערנען דעם הייליגן רבי'נס ספרים, בפרט שיחות הר"ן און חיי מוהר"ן און מקנים זיין יעדע שיחה פשוט אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט. דאס איז געווען מיין הצלחה, און ווען איך בין אנגעקומען אין שיחות הר"ן סימן ע"ו, און געזעהן ווי דער הייליגער רבי געט אונז א סדר דרך הלימוד, האב איך זיך צוגעכאפט צו דעם בתמימות, און מען רעדט שוין נישט פון התבודדות, און אזוי אלע אנדערע עצות וואס איך האב געטראפן אין הייליגן רבי'נס ספרים, האב איך דאס גלייך געפאלגט

איך וויל בלייבן צווישן איין

אינגאנצן בתמימות ופשטות, און - ברוך השם - איך האב נישט געהאט ווער עס זאל מיר זאגן אנדערש.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן ח'): פונקט אזויווי מען דארף געבן עסן פארן גוף, וואס דאס ווערט אנגערופן 'מזונא דגופא', דאס זעלבע דארף מען געבן צו עסן פאר די נשמה, וואס דאס ווערט אנגערופן 'מזונא דנשמתא'. ווייל פונקט אזויווי פאר דעם גוף געט מען צו עסן פיש, פלייש, קאמפאט, אזוי אויך פאר די נשמה דארף מען אויך געבן אביסל חומש אביסל משניות אביסל גמרא און מדרש.

דער מדרש זאגט (בראשית רבה, ס"ו, ג): אויפן פסוק (בראשית כז, כח): ויתן לך האלקים וכו', טייטשט דאס דער מדרש אויס; יצחק אבינו האט געבענטשט יעקב אבינו ער זאל זוכה זיין: 'מטל השמים' דאס מיינט מען, ער זאל יעדן טאג לערנען מקרא, 'ומשמעי הארץ' ער זאל יעדן טאג לערנען משנה, 'ורו"ב דגן'

איך וויל בלייבן צווישן אייך קנא

ער זאל יעדן טאג לערנען תלמוד, [און גמרא דארף מען לערנען אסאך], 'ותירש' דאס מיינט מען אגדה.

ד.

ברוך השם מיר זענען מקורב צו אזא הייליגן רבי'ן, דארף מען אים פאלגן, און אז מען וויל נישט, זאל מען כאטש נישט פארדרייען און זאגן 'דער רבי האט דאס נישט געזאגט', און אז דער הייליגער רבי האט געזאגט אז מען זאל קומען צו אים ראש השנה ווי קען קומען איינער און זיין קלוגער פונעם הייליגן רבי'ן און זאגן אז ער האט משיג געווען אנדערש, און אוועקפארן אויף ראש השנה פונעם הייליגן רבי'ן.

דער הייליגער בעל התניא זי"ע האט נאכגעזאגט א מורא'דיגע מעשה וואס ער האט געהערט פון זיין רבי'ן דער גרויסער מגיד פון מעזריטש, און ער פלעגט דאס דערציילן זייער זעלטן, אבער ווען ער האט עס דערציילט פלעגט אים גיסן טרערן, און דאס איז די מעשה:

עס איז געווען א גרויסער תלמוד חכם וואס ער האט געלערנט תורה לקנטר, צו זיין א למדן און א גאון, און קענען אויפנויזן אז ער קען בעסער לערנען פון אנדערע, און ער האט זיך שטענדיג גערייצט מיט אנדערע, און אזוי האט ער זייער אסאך געלערנט, ביז ער איז געווארן א גרויסער למדן, אויך פלעגט ער דאווענען מיט פוננה, אבער וואס איז געווען זיינע אלע תפילות? אז וויבאלד איך קען אזויפיל לערנען, און איך קען שוין אזוי סאך לערנען אזוי ווי דער הייליגער בית יוסף, וויל איך האבן א מגיד פון הימל וואס זאל קומען מיט מיר לערנען, אזויווי דער בית יוסף האט געהאט.

ויהי היום, עס ווערט נתגלה צו אים א מגיד, און זאגט אים: זאלסט וויסן אז דיין נשמה איז גאר א גרויסע נשמה, און מען האט מיר געשיקט פון הימל אז איך זאל קומען צו דיר, נאר דו זאלסט נאך מער לערנען, און ווייטער בעטן, אז איך זאל קומען צו דיר. פארשטייט זיך ער איז געווארן מלא שמחה, און ער האט געדאנקט און געבעטן: רבנו של עולם איך

איך וויל בלייבן צווישן אייך קנג

דאנק דיר האסט מיר געשיקט א מגיד, שיק מיר אים
נאך.

ויהי היום, זאגט אים דער מגיד: דו ביזט העכער
פון דעם גאנצן דור, און דער גאנצער דור און אלע
זייערע געלטער איז דיינס, און 'דו' דארפסט דאס
מעלה זיין, וועגן דעם ווען עס וועט קומען צו דיר א
דין תורה, ווער עס וועט דיר געבן מער געלט זאלסטו
זיך אננעמען פאר אים, און פסק'נען אזוי ווי אים,
ווייל אז ער געבט דיר מער געלט איז א סימן, אז דא
ליגט מער ניצוצות, דארפסטו דאס מעלה זיין
[רחמנא לצלן ווי שטארק מען קען פארבלענדט
ווערן ווען מען פאלט אריין אין גיאות און אין ישות,
און מען רעדט זיך איין אז אלעס איז מיינס, און איך
דארף מעלה זיין די ניצוצות, איי עס שטייט אין פסוק
(דברים טז י"ט): 'השחד יעור עיני חכמים, ויסלף דברי
צדיקים', אבער דער מגיד האט דאך מיר אזוי
געזאגט!].

איך וויל בלייבן צווישן איין

קנר

איין טאג קומט יענער מגיד צו אים, און זאגט אים: אין קלויסטער איז דא אסאך צלמים פון גאלד און זילבער, גיי אריין און נעם דאס, ווייל דארטן זענען געבען אזויפיל נשמות פארלארן געווארן און דו דארפסט דאס ארויסנעמען, און דאס געהערט פאר דיר, האט ער אים געפרעגט, וויאזוי קען איך גיין? זאגט אים דער מגיד: גיי ביינאכט, איז ער געגאנגען ביינאכט, און ער האט צאם גענומען אלע פלים מיט די צלמים פון זילבער און גאלד, פלוצלינג איז דער גלח אנגעקומען, און ער זעהט וואס עס גייט פאר, האט מען גלייך גערופן די פאליציי און מען האט אים געשטעלט צום משפט, און דער ריכטער האט גע'פסק'נט: וויבאלד ער האט נישט גע'גנב'ט, נאר ער האט געוואלט גנב'נען ווייל מען האט אים דאך געכאפט נאך אינמיטן די גניבה, זאל ער זיצן א יאר אין תפיסה!

יעצט ווען ער איז שוין געזיצן אין תפיסה, האט ער אנגעהויבן צו וויינען און מתפלל זיין צו דעם מגיד, און בעהט זיך צו אים: קוק וואו איך בין דא,

איך וויל בלייבן צווישן אייך קנה

זאגט אים דער מגיד: פון יעצט, וואס דער גלח וועט דיר זאגן, זאלסטו אים פאלגן, און אזוי וועסטו קענען האבן א תיקון. און דער גלח איז געקומען צו אים אין תפיסה, און זאגט אים: איך זעה ווי שטארק דו מוטשעסט זיך, און דו וויינסט און שרייסט, איך האב פאר דיר א עצה, אויב דו וועסט זיך שמוד'ן וועל איך דיר גלייך ארויסנעמען פון דא! און וויבאלד דער מגיד האט אים דאך געזאגט אז ער זאל פאלגן דעם גלח, האט ער באשלאסן אז ער וועט זיך שמוד'ן, אזוי וועט ער אריין גיין אין די טומאה, און ער וועט נאך מעלה זיין פון דארטן קדושות, און ער האט זיך ליידער גע'שמד'ט, און אז ער האט זיך גע'שמד'ט איז שוין מער נישט געקומען קיין מגיד, נאר פלוצלינג זעהט ער איינער קומט מיט צוריסענע שיך, פרגעט ער אים, וואס איז דאס? ! זאגט ער אים: 'איך בין דער סמ"ך מ"ם! און איך האב געהאלטן אין איין גיין און קומען אז די שיך האט זיך מיר שוין צוריסן, ביז איך האב דיר אריין געכאפט אין מיין נעץ, און דיר אפגע'שמד'ט! פלעגט דער גרויסער מגיד

קנו איף וויל בלייבן צווישן אייף

אויספירן פארן בעל התנאי זי"ע: קוק ווי ווייט מען קען אפנארן א מענטש, ביז רחמנא לצלן ער וועט זיך שמודן.

אין ספר המדות אין אנפאנג (דפוס ישן; ועיין פעלת הצדיק, סימן תפ"ו) איז געדרוקט א מעשה וואס עס האט דערציילט איינע פון די גרויסע תלמידים פונעם הייליגען רבין רבי רוב חיה לעס זצ"ל, ער איז געווען א לאנגע צייט דער רב אין שטאט לאדיזשין, און ער איז געווארן זייער צוגעקלעבט צום הייליגן רבין, ביז איינמאל האט ער זיך מיישב געווען, ער ווארפט אוועק דאס רבנות און קומט וואוינען אין שטאט ברסלב צו זיין שטענדיג נאנט צום הייליגן רבין, און ער האט גלייף אויסגערופן אין זיין שטאט אז ער געזעגענט זיך פון זיי, און ווערט אויס רב, און ער ציעט זיך אריבער קיין ברסלב מיט זיין גאנצע משפחה. און זיין סדר פלעגט זיין אז ער פלעגט יעדן טאג קומען צום הייליגן רבין, בשעת דער הייליגער רבי איז געגאנגען שפאצירן, און נאכזאגן פארשידענע מעשיות און חדושי תורה פון אלטע

איך וויל בלייבן צווישן איין קנז

ספרים, וויבאלד ער איז געווען א מורא'דיגער ידען,
עס איז געווען זאכן וואס ער האט נאכגעזאגט, וואס
דער הייליגער רבי האט זיך אויסגעדרוקט אויף דעם:
'דאס איז באמת רוח הקודש'! און געוויסע זאכן
האט דער הייליגער רבי אוועק געמאכט, און דאס איז
געווען ביי אים א געוואלדיגע שמחה, צו וויסן וואס
איז רוח הקודש וכו'.

איינמאל האט דער רב דערציילט פארן הייליגן
רבי'ן א מעשה פון א ראש ישיבה וואס האט חתונה
געמאכט זיין טאכטער צו א בחור פון זיין ישיבה
וואס ער איז געווען אן אויסטערלישער למדן און ער
האט געלערנט פלייסיג בייטאג און ביינאכט,
איינמאל ביינאכט ווען ער האט געלערנט אין בית
המדרש האט אנגעפאנגען צו קומען צו אים א מגיד
פון הימל און ער האט געלערנט מיט אים א גאנצע
נאכט אבער דער מגיד איז געווען פון די סטרא אחרא
און נישט פון די קדושה, (מן הסתם איז ער נכשל
געווארן אין עפעס א זאך וואס דורעך דעם האט די
סטרא אחרא געהאט א פח זיך אנצוכאפן אין אים).

אָבער ער האט נישט געוואוסט אז דער מגיד איז פון די סטרא אַחרא, און דער יונגערמאן האט דאס נישט דערציילט פאר קיין שום מענטש,

איינמאל האט דער מגיד אים אָנגעפאנגען צוצורעדן צו אַן עבירה, און ער האט אים אויפגעוויזן אז דאס איז פון הימל און דורעך דעם וועט זיין ווייב זוכה זיין אַראפצוברענגען די נשמה פון משיח, און דער יונגערמאן האט אים געגלייבט און ער האט אָנגעפאנגען איבערצורעדן זיין ווייב זי זאל אים פאלגן, און ער האט איר פארציילט אז עס איז געקומען צו אים אַ מגיד פון הימל און ער האט אים דאס געהייסן טוהן ווייל דאס איז מן השמים, אָבער זיין ווייב איז געווען אַ גרויסע יראת שמים, און זי האט אים געזאגט אז זי גייט קודם פֿרעגן איר טאטע, און אזוי האט זי געטוהן, און זי האט דאס דערציילט פאר איר טאטע, און איר טאטע האט זיך זייער דערשראקן, ווייל ער האט גלייך פארשטאנען אז דער מגיד איז פון די סטרא אַחרא, ער האט תיכף גערופן זיין איידעם, און אים געזאגט: וויסן זאלסטו אז דער

איך וויל בלייבן צווישן אייך קנט

מגיד איז פון די סטרא אחרא, און דער סימן איז, אז ביי א מגיד פון די קדושה זענען אנגעצייכנט אלע אלף-בית אויף זיין שטערן, און די אותיות פון די שם הוי"ה ברוך הוא שיינען, און ביי א מגיד פון סטרא אחרא זענען אויף אנגעצייכנט די אותיות פון די אלף-בית אויף זיין שטערן, אבער די אותיות פונעם שם הוי"ה ברוך הוא לייכטן נישט, און ווען דער מגיד וועט צו דיר קומען, און דו וועסט זעהן אז די אותיות פונעם שם הוי"ה ברוך הוא לייכטן נישט אויף זיין שטערן וועסטו וויסן אז ער איז פון די סטרא אחרא, און די זאלסט זיך זייער אכטונג געבן פון אים, און ער וועט דיר זיכער וועלן שעדיגן, וועגן דעם געב איך דיר איבער שמות און קמיעות, וועט ער דיר גארנישט קענען טוהן,

ביינאכט, איז דער מגיד געקומען צו אים, און ווען ער האט געזעהן אז עס לייכט אים נישט די אותיות פונעם שם הוי"ה ברוך הוא האט ער געוואוסט אז ער איז פון די סטרא אחרא, און ער האט געטוהן אזוי ווי זיין שווער האט אים באפוילן, און אזוי איז ער

געראטעוועט געווארן פון אים, און ווי נאר דער הייליגער רבי האט געהערט די מעשה איז ער זייער פארפלאמט געווארן, און ער האט געזאגט פאר דעם רב, רבי דוב חיה'לעס, מיט דעם לשון: אבער ביי אונז - ברוך השם - לייכטן אלע אותיות פון די אלף-בית. און דעמאלטס האט דער הייליגער רבי איבערגעגעבן פאר רבי נתן זי"ע צו שרייבן זיין ספר האלף-בית, וואס מיר רופן היינט ספר המדות.

יעצט אז מיר שטייען אין די עשרת ימי תשובה, וואס דער ארי הקדוש זאגט (פרי עץ חיים שער השופר, דף קמ"ב) אז יעדן טאג פון די זיבען טעג צווישן ראש השנה און יום כיפור קען מען פארעכטן די זעלבע טאג פון א גאנץ יאר און פון א גאנץ לעבן, דארף מען זיך מאכן א חשבון הנפש און זעהן זיך נישט צו לאזן נארן. דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן נא): דאס זאלט איר פון מיר אָננעמען, זיך נישט צו לאזן נארן, ווייל די וועלט נארט זייער שטארק. און וויאזוי קען מען וויסן צו מען נארט זיך אדער נישט, ליידער איז דא היינט בעלי תשובות וואס זענען

איך וויל בלייבן צווישן איין קסא

אויפגעוואקסן אין די שמוציגסטע פלעצער רחמנא
לצלן, וואס זענען ספק ממזרים, און זיי זאגן אויף
שוין דעות אין חסידות ברסלב, נאר א מענטש דארף
שטענדיג קוקען וואס ער האט אין זיין האנט, און
אויב מען האט אים דא אריינגעברענגט א חשק און א
גרינגע וועג צו לערנען די הייליגע תורה, און אזוי
האט ער זיך אנגעהויבן צו פלייסן אין חומש רש"י
מיטן תרגום; משניות אין א סדר; גמרא בבלי,
ירושלמי, תוספתא אין א סדר; מדרש רבה און מדרש
תנחומא, און אזוי אלע אנדערע מדרשים, וכו', און די
זעלבע זאך זעהט ער אז ער האט אנגעפאנגען צו
בעטן דעם אייבערשטן און זיך מתבודד זיין, און
תשובה טוהן אויף יעדע זאך, זעהט ער אז ער האט
עפעס אין האנט, און ער דארף שוין נישט קוקען
אויף קיינעם.

דער הייליגער רבי אייזיק'ל קאלובער זי"ע איז
געווען זייער גרויס, און ער האט אריינגעברענגט, און
צושפרייט חסידות אין אונגארן, און מחזיר בתשובה
געווען אן א שיעור אידן, דורעף זיין פח הנגינה. ער

האט געהאט צוויי תלמידים, רבי יוזפא און רבי מיכאל - באקאנט אלס די אחים הקדושים פון נאנאש, וואס ער האט זיי געמאכט פאר מוראדיגע גרויסע מענטשן, [ווי באקאנט האט דער הייליגער רבי אייזיק'ל קאלובער אויפגעשטעלט די הייליגע אשווארער חבריא, (ע"ן חומש היכל הברכה, סוף פרשת מטות), און ווען רבי אייזיק'ל קאלובער זי"ע איז נסתלק געווארן, זענען די צוויי הייליגע ברודער געגאנגען זוכן א רבי'ן, זענען זיי אויך אנגעקומען צום הייליגן ראפשיצער רב זי"ע, און האבן געוואלט זעהן זיין עבודה, האבן זיי געזעהן ווי עס קומט אריין א איד, און וויינט אז ער האט שוין נעבעך עובר געווען אויף אלע עבירות אין דער וועלט, און דער הייליגער ישמח משה זי"ע האט אים געגעבן א שווערע תיקון פון תעניתים און סגופים, פון ספר רוקח און ספר הקנה, אבער - פירט דער איד אויס מיט א געוויין - איך האב אפגעטוען אזעלכע עבירות, אז אפילו איך זאל לעבן אדם הראשון'ס יארן, וועט דאס נאך אויך נישט זיין גענוג, וויפיל

איך וויל בלייבן צווישן אייך קסג

איך דארף צו פאסטן. זאגט אים דער ראפשיצער רב זייע, זעץ דיך אנוועק; און פאנגט אים אן מסביר צו זיין: דער הייליגער ישמח משה איז א מלאך אלקים, און א מלאך ווייסט נישט וואס עס טוט זיך דא אויף דער וועלט, ממילא האט ער זיך נישט געקענט פארשטעלן אז א מענטש זאל זינדיגן, און אז מען האט יא געזינדיגט דארף מען אים געבן דעם תשובת הקנה וכו'! אבער איך זאג דיר - פירט דער ראפשיצער רב אויס - זאלסט אנהייבן גוט צו עסן, און ער האט אים געגעבן א גרינגער תיקון פון זאגן קאפיטליך תהלים, און פרקים משניות. ווי נאר דער איד האט דאס געהערט, האט ער אנוועק גע'חלש'ט, [ווייל דא האט אים דער הייליגער ישמח משה געגעבן אזא שווערן תיקון, און דא געבט אים דער רבי אזא גרינגע תיקון]. און די צוויי ברודער האבן זיך צוגעקוקט פון דער זייט און האבן געלאכט, האט דער הייליגער ראפשיצער רב אנגעהויבן צו שרייען אויף זיי: רוצחים וואס איר זענט, א איד האט גע'חלש'ט, און איר לאכט?! ביז דער ווייל האט מען

אים דערמונטערט און ער איז זיך אַוועקגעגאַנגען, האָבן זיי זיך פאַרענטפּערט פאַרן ראַפּשיצן רב און געזאָגט: רבי, מיר האָבן נישט געלאַכט וועגן דער איד האט גע'חלש'ט חס ושלום, נאר מיר האָבן געלאַכט פון שמחה אז 'ברוך השם מיר האָבן געטראָפּן אַ רבי' ווייל מיר גייען אַרום זוכן אַ רבי, און מיר זענען שוין געווען ביי פאַרשידענע פּלעצער, און דא האָבן מיר געטראָפּן אַ רבי וואס קען אַריינגעבן אזא חיות און ממש אַ נייע נשמה אין אַ איד וואס איז שוין געווען אינגאַנצן פאַרלוירן, אויב אזוי האָבן מיר שוין אַ ריכטיגער רבי!

מען זאָגט נאָך אז ווען דער הייליגער רבי אייזיק'ל קאלובער זי"ע האט געזינגען האט אפילו אַ שטיין געקענט צוגיין, בפרט אין די הייליגע טעג, ווען עס איז געקומען צו דעם שטיקל פון ונתנה תוקף, האט ער געוואשן נשמות! און ווער עס איז געווען ביי אים האט געוויינט. פלעגן קומען צו אים אונגערישע פויערישע אידן, און ער האט גערעדט מיט זיי אויף 'זייער שפראך', אונגאַריש. איז געווען איינער פון די

איך וויל בלייבן צווישן איין קסה

פשוט'ע אידן, וואס זיין ווייב האט אים נישט געלאזט גיין אויף ראש השנה צום הייליגן קאלויבער, זי האט גע'טענה'ט דו לאזט מיך איבער אליינס וכו', האט ער געזאגט פאר זיין ווייב: דאס איז דאך אזא 'וואונדער רבי', ווען דו זאלסט ווען הערן זיין 'ונתנה תוקף' וואלסטו אליין, אויך געקומען צו אים! זאגט זי אים: אויב איז דער רבי אזוי גרויס, זאל ער קומען אהער! זאגט ער איר: קען איך דען בעטן דעם רבי'ן ער זאל אהער קומען? ! און אזוי האט ער זיך אנוועק געריסן, און געפארן צום רבי'ן אויף ראש השנה.

דער הייליגער רבי אייזיק'ל זי"ע פלעגט ארום פארן נאך געלט פאר פדיון שבוים און הכנסת פלה, האט זיך איינמאל געמאכט אז ער איז אנגעקומען אינעם דארף פון יענעם אונגערישן איד, איז אים איינגעפאלן: יעצט וועל איך געבן פאר מיין ווייב טועם צו זיין, וואס עס הייסט ונתנה תוקף ביים רבי'ן, וועט זי מיר שוין טרייבן צו פארן אויף ראש השנה, איז ער געקומען צום רבי'ן און פרגעט אים: וויפיל געלט דארף דער רבי האבן? איך בין גרייט צו

געבן די גאנצע סכום. זאגט ער אים: איך דארף האבן צען טויזענט גילדן! האט ער זיך אנגערופן: רבי, איך בין גרייט, אבער אזוי ווי יעדעס יאר ווען איך וויל פארן אויף ראש השנה לאזט מיר נישט מיינ ווייב, זי זאגט אז דער רבי זאל אהער קומען, און יעצט אז דער רבי איז שוין דא, וויל איך אז דער רבי זאל זינגען דעם ונתנה תוקף, און דעמאלטס וועל איך געבן דאס געלט.

דער הייליגער רבי אייזיק'ל טראכט און טראכט, פלוצלינג רופט ער זיך אן: אז אייזיק וועט זינגען ומלאכים יחפזון, וועלן זיך די מלאכים צאם לויפן, און זיי וועלן פֿרעגן וואס גייט דא פֿאר? אינמיטן ווינטער זינגט מען ונתנה תוקף? עס איז דער יום הדין יעצט? וועלן די מלאכים זאגן איינער פֿארן אנדערן: אייזיק וויל דא ארויסנעמען פֿון א איד צען טויזענט גילדן, האט ער געמאכט צאם לויפן אלע מלאכים? ניין, אייזיק וועט זיך נישט מאכן צו נאר פֿאר די מלאכים, אז זיי זאלן האבן צו שפעטן. זאגט ער פֿאר דעם איד: זיי מיר געזונט, און ער גייט

איך וויל בלייבן צווישן אייך קסז

אָוועק. פון דעם זעהט מען, ווי ווייט מען קען אָפּנארן מענטשן מיט געלט, און נאכדעם וועט ער נאך איבערדרייען, און זאגן אויף אלע מיני וועגן, אז דאס איז אַ מצווה, און מען דארף אזוי צו טוהן.

דערפאר אז מיר האבן ברוך השם זוכה געווען, און מיר זענען געווען ראש השנה ביים הייליגן רבי'ן דארף מען זיך זייער פרייען, און יעדער זאל אוודאי האבן גע'פועל'ט אַ גוט געבענטשט יאר, אמת, עס זענען דא אסאך יונגעלייט וואס האבן געהאט מורא'דיגע שוועריקייטן צו פארן, פון שטוב און פון די משפחה, אבער אז אַ מענטש מאכט זיך אַ חשבון, אויב אַ דאקטער וואלט אים געזאגט: דו האסט שוין נישט קיין האפענונג רחמנא לצלן, וואלט ער נישט געקוקט אויף גארנישט, נאר געלאפן צום גרעסטן דאקטער, דאס זעלבע אויב מען פסק'נט אפ אויף אַ מענטש חס ושלום טויט שטראף, וואלט ער קיינעם נישט געפרעגט, און ער וואלט אפילו אלעס פארקויפט, און געפארן צום גרעסטן לוייער, אפּשר וועט ער מיר קענען ראטעווען מיין לעבן, און ברוך

השם אז מיר האבן גארנישט פארקויפט, און דער הייליגער רבי האט צוגעזאגט אז ער וועט אונז פארעכטן און אונז פועל'ן א גוט יאר, וועגן דעם טאר מען נישט ענטפערן, נאר אפשווייגן אויף די בדיחות, און נאכדעם וועט זיך אלעס בארואיגן.

נאר דאס דארף מען געדענקען, נישט צו ווערן נאכגעשולעפט, און זאגן: מען דארף נישט זיין ביים הייליגן רבי'ן אויף ראש השנה, מיט אלע תירוצים וואס עס זאל נאר נישט זיין, אז דער הייליגער רבי אייזיק'ל קאלובער זי"ע האט זיך נישט געשעמט צו זאגן אפען, וואסערע פנים ער וועט האבן ביי די מלאכים, און אז ער איז נישט גרייט זיך מבזה צו זיין פאר אפאר רייניש, און דאס איז נאר פאר מלאכים, כל שכן פארן בורא כל עולמים! ? על אחת כמה וכמה זיך מאכן צו נאר פאר מענטשן, ווייל פון די אלע ליגענטס בלייבט נאכדעם גארנישט, נאר דאס וואס מען האט זיך געפירט מיט תמימות ופשיטות, געלערנט תורה, און געזאגט תהלים וכו', וואס דאס איז מטהר דעם נפש.

איך וויל בלייבן צווישן אייך קסט

דער באשעפער זאל העלפן מיר זאלן אלע האבן א
חתימה טובה.

~תם ונשלם שבח לאל בורא עולם~

א שיינע וואונדערליכע תפלה

רבנו של עולם, איך זינק אין גראפע עבירות וואס דאס ברענגט מיר צו שגיונות, איך דריי זיך ארום פשוט אזוי ווי א משוגענער, איך האב קיין שום ישוב הדעת נישט, פֿעט איך דיר שענק מיר שכל, אתה חונן לאדם דעת, דו געבסט פאר מענטשן שכל, געב מיך אויכעט שכל איך זאל זוכה זיין האבן ישוב הדעת, און איך זאל שוין נישט זיין מבוהל ומבולבל פון יעדע זאך, העלף מיר איך זאל זוכה זיין צו זיין פרייליך, ווי נישט האב איך אין מיר אסאך מצוות. דאס ערשטע זאך דאנק איך דיר בורא פל עולמים וואס דו האסט מיר באשאפן א איד, און נישט קיין גוי, און איך גיי מיט ציצית, און איך לייג תפילין יעדן טאג, און איך האב א מזוזה אויף מיין טיר, און איך היט שבת און עס פֿשר, מיט דעם זאל איך זיך מחיה זיין א גאנצן טאג, און דאס וועט מיר ברענגן ישוב הדעת. ווארום אזוי האסטו אונז מגלה גענוען דורך דיינע צדיקים, אז שמחה פרענגט ישוב הדעת. איבערדעם פֿעט איך דיר רבנו של עולם איך זאל זוכה זיין צו זיין שטענדיג פרייליך מיט די מצוות וואס איך בין מקיים, און מיט דעם וואס איך וועל זיין פרייליך וועל איך זוכה זיין צו האבן ישוב הדעת און איינמאל פאר אלעמאל וועל איך זיך נעמען אין די הענט אריין, און איך וועל זיך נישט מבלבל זיין פון קיינעם נישט, און איך וועל אנהייבן ווערן אן אמתער ערליכער איד, און טון זיין רצון מיט אן אמת.

(אשר בנחל חלק א מכתב מ"ח)

בעוהש"ת

קונטרס

א פרייליכער איד

וואס דאס איז א וואונדערליכע שיעור, געזאגט געווארן דורך
כבוד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש שליט"א
אריינגעברענגען אין אינז די ריינע און קלארע אמונה אין באשעפער,
ווי אויף עצות און התחזקות וויאזוי אדורך צו גיין דעם לעבן פשילום.

פרשת האינו תשע"ג

געבויעט און באגרינדעט אויף די ווערטער פון אונזער הייליגער און פארשטיגער רבי,
דער באהאלטענע ליכטיגקייט, דער הייליגער הויכער ליכט, אדונע, מוריע ורבינו

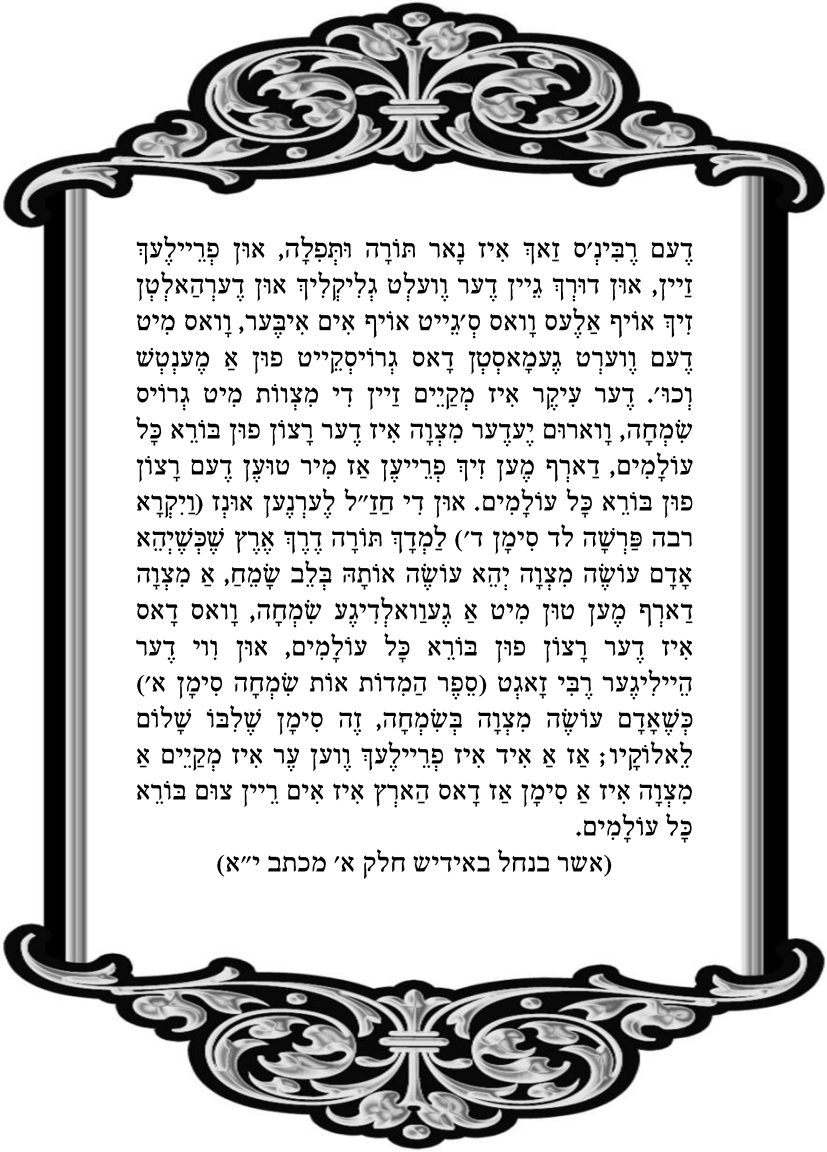
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מוריעו הגאון הקדוש, א וואונדערליכע ליכט,
וואס קיין שום באהעלטעניש איז נישט פארהוילן פון איהם,

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעשלאכטן מיט פסוקים פון תורה, גביאים, כתובים, און מאמרים
פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסידי ברסלב - נוא יארק יצ"ו

דעם רביני'ס זאך איז נאר תורה ותפלה, און פריילעך
זיין, און דורך גיין דער וועלט גליקליך און דערהאלטן
זיך אויף אלעס וואס ס'גייט אויף אים איבער, וואס מיט
דעם ווערט געמאסטן דאס גרויסקייט פון א מענטש
וכו'. דער עיקר איז מקיים זיין די מצוות מיט גרויס
שמחה, ווארום יעדער מצוה איז דער רצון פון בורא פל
עולמים, דארף מען זיך פרייען אז מיר טוען דעם רצון
פון בורא פל עולמים. און די חז"ל לערנען אונז (ויקרא
רבה פרשה לד סימן ד') למדך תורה דרך ארץ שפשיהא
אדם עושה מצוה יהא עושה אותה בלב שמח, א מצוה
דארף מען טון מיט א געוואלדיגע שמחה, וואס דאס
איז דער רצון פון בורא פל עולמים, און ווי דער
הייליגער רבי זאגט (ספר המדות אות שמחה סימן א')
כשאדם עושה מצוה בשמחה, זה סימן שלבו שלום
לאלוהיו; אז א איד איז פריילעך ווען ער איז מקיים א
מצוה איז א סימן אז דאס הארץ איז אים ריין צום בורא
פל עולמים.

(אשר בנחל באידיש חלק א' מכתב י"א)

א פרייליכער איד

א.

דער אַרײַ הקדוש זאָגט (עײַן פֿרי עץ חיים שער יום
הכפּורים, פֿרק א ; ובשער חג הסוכות, פֿרק א) : די פֿיר טעג פֿון
יום כיפור ביז סוכות איז קעגן די פֿיר אותיות פֿון שם
הַיְיָ״ה. װעגן דעם דאָרף מען אין די פֿיר טעג זײַן
'נאַר פֿריילעך' (שלחן ערוך הרב, סוף סימן תרכ״ד), און
נישט װײַזן קײן שום עצבות, װײַל דער
אײַבערשטער האט אונז מוחל געװען אויף אלע
עבירות, און פֿאר נײַע עבירות חס ושלום, איז נישט
דא קײן צײַט, אזוי װי חז״ל זאָגן (בײַקרא רבָּה ל, ז) :
אויפֿן פֿסוק (בײַקרא כג, מ) : װלקחתם לָכֶם בַּיּוֹם הַרְּאשׁוֹן
וכו', אז די פֿיר טעג צװישן יום כּפּור און סוכות,

זענען אידן פֿארנומען און פֿאריאגט, מיט מאַכן די סופֿה, און קויפֿן די ד' מינים וכו', אזוי אז מען האט ניטאַמאל קיין צייט צו זינדיגן. בפֿרט אין אזא יאר וואס מיר האָבן נאָך אין די פֿיר טעג אַ שַׁבַּת אינמיטן אויף, איז דאָך דאס אַ מורא'דיגע שְׁמַחָה, ווייל נישט נאר אז מען האט נישט קיין צייט צו זינדיגן, נאר מען האט נאָך די שְׁמַחָה פון שַׁבַּת קודֶשׁ אויף.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן יז): שַׁבַּת דאָרף מען זיין זייער פֿריילעך. און מען דאָרף טוען אַלעס וואס מען קען נאר, כְּדֵי צו זיין נאר פֿרייליך אין שַׁבַּת. דער מְדַרְשׁ זאגט (תנחומא בראשית סוף סימן ג): 'כְּבוֹד שַׁבַּת עָדִיף מְאֹלָף תַּעֲנִיּוֹת', אַ מענטש וואס איז זיך מתענג אין שַׁבַּת, איז אזוי ווי ער וואלט געפֿאסט טויזענט תַּעֲנִיּוֹת. אויף זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נז): דאס עסן פון שַׁבַּת איז 'כּוֹלוֹ אֱלֻקוֹת', נאר געטליכקייט. דער הייליגער רבי האט אַמאָל געזאָגט פֿאר אונזערע לייט (חיי מוהר"ן סימן לב): דער באַשעפֿער זאגט אונז (שמות טז, כה): 'קִינְדֵּרְלֶעךָ עֶסֶט, עֵס איז שַׁבַּת הַיִּינֵט'!

קעה

א פֿרייליכער איד

און דאס איז שוין אויף שווער מקיים צו זיין. אזוי ווי
מען זעהט ווי שווער עס קומט אן צו עסן די דריי
סעודות, בפרט איז מען מזלזל אין 'ש'לש סעודות'.
חז"ל זאגן (שבת קי"ז ע"ב): א מענטש זאל עסן דריי
סעודות שבת קודש. און דער זוהר הקדוש זאגט (יתרו
דף פ"ח ע"א): אז דער וואס פארפעלט איין סעודה, פון
די דריי סעודות, איז א סימן אז עס פעלט אים אמונה.
וועגן דעם וואויל איז דעם וואס איז שטענדיג
פרייליך שבת, און עסט די דריי סעודות שבת מיט א
מורא דיגע שמחה.

ב.

דער הייליגער רבי טייטשט אויס (לקוטי מוהר"ן חלק
א' סימן כ"ב): דעם פסוק (יזמיהו נ, כ): פיום ההוא יבקש
עון ישראל ואיננו, עס וועט קומען א צייט, וואס מען
וועט נאכזוכן נאך די עבירות פון אידן, און מען וועט
נישט טרעפן, ווייל אלע אידן וועלן טוען 'תשובה
מאזכה', ממילא וועט אלעס איבערגעדרייט ווערן

פֿאר זכותים און מצוות, און עס וועט נישט בלייבן
גארנישט פון די עבירות.

דאס זעהט מען אויף ביי די סופה, ווייל דער עיקר
פון די סופה איז דאך די סכה, וואס דאס ווערט
געמאכט פון: 'פסלת גרן ויקב' (סופה יב ע"א), זאגן
צדיקים (בני יששכר, תשרי, מאמר י, אות כב); דאס קומט
צו ווייזן אז פון אלע אונזערע עבירות, וואס דאס איז
די 'פסלת' - אפפאל, וואס מיר האבן געטוען, ווערט
יעצט - נאך יום כפור וואס מיר האבן תשובה געטוען
- מצוות, און מען נוצט עס אין די סופה פאר סכה.

דער זוהר הקדוש (פרשת ויחי דף רכא ע"א; תקוני זהר דף
כט ע"א): רופט אן די ד' מינים 'מאנא קרבא', די
געווער פון א איד. אז יעדער איד וואס האלט אין
זיינע הענט די ד' מינים, האט ער געווער אין זיינע
הענט, וואס דאס איז א סימן אז ער האט געווינען.
פרעגט אויף דעם דער הייליגער רבי נתן (לקוטי הלכות,
ברכת הראיה ופרטיות, ה, יט): דער סדר איז דאך ביי א
מלחמה, אז נאכדעם וואס מען האט שוין באזיגט און

א פֿרייליכער איד

קעז

געווינען, דעמאלטס הייבט מען די פֿענער, און מען פֿיפט מיט טראמפֿייטערס, אָבער אז מען האַלט נאָך די געווער, איז אַ סימן אז מען האַלט נאָך אינמיטן די מלחמה?! נאר ענטפֿערט ער: ברוחניות, ווילאנג אַ איד געט נישט אויף, און ער האַלט נאָך די געווער, און איז מקיים די מצות ד' מינים, איז ער שוין אַ געווינער און ער באַזיגט דעם סמ"ך מ"ם.

דער הייליגער ראפשיצער רב זי"ע האט געזאגט: מיט דעם וואס מען האַלט די ד' מינים אין די הענט, האַלט מען פֿביכול דעם אייבערשטן אין די הענט, ווייל די ד' מינים איז אַקעגן דעם שם הַיְיָ"ה (בית יוסף סימן תרנ"א בשם הריקאנט", הובא בטורי זהב סימן תרנ"ד, סעיף קטן י"ד): וועגן דעם איז דעמאלטס אַ מורא'דיגער עת רצון, אויסצופֿעטן וואס מען וויל (ועיין לקוטי הלכות, שם). דער הייליגער רבי האט אַמאל געהאלטן אַ מצה אין די האנט, און איז געווארן מורא'דיג פֿארפֿלאמט, און זיך אָנגערופן: 'אז מען האַלט 'מצה' אין האנט, האַלט מען 'גאט' אין האנט'. ווייל עסן מצה איז דאָך אַ מצוה, און דאס איז דעם באַשעפֿער'ס רצון, קומט

א פֿרייליכער איד

אויס אז 'איך האלט דעם באשעפער'. די זעלבע זאך ווען מען האלט די ד' מינים, וואס דאס איז דעם אייבערשטן'ס רצון, האלט מען דעם באשעפער אין די הענט (עין זוהר הקדוש פרשת ויחי, דף רכ ע"ב). דאס זעלבע איז אויך ביי אלע אנדערע מצוות, ווי למשל: ציצית, תפילין, דארף מען זיך מורא'דיג פרייען ווען מען טוט די מצוה, ווייל מען טוט דעמאלטס דעם אייבערשטן'ס רצון, וואס דאס איז דער גרעסטער שמחה! נאר דער סמ"ך מ"ם צוברעכט אזוי שטארק א מענטש, און ער ברענגט אים אריין אין אזא יאוש, אז ער כאפט נישט דאס גרויסקייט און השיבות פון יעדע מצוה.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן כ"ד): עס איז גרינגער צו קומען פון א 'לב נשבר' צו 'עצבות', ווי צו קומען פון 'שמחה' צו 'הוללות'. דאס הייסט, אז א מענטש האט מורא זיך צו פרייען, ווייל ער וועט קומען נאכדעם צו הוללות, לערנט אונז אבער דער הייליגער רבי אויס, אז מען דארף מער מורא האבן מען זאל נישט אריינפאלן אין קיין

א פֿרייליכער איד

קעט

עצבות, ווייל דער עיקר דארף א איד זעהן, צו זיין שטענדיג פֿרייליך, און זיך מַחֲיֶה זיין מיט יעדע גוטע נקודה וואס ער האט, בפֿרט מיט דעם וואס ער איז געבוירן געווארן א איד ברוך השם, וואס מיט דעם אליין דארף מען זיך זייער מחזק זיין, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן י').

דער הייליגער רבי נתן איז מסביר (לקוטי הלכות הלכות הודאה הלכה ו'): דאס וואס דער הייליגער רבי שרייבט (לקוטי מוהר"ן חלק א סימן א): דער 'יצר הרע' איז זיך מתלבש במצוות. אז דאס גייט ארויף אויף דעם וואס דער סמ"ך מ"ם קומט צו א מענטש, און רעדט אים צו, צו האבן א לב נשפר! און איז אים מסביר: דאס איז אין הימל מורא'דיג חשוב וכו' און אז דו וועסט זיין צופיל פֿרייליך, וועסטו נאך קומען צו הוללות; אבער דורכדעם ברענגט ער אים נאכדעם צו עצבות, וואס דאס איז נאך ערגער פון אלעם.

דער הייליגער רבי ר' ברוך פון מעזיבוי זי"ע [וואס ווי באוואוסט האט ער געהאט א ניצוץ נשמה

פון שלמה המלך, און ער פֿלעגט זייער אסאך רעדן פון שלמה המלך, ווי אויף ווען ער פֿלעגט זאגן שיר השירים ערב שבת איז דאס געווען מיט א אויסנאם מוראדיגע פֿלאם] האט אמאל פֿארציילט: שלמה המלך האט אמאל אין חודש אלול געטראפן דעם סמ"ך מ"ם זייער צוטראגן, האט ער אים געפרעגט: פֿארוואס ביזטו אזוי צוטראגן? ! זאגט ער אים: איך ארבעט א גאנץ יאר אריינצוכאפן מענטשן מיט אלע שמוץ וכו' רחמנא לצלן, און ווען עס קומט חודש אלול, הייבן אידן אן תשובה צו טוען, און ווער רעדט נאך ווען עס קומט ראש השנה, און מען בלאזט שופר, מאכט מען מיר טוב, און מען צומישט מיר, אויב איז דאס נישט גענוג, קומט נאכדעם יום הקדוש, וואס דעמאלטס הרגעט מען מיר אינגאנצן, און זיי זענען נאכנישט פארטיג מיט דעם, נאר ווען עס קומט סוכות צושטעקן זיי מיר, און איך טו גארנישט אויף מיט זיי, זאל איך נאך זיין פֿריילעך? !

איין יאר טרעפט שלמה המלך דעם סמ"ך מ"ם פֿריילעך און אויפגעלייגט, פֿרעגט ער אים: פֿארוואס

א פֿרייליכער איד

קפא

ביזטו אזוי פֿריילעך?! פֿאַריאר האָסטו דיך
באַקלאַגט אז מען שטעכט אַריין אין דיר?!
ענטפֿערט אים דער סמ"ך מ"ם: איך האב מיך
געטראפֿן אַ עצה; איך האב געמאַכט אַ לאַך, אין די
שיף אין וואס מען האט געפֿרענגט די אַתרוגים, און
עס איז געווארן פֿיל מיט וואסער, און אַלע אַתרוגים
זענען חרוב געווארן, און עס איז נישטא כמעט צו
באקומען קיין אַתרוגים!

נאך סופֿות זעהט שלמה המלך, אז ער איז שוין
ווייטער טרויעריג, פֿרעגט ער אים: פֿאַרוואס ביזטו
שוין ווייטער טרויעריג? האָסט דאך אַנגעמאַכט אַ
גוטן שפּיצל?! זאָגט ער אים: עס איז געבליבן צוויי
דריי אַתרוגים, וואס אידן האָבן באַצאלט פֿאַר דעם
שווערע געלטער, און אַלע אידן האָבן זיך געריסן
מקיים צו זיין די מצוה, און געשטאַנען אין לאַנגע
רייעס, און איינער האט מזכֿה געווען דעם אַנדערן
כדי מקיים צו זיין די מצוה פֿון ד' מינים, אויב אזוי
וואס האב איך אויפֿגעטוען מיט מיין גאַנצע
שפּיצל?!

דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן קכה): אידן זענען א מבין אויף א מצוה, און אז מען זעהט, אז פונקט אויף א אַתרוג לאזן זיך אידן קאסטן אזויפיל געלט, ווייזט דאס אויף די מורא'דיגער חשיבות פון דער מצוה. וועגן דעם דארף זיך א מענטש מורא'דיג פרייען מיט יעדע מצוה, בפרט מיטן אַתרוג און לולב, ווייל מיט דעם דערשטיקן מיר דעם סמ"ך מ"ם אינגאנצן.

ג.

דער אר"י הקדוש זאגט (פרי עץ חיים שער חג הסוכות, פרק ג-ד): די פיר טעג דארף מען געבן אסאך צדקה, בפרט ערב סוכות; און דער אר"י הקדוש אליין, פלעגט געבן זייער אסאך צדקה ערב סוכות, אזוי ווייט אז ער האט געהאלטן דעם בייטל אפען, און יעדער ארימאן וואס איז געקומען נאך צדקה האט ער אים געזאגט: נעמט וויפיל איר ווילט!

דארף מען פארשטיין וואס איז דער גרויסער ענין פון געבן צדקה דווקא אין די פיר טעג? נאר אין די

א פרייליכער איד

קפג

תפילות פון די הייליגע טעג זאגן מיר: 'לך ה' הצדקה'; 'ללובש צדקות ביום דין', וכו', אז דער אייבערשטער טוט צדקה מיט יעדן איד, און ער שרייבט אים אן א גוט יאר, דערפאר יעצט ווען מיר גייען ארויס פונעם יום הדין, ווייזן מיר פארן אייבערשטן אז מיר זענען מכיר טובה, פאר די אלע חסדים און גוטס וואס דער אייבערשטער האט אונז אנגעשריבן, און מיר גייען אויף אויף דעם וועג, און מיר זענען ממשיך צו געבן אסאך צדקה, וואס פון די אלע צדקות וואס א איד טוט, מאכט דער אייבערשטער דערפון א מלבוש, וואס מיט דעם קען זיך דער מענטש ארומנעמען.

מען דארף וויסן אז 'צדקה' איז א 'מצוה' פונקט אזוי ווי לייגן תפילין און גיין מיט ציצית; דאס איז א מצוה עשה, וואס האט נאך אן עקסטערע כח, אז דאס איז מקרב די גאולה (בבא בתרא דף י ע"א). און דאס ראטעוועט דעם מענטש פון טויט (שם), אזוי ווי דער פסוק זאגט (משלי י, ב): וצדקה תציל ממות. מיט דעם אלעם קען דורכגיין א וואך, א חודש און אפילו א

יאר, און א מענטש געט נישט קיין צדקה, מיטן אויסרייד אז ער האט נישט. זאגט אבער דער הייליגער רבי נתן (לקוטי הלכות, תרומות ומעשרות, הלכה ג'): אז אסאך מאל פון 'ריבוי אור', טוט א מענטש גארנישט; דאס הייסט ווייל א מענטש וויל טוען זייער אסאך, טוט ער נאכדעם גארנישט. און ער כאפט אויף אן די מצוה פון צדקה; אז ווען א מענטש זאל וויסן, דאס חשיבות פון געבן איין פרוטה פאר צדקה, וואלט ער שטענדיג געגעבן צדקה.

[דער הייליגער רבי האט געזאגט (שיחות הר"ן סימן קמא): ווער עס וועט קומען צו מיין קבר, און געבן פאר מיינעט וועגן א פרוטה פאר צדקה, און זאגן די צעהן קאפיטלעך תהלים [תיקון הפללי], וועל איך מיך לייגן אויף דער לענג און אויף דער פרייט אים צו העלפן, און איך וועל אים ארויס שלעפן פון שאול תחתית; זעהט מען אז דער הייליגער רבי האט נאר געבעטן איין פענ"י, כאטשיג דער הייליגער רבי וואלט געקענט בעטן מער, אכצען דאלער (18), וכו', און יעדער וואלט זיכער געגעבן וויפיל מען זאל אים

בעטן, ווייל וואס טוט נישט א מענטש אז מען זאל
אים ארויסנעמען פון גיהנום.]

עס ווערט געפסק'נט אין שלחן ערוך (אורח חיים
סימן צ"ב, סעיף י): מען זאל געבן צדקה פארן דאווענען,
און דער אר"י הקדוש זאגט (שער הכוונות תפלת השחר, דף
י"ח): ווען מען זאגט ביים דאווענען: 'ואתה מושל
בפלי', זאל מען געבן צדקה. פאר מען זאגט תיקון
הכללי געט מען אויך א פרוטה. עס שטייט אין זוהר
הקדוש (תרומה דף קג ע"ב): אז א מענטש רופט א גאסט
צום עסן, און אז א מענטש בענטשט מיט א שמחה,
גייט ארויס א כרוז (יחזקאל מא, כב): 'זה השלחן אשר
לפני ה'. אבער אזוי ווי עס איז נישט מעגליך
שטענדיג צו רופן אן אורח, זאל מען כאטש לייגן
עפעס צדקה אינעם פושקע, אויך געט א פרוי צדקה
פאר ליכט צינדן, און אזוי ביי יעדער געלעגנהייט.

נאר די סבה פארן וואס א מענטש געט נישט צדקה
איז, ווייל ער טראכט: איך בין דאך פיל מיט עבירות,
און פדי איך זאל זוכה זיין מקיים צו זיין די מצוה פון

צדקה, דארף איך דאך געבן גרויסע געלטער, און דאס האט ער נישט, ממילא געט ער גארנישט, און ער איז נישט מקיים די מצוה פון צדקה. דער רמב"ם זאגט (פרק ז מהלכות מתנות עניים, הלכה ה): און אזוי ווערט אויך גע'פסק'נט אין שלחן ערוך (יורה דעה סימן רמ"ח סעיף א): אפילו אן ארימאן איז מחויב צו געבן צדקה יעדן טאג. און עס שטייט נישט קיין שיעור, ווייל וויפיל מען געט נאר האט מען א מצוה, די גמרא זאגט (בבא בתרא דף ט ע"ב): 'פרוטה פרוטה מצטרפת', די אלע פרוטות שטעלן זיך צאם צו א גרויסע סכום. און ווען א מענטש גייט אוועק פון דער וועלט, גייט אים פאראויס די צדקה וואס ער האט געגעבן, און עס קומט אים גוט צוניץ, אזויווי עס שטייט אין פסוק (ישעיה נח, ח): 'והלך לפניך צדקך'. און ווען א מענטש זאל וויסן וואס ער קען אויפטוען מיט די פאר פרוטות, און וואסערע הצלחה דאס וועט אים ברענגען נאך זיין פטירה, וואלט ער געגעבן יעדן טאג צדקה, נאר דעמאלטס איז שוין צו שפעט.

א פֿרייליכער איד

קפז

און אזוי איז מיט יעדע זאך, ווען א מענטש זאל וויסן ווי חשוב עס איז יעדעס ווארט תורה וואס ער לערנט, וואלט ער גענומען א חומש און געלערנט צוויי דריי פסוקים, און אפילו נאר איין פסוק, אזוי ווי חז"ל זאגן (תנא דבי אליהו זוטא, סוף פרק ב): ווען א מענטש זאגט נאר דעם פסוק (בראשית לו, כב): 'ואחות לוטן תמנע' א גאנצן טאג, האט ער אויף מקיים געווען די מצוה פון לימוד התורה, [דער טעם פארן וואס חז"ל כאפן אן פונקט 'דעם' פסוק, ווייל דער זוהר הקדוש (לך לך דף פ ע"ב): טייטשט דאס ווארט 'לוט' א לשון פון 'קללה' (לטותא), און דאס ווארט 'אחות' איז א לשון פון באהעפטן (בראשית רבה לט, ג), און דאס מיינט צו זאגן: אז ווען עס קומט זיך צו 'מחבר' זיין צו א 'קללה', 'תמנע' זאלסטו זיך 'מונע' זיין, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות אות קללה חלק ב סימן א): א מענטש וואס איז צוגעוואוינט צו שעלטן קומט פון 'עולם התהו'; דאס הייסט זיין מלח איז פוסט און ליידיג, און ווייסט נישט אז עס דא א באשעפער, וואס פירט יעדע זאך. און -

פֿאַרקערט - אַ מענטש וואס בענטשט שטענדיג, ער קומט פון 'עולם התקוה'; דאס הייסט, ער לעבט מיטן אייבערשטן, און ער ווייסט אז יעדע זאך ווערט געפירט דורעכן אייבערשטן.]

נאר פֿאַרן וואס דען לערנט נישט אַ מענטש? ! ווייל ער טראכט: וואס האב איך פון איין פֿסוק, איך דארף דאך לערנען גאנץ תנ"ך? ! ממילא לערנט ער גארנישט, אָבער אז ער ווייסט אז קען לערנען יעדן טאג אביסל, אזוי ווי חז"ל זאגן (במדבר רבה כא, טו): פֿאַרן וואס איז די תורה צוגעגליכן צו אַ תאנה-פייג? ווייל דאס איז די איינציגסטער בוים וואס די פירות ווערן געצייטיגט צופיסלעך דא אביסל, דארט אביסל; אזוי אויך, די תורה ווערט נישט געלערנט אין איין טאג, נאר היינט אביסל, מאַרגן אביסל, ביז מען האט דורכגעלערנט גאנץ תנ"ך.

די זעלבע זאך איז מיט משניות, פֿאַרן וואס לערנט נישט אַ מענטש משניות? ווייל ער טראכט: איך וואלט געדארפט ענדיגן גאנץ ששה סדרי משנה אין

א פֿרייליכער איד

קפט

איין טאג! אָבער אז אַ מענטש ווייסט אז מען בעהט נישט פון אים נאר וויפיל ער קען, כאפט ער אַרויס איין משנה, נאך אַ משנה, און אזוי צוביסלעך לערנט ער איין פֿרק משניות און נאך אַ פֿרק, וואס דאס איז זיין פארמעגן, די זעלבע זאך איז מיט גמרא; הייב אָן צו לערנען איין שטיקעלע גמרא, נאך אַ שטיקעלע, און אזוי צוביסלעך קומט מען אָן מער און מער, און מען פאנגט אָן צו שפירן דאס זיסקייט פון די תורה, בפרט אז אַ מענטש איז זוכה און ער לערנט אַ דף גמרא יעדן טאג, איז נישטא קיין בעסערע זאך פון דעם, און דאס איז זיין חיות.

דאס איז דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה מסביר (שם): וויבאלד אַ מענטש בלאזט אויף, ער וויל זייער אסאך, און דאס קען ער טאקע נישט יעצט, טוט ער גארנישט; אָבער אַ מענטש דארף וויסן אז יעדע קלייניקייט איז זייער חשוב. דער הייליגער רבי ברענגט (ספורי מעשיות, מעשה א): נאכדעם וואס דער 'שני למלך' איז שוין געגאנגען יארן און יארן, צו זוכן די 'בת מלך', און ער איז שוין

איבערגעגאנגען אלע מניעות, וואס מען האט אים
 אוועק געשטופט, און מען האט אים שוין ענדליך
 אויסגעזאגט וואו עס געפונט זיך דער גאלדענער
 בארג מיטן פערל'דיגן שלאס, האט ער געפרעגט:
 וואס איז דאָרט טייער? האט מען אים געענטפערט:
 דאָרטן איז אלעס טייער! האב איך דאס אמאל
 געטייטשט: אז דאָרט אין הימל איז יעדע זאך טייער.

דער הייליגער גר"א זי"ע איז נסתלק געווארן חול
 המועד סוכות, האלטענדיג אין די הענט די ד' מינים,
 ווייל ער האט זיך נישט געקענט אפשיידן פון דעם;
 [אין גמרא שטייט (סופה דף מ"א ע"ב): די אידן פון
 ירושלים, פון גרויס ליבשאפט צו די מצוה, האבן זיי
 געהאלטן די ד' מינים אין די הענט א גאנצן טאג, עס
 איז געווען צדיקים וואס די ד' מינים איז געלעגן
 אויפן טיש א גאנצן טאג, און פלעגן שטענדיג קוקן
 אויף דעם,]

דער הייליגער רבי הערשעלע זידיטשובער בעל
 עטרת צבי זי"ע, האט אמאל געטייטשט (הובא בספר

א פֿרייליכער איד

קצא

אַלֶּה שְׁלוּחָה פֿרַשְׁת תְּבוּאָה: דַּעַם פֿסוּק (דְּבָרִים כח, סז):
בְּבִקְרַת תֵּאמַר מִי יִתֵּן עָרֶב, וּבְעָרֶב תֵּאמַר מִי יִתֵּן בִּקְרַת -
צוֹפְרֵי וְוַעֲט עַר זָאגן הַלְוֹאֵי זָאל שׁוִין זײַן בַּיִנאַכְט,
בַּיִנאַכְט וְוַעֲט עַר זָאגן הַלְוֹאֵי זָאל שׁוִין זײַן צוֹפְרֵי;
אִיז עַר דָּאס מַסְבִּיר: 'בְּבִקְרַת תֵּאמַר מִי יִתֵּן עָרֶב' גִּיט
אַרױף, אױף עָרֶב פֿסח אַינְדערֿפֿרי, נַאכְדַּעַם וואַס מַעַן
הָאט פֿאַרְבֿרַעַנט דַּעַם חֲמֵץ און מַעַן קַעַן שׁוִין נִשְׁט
עָסן קײַן שׁוּם סְעוּדָה בִּיז בַּיִנאַכְט, און מַעַן קוֹקֵט
אַרױס וועַן וועַט שׁוִין קוֹמַעַן בַּיִנאַכְט, און מַעַן וועַט
קַעַנעַן טוועַם זײַן די פֿױתִּים מַצָּה. און 'בְּעָרֶב תֵּאמַר
מִי יִתֵּן בִּקְרַת' גִּיט אַרױף אױף סוּכּוֹת בַּיִנאַכְט, אַז מַעַן
קַעַן זײַן שׁוִין נִשְׁט אַיִנְהאַלְטן, און מַעַן וואַרט נִאָר
אַז עַס זָאל שׁוִין וועַרן טָאָג, מַעַן זָאל קַעַנעַן שְׂאקְלֶעַן
מִיט די ד' מִינִים. אַזױ ווי עַס וועַרט דַּערֿצײַלֵט אױפֿן
הײַלִיגן בַּאָרְדִּיטֿשׁוֹבֶער רַב זי"ע, אַז עַר הָאט
גַּעהאַלְטן דַּעַם אַתְרוֹג אַ גאַנְצַע נַאכְט, און נִאָר
גַּעוואַרְט אַז עַר זָאל שׁוִין קַעַנעַן שְׂאקְלֶעַן, (ישׁמח
יִשְׂרָאֵל פֿרַשְׁת קְדוּשִׁים): און דָּאס דַּערֿצײַלֵט מַעַן אױף
אױף נִאָךְ צַדִּיקִים.

דער הייליגער חתם סופר זי"ע זאגט (דרשות חת"ם
 סופר חלק א', דף נב): אויף דעם וואס די חז"ל זאגן
 (פנחומא אמור כב): אויף דעם פֿסוק (ויקרא כג, מ) וּלְקַחְתֶּם
 לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן וְכוּ': 'ראשון לחשבון עוונות',
 סוכות הייבט זיך אן אַ נייע חשבון אויף די עבירות;
 אז יום הקדוש האט מען ארויף געלייגט אלע עוונות
 אויפן שער לעזאזל, און מען האט נישט געהאלטן
 קיין שום חשבון וויפיל עבירות מען האט, און אויב
 דאס איז אַ קלענערע עבירה אדער אַ גרעסערע
 עבירה, ווייל ממילא גייט מען אלעס ארויף לייגן
 אויפן שער לעזאזל, ער זאל זיך אפֿטראגן דערמיט,
 און דער אייבערשטער וועט אלעס מוחל זיין, אפֿער
 יעצט ווען עס קומט דער הייליגער יום טוב סוכות
 און מען גייט זיך פֿרייען מיטן אייבערשטן און מיט
 די אלע מצוות, און די אלע עבירות גייען ווערן
 איבערגעדרייט אויף מצוות, נעמט מען אפֿיר די אלע
 עבירות מיט אַ פּונקטליכן חשבון, פֿדי צו זעהן
 וויפיל זכותים מען האט. וועגן דעם פֿירט אויס דער

פֿסוק: (שם) וּשְׂמַחְתֶּם לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיכֶם; מֵעַן זֶאל זַיִן אויסטערליש פֿריילעך.

דער הייליגער חתם סופר זי"ע האט מחבר געווען אַ גאַנצע ספֿר (שירת משה), פון שירים אויף שבת און ימים טובים, וואס איז געשטעלט אויף קבלה; האט מען געפרעגט זיין זיהן הגאון הקדוש רבי שמעון סופר דער קראקא רב זי"ע, ווען האט ער דאס מחבר געווען? ווייל דער הייליגער חתם סופר איז שטענדיג געזעצן מיט תלמידים און געלערנט, אפילו יום הקדוש ביינאכט, נאר איינמאל א יאר 'תשעה באב', איז געווען א הפסק, האט ער געזאגט, אז ער האט דאס געפרעגט אמאל פונעם טאטן, און ער האט אים געזאגט: אז די פיר טעג צווישן יום הקדוש און סוכות, האט ער זיך נישט געקענט מצמצם זיין צו גארנישט, פון גרויס דביקות צום אייבערשטן, האט ער דעמאלטס מחבר געווען זיינע שירים.

זעהן מיר פון דעם דאס גרויסקייט פון די פיר טעג, וואס מיר דארפן זיך מוראדיג מחיה זיין, מיט

דעם וואס מען קויפט די ד' מינים, און מען בויפט די סוכה, וואס דאס איז דער רצון פון באשעפער.

ד.

עס שטייט אין פסוק (דברים לב, א): הָאֲזִינוּ הַשָּׁמַיִם וְאֲדַבְּרָה וְגו' . מִשָּׁה רַבִּינוּ זָאָגְט פֿאַר דִּי אִידֶן: הָעֶרְטֵס אוֹיִס וְוֹאס אִיף גִּי עֶנְק יַעֲצֹט זָאָגֶן, אִיף נַעֵם דִּי הִימֵל מִיט דִּי עֶרֶד פֿאַר צִוּי עֲדוּת, אַז אוֹיב וועט אִיר פֿאַלֶּגן דַּעם בַּאֲשַׁעפֶּעֶר, וועט זיין שפּע, און אַלע בְּרָכוֹת וועט קומען אויף עֶנְק, אָבער אוֹיב וועט אִיר נִישֵׁט פֿאַלֶּגן, דַּעמאַלְטֵס רַחֲמָנָא לְצִלָּן, וועט זיך אָנהייבן דִּי אַלע שְׁווערע זאַכן, נאַר אַפִּילוּ דַּעמאַלְטֵס, זאַלט עֶטְץ נִישֵׁט ווערן צוּבְרַאָכֶן, נאַר וויסן (דברים ל"ב ד): 'הַצּוֹר תָּמִים פִּעֵלוּ פִּי כָל דְרָכָיו מִשְׁפָּט, אֶל אַמוּנָה וְאִין עוֹל צְדִיק וְיֵשֶׁר הוּא, וְוֹאס דַּעַר בַּאֲשַׁעפֶּעֶר טוט אִיז רִיכְטִיג, און עֵס דַּאָרף אַזוי צו זיין.

זאָגט רש"י הַקְדוּשׁ (דברים לב, א): אַ מוֹרָא דִּיגֶעֶר דיבור: מִשָּׁה הָאֵט גַּעזאַגְט: אִיף בֵּין נִישֵׁט מַעַר ווי אַ בְּשׂוֹר וְדָם', מַאָרְגֶן גִּי אִיף אַנוועק פון דַּעַר וועלט, און

א פֿרייליכער איד

קצה

אויב וועלן די אידן זאגן: מיר געדענקן שוין נישט וואס משה רבינו האט אונז געזאגט, און זיי וועלן דאס אפלייקענען, וועגן דעם נעם איך פאר עדות די הימל מיט די ערד, וואס דאס בלייבט ווילאנג דער אייבערשטער וועט אנהאלטן די וועלט; דאס הייסט, משה רבינו האט געוואלט אין אונז אריינברענגען, מען זאל וויסן: עס וועט קומען איין טאג, וואס מען וועט מוזן אנוועק גיין פון דער וועלט. אבער רוב מענטשן ווילן נישט הערן פון דעם, ווייל עס מאכט זיי מרה שחורה, אבער דער אמת איז אז דאס דארף אריינגעבן אין א מענטש א מורא'דיגע שמחה.

דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה טייטשט (לקוטי הלכות, הלכות פסח, ט): דאס וואס חז"ל פארציילן (ברכות לא ע"א): עס איז געווען א חתונה, האבן די חכמים געזאגט פאר רב המנונא זוטא: זינג אונז עפעס א ניגון! האט ער געמאכט א ניגון: ווי לן דמיתנו, ווי לן דמיתנו, וויי איז אונז, מיר גייען שטארבן; פֿרעגט רבי נתן זכרוננו לברכה, דאס הייסט, א ניגון? איז ער דאס מסביר: אז א מענטש ווייסט,

אז מען איז דא אויף דער וועלט נאר אויף א קורצע צייט, און וואסערע שמחה דאס איז אז מען קען נאך דא אויף דעם נידעריגן וועלט, אריינכאפן אזויפיל גוטס, ממילא ווען ער טראכט פון יום המיתה פריידט ער זיך, מיט יעדע קליינע נקודה פון זיין אידישקייט. אז ער גייט מיט ציצית, ער האט א בארד און פיאות, מזוזה, ער קומט אין בית המדרש, ער זאגט אמן יהא-שמייה-רבה מיט קדושה און ברכו, וואס די אלע זאכן זענען דאך גרויסע פארמעגנס, און עס ווערט פון דעם באשאפן מילי מיליאנען מלאכים, נאר דער סמ"ך מ"ם פארבלענד זייער שטארק די אויגן פון א מענטש, בפרט אז מען נכשל געווארן מיט פגם הברית רחמנא לצלן, צומישט דאס אים דעם מח, און ער פאלט אריין אין עצבות, אבער אז א מענטש איז פריילעך מיט זיינע מצוות, פארברענט ער אלע קליפות וואס ער האט באשאפן דורך זיינע עבירות (זיין לקויטי מוהר"ן חלק א סימן קס"ט; צ).

בפרט יעצט ווען עס קומט די יום טוב סוכות וואס דער פסוק זאגט בפירוש (דברים טז, יד): 'ושמחת

א פֿרייליכער איד

קצז

בַּחגָד', דאַרפֿן מיר זיך זייער פֿרייען מיט דעם וואס מיר גייען אריין אין די סופּה. אזוי ווי צדיקים האָבן געזאָגט: סופּה איז די איינציגסטע מצוה וואס אַ מענטש גייט אינגאנצן אריין אין דעם, מיט די שטיוול. [כאַטשיג אין אַ מקוה, גייט דער מענטש אויך אינגאנצן אריין, ביז ער ווערט איבערגעדעקט מיט וואסער, וואס דאס איז די טהרה, דאך אָבער אין מקוה דארף מען זיך אויסטוען, אָבער אין די סופּה גייט מען אריין מיט די שטיוול.] און ווען ער קומט אריין אין די סופּה, איז ער אינגאנצן אַרומגענומען מיטן אייבערשטן, ווייל סופּות ווערט אַנגערופֿן (שמות כג, טז; לד, כב): 'חג האַסיף', וואס דעמאלטס נעמט מען צאם און מען ברענגט אריין אַלע גוטע נקודות וואס מען האט, אין די סופּה, און מען פֿריידט זיך דערמיט, וואס דאס איז דער גרעסטער תּענוג, וועגן דעם ווען מען זיצט אין די סופּה שפּירט מען אַן אַנדערן טעם, און בפרט אויב אַ מענטש איז זיך מתבודד, און ער רעדט צום אייבערשטן אין די סופּה, שפּירט ער זייער אַ גרויסער לעכטיגקייט.

א פֿרייליכער איד

אָבער דעם לעכטיגקייט דארף מען אויף מיטנעמען אויף אַ גאנץ יאר, זיך שטענדיג צו דערמאנען אז מען איז אַרומגענומען מיט אַלקות, און אז דער באשעפער איז דא, און אויסער דעם אייבערשטן איז גארנישט פֿאַרהאנען, און ווען אַ מענטש לעבט מיט דעם, האט ער גאר אַן אַנדערן לעבן, און ער לעבט אַ גאנץ יאר אזוי ווי אין די סופֿה, דאס הייסט ער איז שטענדיג אַרומגענומען מיטן אייבערשטן.

עס שטייט ביי שמואל הנביא (ברכות י ע"ב): 'כָּל מְקוֹם שֶׁהָלַךְ בֵּיתוֹ עִמּוֹ', ווי ער איז געגאנגען איז געווען זיין הויז מיט אים; דאס הייסט ער האט נישט געדארפט אַנקומען צו קיינעם, ווייל ער האט שטענדיג געלעבט מיטן אייבערשטן, און דאס איז די גרעסטע ברכה וואס עס קען נאר זיין פֿאַר אַ מענטש, אז ער דארף נישט אַנקומען צו אַ צווייטן, אזוי ווי מיר זעהן ביי די תּפֿלה (תּפֿילות יום כּיפור, מוסף): וואס דער כּהן גדול האט געבעטן ווען ער איז אַריין געגאנגען לפּני וּלפּנים, אין קודש הקדשים, איין מאל

א פֿרייליכער איד

קצט

א יאר, ןוואס ער האט דעמאלטס געפֿעטן גאר א קורצע תּפֿלה, ער זאל נישט דערשרעקן די אידן אויב ער וועט דארט זיין צו לאנג, האט ער געפֿעטן דריי זאכן, און איינס פֿון דעם: 'ושלֵא יצטרכו עמך בית ישראל זה לזה, וכו', אז אידן זאלן נישט דארפן צוקומען איינער צום אנדערן; ווייל די ערגסטער קללה וואס קען נאר זיין, איז דאס וואס א מענטש דארף אַנקומען צו א צווייטן, און דער הייליגער רבי זאגט (לקיטי מוהר"ן חלק א' סימן ס"ו): אַנקומען צו א צווייטן מיינט נישט נאר אז איך דארף אַנקומען צו יענעם געלט, נאר אויב איך דארף האבן כבוד (עטענשא"ן) פֿון יענעם, און אז אנדערע זאלן מאַכן פֿון מיר אַן עסק, דאס איז אויף אַ ביטערע קללה.

און דאס איז דער טעם פֿארנוואס מען זאגט די ברכה (סדר ברכות השחר): 'שלֵא עשני אשה', נישט חס ושלום גרינגצושעצן אין א פֿרוי, אז זי איז גארנישט ווערד, פֿונקט פֿארקערט, א פֿרוי מאַכט אַסאך אַ גרעסערע ברכה: 'שעשני כרצונו', זי געט זיך אינגאנצן איבער צום באשעפֿער, אז וואס ער האט

געטוען מיט מיר, בין איך צופרידן, אויב אזוי פֿארנוואס זאגט מען טאקע שלא עשני אשה? נאר א פֿרוי איז א 'מקבלת'; דאס הייסט, א פֿרוי דארף מען זאל איר מחזק זיין, און קוקט שטענדיג ארויס אז מען זאל איר זאגן א גוט ווארט, און איר געבן אויפֿמערקזאמקייט, וועגן דעם מאכן מיר 'די' בֿרכה, כְּדִי צו דאנקען און לויבן דעם אייבערשטן, אז איך דארף נישט צוקומען צו א צווייטנס עטענשא"ן, אָבער אויב עס זאל זיין פֿארקערט, א פֿרוי זאל אויף האבן די שטארקייט (סעלף קאנפֿידענט"ן) אז זי דארף נישט אָנקומען צו א צווייטן, און אויב א מאן דארף זא האבן אז זיין ווייב זאל אים געבן עטענשא"ן, איז ער גארנישט בעסער פֿון א פֿרוי, און זי איז נישט ערגער פֿון א מאן.

ווייל דער שְׁלִימוֹת צו וואס א איד דארף צוקומען איז, אז עס זאל אים נישט זיין קיין חילוק צו מען האט אים זא געגעבן פֿבוד, אָדער נישט, וואס דאס קומט פֿון ווייניג שכל, אָבער דאס איז די טבע פֿון א מענטש, אז ער דארף א גוט ווארט, סיי ווער עס

אַרבעט וויל הערן אז ער טוט אַ גוטן אַרבעט, און
 אזוי יעדער מענטש וויל אז מען זאל אים געבן גוטע
 ווערטער, דאס איז דער מורא'דיגע תּפּלה וואס דער
 כּהן גדול האט געבעטן: 'וּשְׁלֵא יִצְטָרְכוּ עִמָּךָ בַּיּת
 יִשְׂרָאֵל זֶה לְזֶה', אז אַ מענטש זאל נישט דארפן
 אַנקומען אז אַ צווייטער זאל אים געבן אַ
 קאמפּלימענט און מַחזק זיין, פּאַרקערט, ער זאל
 מִשְׁפִּיעַ זיין פּאַר אַנדערע, ווייל יעדער איד האט דעם
 כּח מִשְׁפִּיעַ צו זיין אויף אַנדערע, און דאס איז די
 גרעסטע בּרכּה.

ה.

עס שטייט פון צדיקים, אז דער זעלבער שם פון
 פּרנָסה - חת"ף, וואס קומט ארויס פון די סופי תיבות
 פון דעם פּסוק (תהלים קמה, טז): פּוֹתַח אֶת יְדֵי, קומט
 אויף ארויס פון די סופי תיבות פון דעם פּסוק (דברים
 טז, טו): וְהֵייתָ א'ף שְׂמֹחַ; ווייל אז דער מענטש איז
 פּריילעך, האט ער ישוב הדעת, און אז מען האט
 ישוב הדעת, האט מען פּרנָסה, און אז אַ מענטש האט

א פֿרייליכער איד

נישט קיין פֿרנסה, זאל ער זיך נישט שעמען, און גיין
 נאך צדקה, אזוי ווי עס ווערט גע'פסק'נט אין שלחן
 ערוך (יורה דעה סימן רנ"ג). אזוי וועט ער כאטש מזכה
 זיין אנדערע אידן, דער פֿראבלעם איז, אז עס פֿאסט
 אים נישט צו גיין נאך צדקה. די וועלט זאגט: 'א
 מענטש שטארבט נישט פֿאר הונגער, נאר פֿאר
 גיאות'; מיט דעם האב איך געטייטשט דעם פֿסוק
 (תהלים כב, כז): 'יאכלו עֲנוּיִם וְיִשְׁפְּעוּ', דער וואס איז א
 עניו זאל עסן, און ער וועט זאט ווערן; שטעלט זיך א
 שאלה, א בעל גאָה דארף נישט עסן און זאט
 ווערן? ! נאר א עניו איז שטענדיג זאט, ווייל ער גייט
 נאך צדקה, און אויב מען פֿרעגט אים צו ער וויל
 עפעס טרינקען, ענטפֿערט ער דעם אַמת: יא ! און אז
 מען פֿרעגט אים צו ער וויל זיך וואשן אויכעט,
 ענטפֿערט ער אויך: יא, פֿארנואס נישט? ! אזוי ארום
 עסט ער א פיינע סעודה און בענטשט, און ער גייט
 ווייטער. אבער א בעל גאָה, פֿאסט אים נישט צו
 זאגן: איך בין דארשטעריג, אדער הונגעריג, ווייל

קוים וואס ער קען בעטן צדקה, ממילא בלייבט ער
הונגעריג.

דער הייליגער רבי איז מסביר (לקוטי מוהר"ן חלק א,
סימן רנ"א): דאס וואס דער פסוק זאגט (מלאכי ג, כ):
'שמש צדקה ומרפא', צדקה איז געגליכן צו די זון;
ווי קומט איינס צום אנדערן? ! נאר פונקט ווי די זון
האט אין זיך אינטרעסאנטע כוחות, א ווייסע זאך,
מאכט דאס שווארץ. און פארקערט, א שווארצע זאך
אז עס ליגט אויף די זון, ווערט דאס ווייס. א
טריקענע זאך, ווי למשל א שטיקל וואקס, אז מען
לייגט דאס אויף די זון ווערט דאס צולאזט. און
פארקערט, פייכטע בלאטע מאכט דאס די זון הארט.
די זעלבע זאך זעהט מען אויף ביי צדקה, עס איז דא
א מענטש וואס ער איז מלא שמחה ווען ער גייט נאך
צדקה, ער מאכט זיך א חשבון: איך האב גארנישט
געטוען, נאר אויסגעשטרעקט מיין האנט, און מען
האט מיר אריין געלייגט געלט, ווידער איז דא א
מענטש וואס ווערט רויט, אז ער דארף בעטן פון
יענעם, און ער עסט זיך אויף. און ווידעראום איז דא

א פֿרייליכער איד

א מענטש וואס איז ברוגז אז מען האט אים געגעבן
אזא קליינעם סכום. אבער ווער עס האט אביסל שכל
קען ער האבן פֿרנסה.

דער עיקר זאל מען זיך זייער אכטונג געבן פון
חובות, וואס דאס איז א קללה, אזוי ווי דער פֿסוק
זאגט (משלי כב, ז): עבד לֹוה לֹאִישׁ מְלוֹה, אז איינער
בארגט, ווערט ער פֿשוט א קנעכט פֿארן מלוה; ווייל
אז איינער איז שולדיג יענעם געלד, איז ער זייער
איינגעצוימט, און וואו ער גייט האט ער שטענדיג
מורא אז ער וועט טרעפן דער וואס האט אים
געבארגט, און זיין לעבן איז נישט קיין לעבן.

דער פֿסוק זאגט (תהלים לו, כא): 'לֹוה רָשָׁע וְלֹא
יִשְׁלֹם'; אז מען איז שולדיג געלד, דארף מען
באצאלן, און נישט זיך ארויסדרייען מיט אלע מיני
תירוצים, און ווערן יענעמס שונא, און שרייען אז
יענער איז נאך דער גנב, ווייל אפילו אז מען האט
נישט צו באצאלן, איז נישט קיין בושה צו זאגן: איך
האב נישט יעצט, אבער איך וועל דיר מיטן

אײבערשטנס הילף צופיסלעך באַצאלן דעם גאַנצן
חוב. אָבער זײַ אַרױסצודרייען, און לײקענען זוכו,
דאס איז אַ גרויסע בושה.

וועגן דעם אז אַ איד האט נישט קיין פֿרנסה, און
ער האט חובות רחמנא לצלן, זאל ער בעטן דעם
אײבערשטן, און דער אײבערשטער וועט אים אַוודאי
העלפֿן, אָבער דאס דאַרף מען געדענקען: אז מען
האט געבאַרגט דאַרף מען באַצאלן.

דער אײבערשטער זאל העלפֿן, אז די שמוחה פון
דעם יום טוב, זאל משפיע זיין שפע פאר אלע
אידישע קינדער, און מען זאל זוכה זיין מקבל זיין
דעם יום טוב סוכות מיט אַ מורא'דיגע שמוחה.

~תם ונשלם שבה לאל בורא עולם~

א שיינע וואונדערליכע תפלה

רבנו של עולם געב מיר פֿרנסה בֿשפּע אײַך
זאל נישט דארפֿן אַנקומען צו מענטשן.
שיק מיר אַלעס וואס אײַך דארף האבֿן,
ווארום דו ווייסט אײַך וויל טון דיין רצון,
נאר די פֿרנסה שטערט מיר. געב מיר
פֿרנסה, מינדֿך המלאָה והרחֿבה הפֿתוּחה,
אײַך זאל נישט דארפֿן אַנקומען צו קײן
מתנת בֿשׂר וְדָם! נאר דו אַליין זאַלסט מיר
געבֿן דעם שפּע.

(אשר בנחל חלק ב מכתב קפ"ו)

בעוהש"ת

קונטרס

גלייב אין דעם צדיק בתמימות

וואס דאס איז א וואונדערליכע שיעור, געזאגט געווארן דורך
פּבוֹד קְהוּשֵׁת הַרֵב הַצְדִּיק מוֹחֵרָא "שׁ שְׁלִימָא"
אריינגערעכענען איז אויף די ריינע און קלארע אמונה אין באשעפער,
ווי אויף עצות און התחזקות וויאזוי אדורך צו גיין דעם לעבן בשלום.

הילולת רבינו ז"ל הול המועד סופות תשע"ג

געבויעט און באגרינדעט אויף די ווערטער פון אונזער הייליגער און פארקטונגער רבי,
דער באהאלטענע ליכטיגקייט, דער הייליגער הויכער ליכט, אדונע, מורנו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורנו הגאון הקדוש, א וואונדערליכע ליכט,
וואס קיין שום באהעלטעניש איז נישט פארהוילן פון איהם,

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמענשלאסן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים
פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך הסידי ברוסלב - נוא יארק צ"ו

דער הייליגער רבי האט געזאגט פאר רבי נתן ז"ל (שיחות מוהר"ן סימן קצ"ב) ווען ער האט אים געזאגט אז די וועלט גלייבט נישט אז היינט איז אויף דא גרויסע צדיקים אזוי ווי אין די פריעדיגע דורות, האט אים דער הייליגער רבי גענטפערט, אויב מען גלייבט אין בורא פל עולמים דארף מען גלייבן אז עס איז אויף דא צדיקים, ווארום אזוי ווי דער בורא פל עולמים געפונט זיך אזוי איז דא צדיקים אין געדער דור, עיין שם. נאר מען דארף זיך שטארקן מיט אמונת חכמים, ווארום דער הייליגער רבי האט געזאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ס"א) עס איז א שווערע נסיון זיך שטארקן מיט אמונת חכמים, ווארום א מענטש וואס ער טוט שמוץ וכו', גייט אים ארויף צו אה און טינורף אין קאפ וכו', און פארדרייט אים אינגאנצן וכו', ביז ער שפעט פון הייליגע ספרים וואס זיי זענען מגלה געטליכקייט וכו', און זענען מקרב אידן צום בורא פל עולמים, איבערדעם דארף מען אסאך בעטן דעם בורא פל עולמים אז מען זאל זיין שטארק מיט אמונת חכמים, און גלייבן אז היינט איז אויף דא אזא מדריגה ווי דער נביא זאגט (עמוס ג' ד') "כי לא יעשה אדני אלוקים דבר כי אם גלה סודו אל עבדיו הנביאים" און דאס איז די שווערסטע בחירה, ווארום דער הייליגער רבי האט אונז מגלה גענוען (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קפ"ו) אז די אלע וואס זיי האבן אמונת חכמים זעהן אפענע מופתים אויף שריט און טריט וכו', עיין שם.

(אשר בנחל באידיש חלק ג' מכתב ש"ד)

גְּלִיב אֵין דַּעַם צְדִיק בְּתַמִּימוֹת

איך וויל אָפּגַעבן אַ שְׂבַח וְהוֹדָאָה פֿאַר דַּעַם בּוֹרָא
כּל עוֹלָמִים, אויפֿן חֶסֶד וְוַאס עַר הָאט מִיט מִיר
גְּעטווען, אַז אֵיךְ הָאב זוכה געווען צו דערלעבן און
זיין ביים הייליגן רַבִּינָס ציון דַּעַם יָאָר רֵאשׁ הַשָּׁנָה -
תשע"ג, אַ דאַנק די פֿיל תּפִּלוֹת וְוַאס אֵיךְ הָאב
געהאַלטן אין איין בעטן דַּעַם אַייבֶערשטן, און גלייך
נאָך די אַפּעראַציע, ווען מען הָאט אַראַפּ גענומען פֿון
מִיר די מַכְשִׁירִים, און אֵיךְ הָאב שוין געקענט אָנהייבן
צו רעדן, איז מײַן עֲרִשְׁטֵעַ בְּקִשָּׁה געווען: 'אֵיךְ זאַל
זוכה זיין כאָטש אויף רֵאשׁ הַשָּׁנָה, צו קענען זיין אין

רי גלייב אין דעם צדיק בתמימות

אומאן. און דער אייבערשטער האט מיר געהאלפן אז איך האב זוכה געווען דערצו, און יעצט האבן מיר דערלעבט אז מיר זענען זיך דא צאמגעקומען ביים הילולא פון הייליגן רבי'ן.

די גמרא זאגט (תענית ז ע"ב): אז א טאג וואס עס רעגנט איז אזוי גרויס אזוי ווי דער טאג וואס עס איז באשאפן געווארן דער הימל און דער ערד. אויך רעכנט די גמרא אויס נאך עטליכע זאכן פון דאס גרויסקייט און די מורא דיגע עת רצון וואס עס איז פארהאן ווען עס רעגנט (עין שם). און אז דער אייבערשטער האט געהאלפן, אז יעצט אין די טאג פון הייליגן רבינ'ס הילולא, וואס איז אויך די אושפיזא פון משה רבינו, האבן מיר א רעגן, זאל דער באשעפער אונדאי העלפן אז די זכות זאל ביישטיין פאר גאנץ פלל ישראל און מען זאל שוין אויסגעלייזט ווערן.

גלייב אין דעם צדיק בתמימות ריא

א.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קט"ו): אויפן פסוק (שמות כ, יח): ויעמד העם מרחק ומשה נגש אל הערפל אשר שם האלקים. אז די 'פשוט'ע מענטשן שטייען ווייט, ווען זיי זעהן א נעפל, דאס הייסט זיי זעהן אז זיי זענען ארוםגענומען מיט א פינסטערנישט, און עס איז דא שווערעקייטן, און זיי מיינען אז דער אייבערשטער האט זיך באהאלטן, און ער באווייזט זיך שוין נישט היינטיגע צייטן, און עס איז א 'הסתר פנים', וואס פון דעם קומט, אז אזויפיל מענטשן פאלן נעבעך אוועק, ווייל עס קומט זיי אריין קשיות ווען עס גייט זיי נישט אזויווי זיי האבן געוואלט, אבער 'משה רבינו' האט אונז געלערנט: אז אין די פינסטער און אין די מניעות, איז דארטן אויכעט דער אייבערשטער. און אז א מענטש זאל ווען אנפאנגען צו קוקן אויף די חסדים וואס דער אייבערשטער טוט מיט אים, וואלט

ריב גלייב אין דעם צדיק בתמימות

ער באוואונדערט די מורא'דיגע 'השגחה פרטיות'
אויף יעדע טריט און שריט.

חז"ל האבן מתקן געווען צו זאגן הונדערט ברכות
יעדן טאג (מנחות מג ע"ב). און דער ירושלמי (ברכות פ"ק
ט, הלכה ה): רופט דאס אן הונדערט 'מצוות', וואס
יעדער איד האט יעדן טאג, וואס ער לויבט און
דאנקט דעם באשעפער אויף יעדן פֿרט. נאר מיר
הערן זיך נישט צו, צו וואס מיר זאגן, און א מענטש
מיינט אז דאס איז נאטורליך, און אז עס דארף אזוי
צו זיין, זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוה"ר חלק א'
סימן ז): אז אלע כופרים ווילן אריין לייגן אין יעדע
זאך אז דאס איז א 'טבע, מקרה, מזל', און ווען דאס
וועט בטל ווערן, וועט זיין די גאולה, ווייל דער עיקר
גלות איז נאר ווייל עס פעלט אמונה, אבער אז א
מענטש נעמט אין זיך אריין די אמונה, אז דער
אייבערשטער איז דא, מיט אים, ביי אים, און לעבן
אים, און יעדע זאך וואס עס פירט זיך מיט אים, איז
אלעס בהשגחה פרטיות, איז דאס זיין גאולה.

גלײב אין דעם צדיק בתמימות ריג

דער בעל שם טוב הקדוש זאגט (תולדות יעקב יוסף, פרשת שמיני): אויפן פסוק (תהלים סט, יט): קרבה אל נפשי גאלה, אז אזוי ווי עס איז דא א גאלה פלילות וואס מיר האפן צום אייבערשטן אז ער וועט אונז אוודאי העלפן, און ער וועט אונז אויסלייזן פון דעם ביטערן גלות, אזוי אויף איז דא א גאלה פרטיות, דאס הייסט, יעדער איד פאר זיך קען זיך אויסלייזן, און ער מוז נישט זיין אונטער אזא מין עצבות און מרה שחורה, אבער דאס איז מען זוכה, נאר אז מען איז שטארק אין אמונה.

דאס זאגט דער פסוק (שם) ויעמד העם מרחק, דער המון עם שטייט ווייט, דאס הייסט עס דאכט זיך זיי אז דער באשעפער איז זייער ווייט פון אונז, אבער: ומשה נגש אל הערפל, משה רבינו גייט אריין אין די ערפל און ער ווייזט אָשר שם האלקים, אז דארטן איז דער באשעפער, און אפילו אין די טבע מקרה מזל, איז אויכעט דער בורא פל עולמים. דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן יז): מיר ווייסן נישט

גלייב אין דעם צדיק בתמימות ריד

וואס הייסט 'טבע' און וואס הייסט 'השגחה', אלעס איז איין זאך, און די גאנצע בריאה איז נאר דער באשעפער, ווייל די השגחה איז מלוכש אין די טבע, און די גאנצע טבע איז איין שטיק השגחה.

עס שטייט אין פסוק (איוב כו, ז): תלה ארץ על בלימה, דער גאנצע וועלט שטייט אויף גארנישט, נאר דער באשעפער האלט עס יעדע מינוט און יעדע סקונדע. היינט קען מען דאס זעהן, ווען מען פליעט ארויף אין ספעייס, אז דער גאנצער 'כדור הארץ' איז אזוי ווי א בא"ל, וואס רוב פון דעם בא"ל איז וואסער, און דאס האלט זיך אויף גארנישט נאר דורעכן באשעפער.

ב.

יעצט ווען מיר שטייען אינעם יום טוב סוכות, דארף מען ארייננעמען אין זיך, אז א איד דארף זיך דערהאלטן אין די שווערסטע און ביטערסטע צייטן; דערפאר ווערט די סוכה אנגערופן 'צלא דמהימנותא', די שאטן פון אמונה. און ווען מען גייט

אריין אין די סופה, ווערט מען ניצול פון אלעם
 שלעכטס (זוהר הקדוש, אמור, קג). אבער דאס איז נישט
 נאר די זיבן טעג, וואס דעמאלטס איז א מצוות עשה
 אז מען דארף זיין אין די סופה, אזוי ווי דער פסוק
 זאגט (ויקרא כג, מב): **בַּסֶּפֶת תֵּשְׁבוּ שִׁבְעַת יָמִים**, מען
 זאל זיצן אין סופה זיבן טעג. און מען דארף מקיים
 זיין די מצוה בתמימות ופשיות, אזויווי דער בורא
 כל עולמים האט געהייסן, נאר מען דארף דאס
 מיטנעמען אויף אויף א גאנץ יאר, ווייל סופה איז א
 זכר צו די **'ענני כבוד'** (סופה יא ע"ב). וואס דאס האט
 באשיצט און ארומגענומען די אידן פערציג יאר אין
 מדבר, און קיינער האט זיי נישט געקענט שלעכטס
 טוען, די זעלבע זאך אז א מענטש איז ארומגענומען
 מיט אמונה, ער גלייבט אז דער אייבערשטער וועט
 אים אוודאי העלפן, און ער איז זיך מחזק, און ער איז
 נאך מחזק אנדערע אויף, דעמאלטס וועט ער סוף כל
 סוף זעהן מורא'דיגע ישועות.

גלייב אין דעם צדיק בתמימות

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קפ"ד): מיט דעם וואס א מענטש רעדט מיט א אנדערן, ווערט א 'אור ישר' און ווען די ווערטער קלאפט צוריק צו אים, ווערט א 'אור חוזר', דאס הייסט, אז אפילו די ווערטער פועל'ט נישט ביי יענעם, וועט דאס כאטש פועל'ן ביי אים, דערפאר דארף א מענטש זעהן צו מחזק זיין א אנדערן איד.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ק"ו): אויפן פסוק (תהלים מא, ב): אשרי משפיל אל דל, וואויל איז דעם מענטש וואס ער געט אריין שכל פאר אן ארימאן. וואס הייסט געבן שכל פאר אן ארימאן? נאר חז"ל זאגן (גדרים מא ע"א): אין עני אלא מדעת. אויך זאגט דארט די גמרא: דדא ביה פולא ביה, דלא דא ביה מה ביה. דעת קנית מה חסרת. דאס הייסט, אז א מענטש האט שכל פעלט אים גארנישט, און ער האט אלעס, און אז א מענטש האט נישט קיין שכל, האט ער גארנישט. וואס איז שכל? אז דער באשעפער איז שטענדיג דא מיט אים, אזוי ווי דער

פֿסוק זאגט (דברים ד, לה): אַתָּה הָרַאתָ לְדַעַת' פֿי הוּי"ה
הוא הַאֲלֹקִים אין עוד מַלְבָּדוֹ, דאס דאַרף אַ מְעַנְטֵשׁ
אין זיך אַרײַן נַעֲמָען.

ג.

עס ווערט געברענגט אין ספרים (מגיד דבריו ליעקב,
אות רנ"ט; חסד לאברהם (ראדאמסק) מועדים; ועוד): אַז ווען
מַעַן זיצט אין די סופה איז מוֹרָא'דיג מְסוּגָל צו בעטן
דעם באַשעפּער - און פּוֹעֵל'ן - וואס מַעַן וויל, ווייל
דער באַשעפּער איז דאַרְטֵן. דערפֿאַר אַפִּילוֹ אַ
פֿשוט'ע מְעַנְטֵשׁ ווען ער זיצט אין די סופה, שפּירט
ער אַ דערהויבנקייט, און אַ מוֹרָא'דיגע זיסקייט.

וועגן דעם נאכדעם וואס עס איז געווען ראש
השנה, וואס דעמאלטס האט מען פארשריבן אלעס
וואס עס וועט זיין מיט אים אַ גאַנץ יאַר, ווייל אַפִּילוֹ
וואס וועט זיין מיט יעדע שטיקל ערד, ווערט אויכעט
אַפּגעשריבן אין הימל, כאטש דאס איז שווער צו
פארשטיין מיטן מְעַנְטֵשׁ'ליכן שכל, און נאר דער
בורא פל עולמים קען דאס באווייזן, אזויווי מיר

געפונען אין פֿסוק (תהלים קמז, ד): מוֹנֵה מִסְפָּר לְפֹכְבִים לְכֹלם שְׁמוֹת יִקְרָא, דָּעַר בְּאִשְׁעֶפֶר גֵּעַט נְעֻמָּעַן פֶּאָר אֶלֶע בִּילֵי בִילִיאַרְדֵּן וְכוּ' שְׁטַעֲרֵן, וְוַאס מִיר קֶענען אָפִילו גִישֵׁט זַעֲהֵן, און יַעֲדַע שְׁטַעֲרֵן צִיילֵט עֶר מִיט אַ נומער, און פּבִיכֹול דָּעַר אַיִיבֶערִשְׁטֶער האַלט דָּאס אָן, קומט אויס אַז דוּמם, צומח, חי, איז מוֹשָׁגַח מִיט אַ מוֹרָא'דיגע הַשְׁגָּחָה, עַל אַחַת פֶּמָּה וּפְמָה אַ מְעַנְטֵש, וְוַאס איז אַ מַדְבֵּר, איז מוֹשָׁגַח פֿון בְּאִשְׁעֶפֶר, און אַלֶּעס וְוַאס מִיט אים וועט זיין אַ גאַנץ יאַר, וויפֿיל געלֵט עֶר וועט הָאָבֵן, וויפֿיל פֿרֶנְסֶה עֶר וועט הָאָבֵן, אַלֶּעס ווערט אַפֿגעשְׁרִיבֵן 'ראש השנה'. נאַכְדֶעם געט מען אונז נאך זיבן טעג צווישן ראש השנה און יום כפור, וְוַאס אין די זיבן טעג קען מען זיך עקשנ'ען: רבֹנוּ שֶׁל עוֹלָם אִיךְ וויל הָאָבֵן פֶּעסֶערס. און 'יום הקדוש' חַתְמֵט מְעַן, אָבֶער אָפִילו נאך די 'חתימה', גייט מען אַרײַן אין די סוכָה, וְוַאס דַעמאַלְטס באַהאַלט מען זיך אין דעם שאַטן פֿון בְּאִשְׁעֶפֶר, און אין די לַעצְטֶע טאַג, הָאָבֵן מִיר 'הושענה רבָּה', וְוַאס דַעמאַלְטס געט

רִיט גְלִיב אין דַעם צַדִיק בַתְּמִימוֹת

מָעַן אַרוֹיס די 'קוויטלֶעך' (זוהר הקדוש, צו, לא ע"ב.),
קומט אויס אז סוכות קען מען נאך אלץ פועל'ן ביים
באשעפער און זאגן: באשעפער, איך בין נישט
מסכים, איך וויל א אנדערע צעטל! איך וויל האבן
בני, חיי, ומזוני! וכו'.

ד.

עס ווערט געברענגט אין די הייליגע ספרים (בני
יששכר, תשרי, מאמר י, אות כב; ועוד): אויף די גמרא (סוכה
יב ע"א): אז די סכך פון די סוכה דארף דווקא זיין פון
פסולת גורן ויקב, וואס דאס קומט צו ווייזן אז פון די
אלע 'פסולת' וואס דער מענטש האט געטוען א גאנץ
יאר, און נאכדעם האט ער תשובה געטוען ראש
השנה און יום כיפור, פון דעם דייקא, ווערט יעצט א
סוכה. און דאס איז א מורא'דיגע התחזקות פאר א
מענטש, זיך נישט מייאש צו זיין, כאטשיג ער
טראכט ביי זיך: איך בין דאך אזוי פארשמירט, און
אזוי נידעריג, און איך האב שוין געטוען וואס איך
האב געטוען. דארף ער אבער וויסן, אז וויבאלד ער

גְּלִיב אֵין דַּעַם צְדִיק בְּתַמִּימוֹת

טוט 'תְּשׁוּבָה' ווערט פון אַלע עֲבִירוֹת, זְכוּתִים. (עײן ליקוטי מוהר״ן חלק א' סימן כב).

דער זוהר הקדוש (תקוני זוהר, דף כט ע"א): רופט אָן די ד' מינים 'מַאֲנֵי קַרְבָּא', געווער פון אַ מְלַחְמָה. דאס הייסט, אַז אַ מַעֲנֵשׁ אִיז זֹכָה, און ער נעמט די לולב מיטן אַתרוג און די עֲרְבוֹת מיט די הַדָּסִים אֵין די הענט, האלט ער די 'פְּלִי-זֵי' אֵין זיינע הענט, און ווען ער שאקלט מיט זיי אויף אַלע פִּיר זייטן און אויבן און אונטן, אִיז ער מְגֵלָה אַז אַלְעס אִיז דער באַשעפער, און דאס זאגט דער פֿסוק (ויקרא כד, מ): וּלְקַחְתֶּם 'לְכֶם' בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הַדֶּר וְכוּ' וּשְׂמַחְתֶּם 'לְפָנֵי הוֹי"ה אֱלֹקֵיכֶם' שְׂבַעַת יָמִים. אַז דאס וואס מיר נעמען די ד' מינים, נעמט מען אֵין זיך אַרײַן אויף אַ גאַנץ יאַר, צו וויסן אַז אַלְעס אִיז דער אַייבערשטער (ליקוטי הלכות, בְּרַכַּת הָרְאִיָּה וּפְרָטִיּוֹת, ה, יט). און אַז מען וועט לעבן מיט דעם, וועט מען אויסגעלייזט ווערן.

רַכָּא   גְּלִיב אין דעם צדיק בתמימות

עס ווערט געברענגט (טייל בפרדס תניינא, אות ה): אז אין דעם פסוק (עובדיה א, כא): וְעָלוּ מוֹשָׁעִים בְּהַר צִיּוֹן לִישְׁפוֹט אֶת ה'ר עִשׂוֹ, אִיז מְרוֹמָז די ד' מינים ל'ולב א'תרוג ה'דס ע'רבה. אז דורעף די ד' מינים וועלן מיר זוכה זיין צו (שם): וְהִיְתָה לֵה' הַמְּלוּכָה, אז די מלוכה וועט שוין זיין נאר פארן באשעפער, און אלע וועלן אנערקענען אז עס איז נאר דא איין באשעפער, און דאס וועט זיין דער שלום אויף וואס מיר ווארטן ארויס, אבער צוקומען צו דעם קען מען נאר דורעכן צדיק.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קכ"ג): דער עיקר און דער יסוד וואס אלעס איז געוואנדן אין דעם; אז מען זאל זיך צובינדן צום אמת'ן צדיק, און אננעמען זיינע ווערטער, פונקטליך אזוי ווי ער זאגט, סיי א קליינע זאך און סיי א גרויסע זאך, און נישט אנועקגיין קיין טראפ פון זיינע ווערטער, און אנועקווארפן פון זיך אלע אנדערע חכמות און מיינונגען, און ווילאנג ער האט נאך

רכב גלייב אין דעם צדיק בתמימות

אפילו א טראפ אייגענע שכל, האט ער נישט קיין שלימות, און ער איז נישט צוגעבינדן צום צדיק. אויף זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן י"ב): אז א מענטש גייט נאך זיין שכל, און ער נוצט אייגענע חכמות, קען ער זייער שטארק פארקריכן, און די אלע וואס זענען געגאנגען מיט חכמות זענען זייער שטארק פארקראכן, און האבן נאך קאליע געמאכט פאר די וועלט אויף. און דער עיקר אידישקייט איז נישט צו נוצן דעם שכל, נאר פאלגן וואס מען האט אונז געלערנט, און וואס עס שטייט אין שולחן ערוך, וואס דאס איז דער תמצית פון תורה שבעל פה.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קפ"ו): די סיבה פארן וואס די 'אנשי קיר"ה' (=קיסר ורום הודו) וואס דאס גייט אויף ארויף אויף די אונגארישע אידן, האבן געזעהן אזויפיל מופתים? ווייל ביי זיי איז דאס אידישקייט געווען אן חכמות, און ווען זיי זענען געקומען צו א צדיק, האבן זיי געגלייבט, אז

אֵין יַעֲדַע רִיר פּוֹנַעם צְדִיק לִיגֹט אֵין דָּעם אַ פּוֹנָה, און
 אַפִּילוּ בְּשַׁעַת מַעֲשֵׂה הָאָבֶן זײ נִישֵׁט פֿאַרשטאַנען די
 פּוֹנָה, פּוֹנֵדעסֶטוועגן ווען זײ זענען אַוועקגעגאַנגען,
 הָאָבֶן זײ צוּפִיסְלִיך אַנגעפאַנגען צו זעהן און צו
 פֿאַרשטיין וואס דער דער רַבִּי הָאָט געמיינט, און
 וואס דער רַבִּי הָאָט מִיר מְרַמֵּז געווען, ווען אִיךּ בֵּין
 דאַרט געווען, און וועגן דָּעם הָאָבֶן זײ געזעהן
 מוֹפְתִים. די זעלבע זאַך אֵין אַלע דורות, די אַלע וואס
 הָאָבֶן אַוועק געלייגט דָּעם שְׁכָל, און געפאלגט יעדע
 זאַך בְּתַמִּימוֹת און פֿשיטות, הָאָבֶן געהאַט גרויס
 הַצְלָחָה, אָבער די אַלע וואס זענען געווען חֲכָמִים,
 און הָאָבֶן געפֿרעגט פֿאַרוואס, פֿאַרווען, און
 פֿאַרוואו, זענען פֿאַרקראַכן.

עס איז באוואוסט אז דער הייליגער רַבִּי מְנַחֵם
 מַעֲנַדֵּל מְרִימֶענָאוּ זי"ע הָאָט געהאַט אַ מְשָׁרֵת וואס
 ער הָאָט געהייסן הָעֶרֶשׁ מְשָׁרֵת, און צווישן אַלע
 גבאים איז פֿאַרן הייליגן צְדִיק נִישֵׁט געפאלן נאַר
 אים, און ער הָאָט אים אַלעס צוגעשטעלט, און

רכד גלייב אין דעם צדיק בתמימות

באדינט מיטן גרעסטן געטריישאפט, און אנגעגרייט דעם בעט וכו', און ער האט יעדע זאך נאכגעקוקט זיין רבי'ן, און די וועלט האט אים אנגעקוקט ווי א פשוט'ער משרת, און אזוי האט מען אים גערופן, הערש משרת, אבער ווען דער הייליגער רימענאווער זי"ע איז נסתלק געווארן, האט מען אנגעפאנגען איינצוזעהן זיין גרויסקייט, און זייער אסאך חסידים האבן אים געוואלט אויף נעמען אלס א רבי, איז ער אנטלאפן צום הייליגן ראפשיצער רב זי"ע, ווייל ער האט נישט געוואלט ווערן א רבי, ער האט געזאגט: איך בין נאר א משרת.

דער סדר אין ראפשיץ איז געווען, אז ווען עס איז געקומען פאר סוכות האט מען געברענגט עטליכע קעסטלעך אטרונים, און דער הייליגער ראפשיצער רב זי"ע האט אליינס אויסגעקליבן די אטרונים, און האט געגעבן פאר יעדן קינד א אטרוג, און נאטורליך, פאר 'הערש משרת' האט ער געגעבן דעם שענסטן אטרוג, פאר די קינדער פונעם ראפשיצער רב זי"ע

גלייב אין דעם צדיק בתמימות רכה

האט דאס זייער געבאדערט, האפן זיי געזאגט:
טאטע, פאר 'הערש משרת' וואלסטו ענדערש
געדארפט געבן א קארטאפל, וואס ווייסט ער וואס
איז א שיינע אטרוג? ! [ווי באוואוסט איז דער
הייליגער ראפשיצער רב זי"ע מיט זיינע קינדער
געווען זייער קלוג, ווידעראום דער הייליגער רבי
הערש זי"ע, האט זיך זייער אויסבאהאלטן] נאך
סוכות האט דער הייליגער ראפשיצער רב זיך
אנגערופן צו זיינע קינדער און געזאגט: איר האט
געהאט קארטאפל! דער 'הערשל' וועט נאך זיין
זייער זייער גרויס. ופך הנה, נאכן הסתלקות פון
הייליגן ראפשיצער רב זי"ע, איז ער טאקע געווארן א
גרויסער רבי, און א פועל ישועות. אבער פון וואו איז
ער געקומען צו אזא מדריגה? ווייל ער איז געווען
אזוי איבערגעגעבן צום צדיק, און יעדע זאך האט ער
נאר געטוען אזויווי דער רבי זאגט (ע"ן חיי מוה"ר"ן סימן
תקמ"ד).

רכו גלייב אין דעם צדיק בתמימות

דאס איז געווען די גרויסקייט פון הייליגן רבי נתן זכרוננו לברכה, רבי נתן זכרוננו לברכה האט געזאגט: איף האב אינגאנצן אנוועק געלייגט מיין שכל, און אזוי האב איך מקבל געווען פון הייליגן רבי'ן מיט שעפל און לעפל, [אוקרייניש אידישער אויס-שפראך], דאס הייסט גענומען דאס מערסטע וואס ער האט געקענט, די זעלבע זאך יעדער מענטש, וואס לייגט אנוועק זיין שכל און ער ווייסט: 'איך ווייס נישט' וועט ער יעדעס מאל מקבל זיין מער און מער.

אבער דער טבע פון א מענטש איז אז כל זמן ער איז צובראכן, און עס גייט אויף אים איבער, שפירט ער א מורא'דיגע חיות אין דאס התקרבות, און ער שפירט ווי יעדעס ווארט פון די הייליגע ספרים רעדט צו אים, און עס איז אים מחזק, אבער אז דער אייבערשטער העלפט, ער קומט שוין צו זיך, און ער לערנט שוין וכו', הייבט אן צו ווערן ביי אים ביליג דעם רבינ'ס ספרים, און הייבט אן צו מזלזל זיין אינעם הייליגן רבי'ן.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ו'),
 ועיין חיי מוהר"ן סימן ב): איבעראל וואו עס קומען זיך
 צוזאם א רבי מיט א תלמיד, איז דאס משה און
 יהושע. וואס איז געווען די גרויסקייט פון יהושע?
 אז ער האט אינגאנצן אוועק געלייגט זיין שכל פאר
 זיין רבי'ן משה רבינו, אזוי ווי דער פסוק זאגט (שמות,
 לג, יא): יהושע בן נון לא ימש מתוך האהל, ער האט
 זיך נישט אוועק גערירט פון משה רבינו. דערפאר
 זאגן חז"ל (בבא בתרא עה ע"א): פני משה פפני חמה,
 פני יהושע פפני לבנה, די פנים פון משה האט
 געשיינט אזוי ווי די זון, און די פנים פון יהושע האט
 געשיינט אזוי ווי די לבנה. וואס דאס מיינט צו זאגן
 אז פונקט אזוי ווי די לבנה האט נישט קיין אייגענע
 ליכטיגקייט, נאר עס שפיגלט אפ די ליכטיגקייט פון
 די זון, אזוי איז אויך געווען יהושע, אז ער האט זיך
 אינגאנצן אוועק געלייגט, און ער האט נאר מקבל
 געווען פון משה.

מיט דעם האב איך געטייטשט, דאס וואס דער
 תרגום יונתן זאגט ביי די פרשה פון די מרגלים (במדבר
 יג, טז): ווען משה רבינו האט געזעהן די עניוּת פון
 יהושע, האט ער אים אנגעוואונטשן: 'יה יהושע
 מעצת מרגלים', ער זאל נישט געכאפט ווערן מיט די
 מרגלים. איז שווער, וואס האט דאס א שייכות? ווייל
 ער האט געזעהן זיין עניוּת האט ער אים
 געוואונטשן ער זאל נישט געכאפט ווערן מיט די
 מרגלים! ? נאר דער זהר הקדוש זאגט (שלת, קנח ע"א):
 אז די סבה פארן וואס די מרגלים האבן גערעדט
 שלעכטס אויף ארץ ישראל? ווייל זיי האבן געזעהן
 אז אין חוץ לארץ זענען זיי טאקע געווען רבי'ס,
 אבער אין ארץ ישראל וועלן זיי נישט קענען זיין מער
 קיין מנהיגים, און זיי האבן געוואלט זיין מנהיגים,
 האבן זיי זיך מיישב געווען, אז זיי וועלן רעדן
 שלעכטס, במילא וועלן זיי נישט אריינקומען אין
 ארץ ישראל, וועלן זיי אויך בלייבן 'עפעס'. און מיר
 געפונען (במדבר יא כח, וברש"י שם): ווען אלדד ומידד
 האבן נביאות געזאגט; 'משה מת ויהושע מכניס'

גלייב אין דעם צדיק בתמימות רכט

משה גייט שטארבן, און יהושע גייט אריינברענגען די אידן אין ארץ ישראל. איז יהושע געקומען צו לויפן און געזאגט פאר משה רבינו: 'אדני משה פלאם'. האט משה רבינו געזאגט: הלוואי זאלן אלע זיין רבי'ס. קומט אויס אז משה רבינו האט געזעהן אז יהושע וויל נישט זיין קיין מנהיג, נאר ער וויל אז משה רבינו זאל בלייבן דער רבי, האט יעצט משה רבינו מורא געהאט, אז יהושע וועט זיך צו שטעלן צו זיי, און אויכעט רעדן אויף ארץ ישראל, כאטש זיין פרונה איז וועגן עניוות, 'ער וויל נישט אז משה רבינו זאל שטארבן, וועגן דעם האט ער אים אנגעוואונטשן, ער זאל זיך נישט צושטעלן צו די מרגלים, נאר ער זאל זיך אינגאנצן איבערגעבן פארן אייבערשטן.

אזוי ווי מיר שטייען יעצט אין די הילולא פון הייליגן רבי'ן, און מיר זענען מקורב צום הייליגן רבי'ן, דארף מען וויסן אז מיר זענען אלע תלמידים און חסידים, און מיר זענען מקבל די עצות פון

גְּלִיב אֵין דַּעַם צְדִיק בְּתַמִּימוֹת

הייליגן רבי'ן, און עס איז נישט שייף צו זאגן אז איינער איז מער ווי דעם אנדערן, אזויווי דער הייליגער רבי האט געזאגט (חיי מוהר"ן סימן קפ"ז): אז איר וועט זיך האלטן צוזאמען וועט איר מיר ממשיך זיין צו זיך.

דער אייבערשטער זאל העלפן אז מיר זאלן זוכה זיין זיך צו האלטן ביים הייליגן רבי'ן, און לערנען זיינע הייליגע ספרים, און צוזאמען זאלן מיר שוין זוכה זיין צו זעהן די גאולה, און עס זאל מקוויים ווערן דעם פסוק (עובדיה א, כא): וְעָלוּ מוֹשָׁעִים בְּהַר צִיּוֹן לְשֹׁפֵט אֶת ה'ר ע'שׁו, וואס דאס איז די ד' מינים לילב א'תרוג ה'דסים ע'רבות, וואס דורך דעם וועט מען מכניע זיין די פארשאלטענע קליפות פון די ד' גליות: בבל, מדי, ינן, אדום, (רבינו בחיי בשם המדרש, פד הקמח, אות ל; ובפרשת אמור). און מיר זאלן שוין זוכה זיין צו זיצן בסופת עורו של לוי'תן, אמן.

~תם ונשלם שבח לאל בורא עולם~

מִפְתַּח שְׁמוֹת אֲנָשִׁים וְסִפְרִים א

רְבִי דָּוִד חֵיָה'לֶעֶס
זי"ע

דף ..... קנו

רְבִי דָּוִד מְלַעֲלוֹבֶעֶר
זי"ע

דף ..... קכא

חֵיד"א זי"ע

דף ..... קו

הַחוּזָה מְלוֹבְּלִין זי"ע

דף ..... עו

דף ..... קכא

חֲתָם סוֹפֵר זי"ע

דף ..... קמא

דף ..... קצב

חֶפֶץ חַיִּים זי"ע

דף ..... נב

רְבִי יוֹאֵל אֶשְׁכַּנְזִי ז"ל

דף ..... קלג

אוֹר הַחַיִּים הַקְּדוֹשׁ
זי"ע

דף ..... קיט

דף ..... קמט

אֲר"י הַקְּדוֹשׁ זי"ע

דף ..... קס

דף ..... קפב

בֵּית יוֹסֵף זי"ע

דף ..... קנב

בַּעַל שֵׁם טוֹב הַקְּדוֹשׁ
זי"ע

דף ..... קכט

בַּעַל הַתְּנִיָּא זי"ע

דף ..... קנא

רְבִי בְּרוּךְ מְמַעַזִּיבּוּז
זי"ע

דף ..... קעט

הַגֵּר"א זי"ע

דף ..... קצ

רְבִי יִצְחָק בְּרִיִּטְעֵר
הי"ד

דף ..... כג

רְבִי יִצְחָק (זִיְהוּן פּוֹן)
רְבִי נֶתָנוּ (ז"ל

דף ..... קב

כּוֹכֵב מֵיַעֲקֹב זי"ע

דף ..... קב

רְבִי לִוִי יִצְחָק

מִבְּאֲרְזֵיטְשׁוֹב זי"ע

דף ..... כט

דף ..... קצא

רְבִי לִוִי יִצְחָק בְּעֵנְדֵער
זי"ע

דף ..... כד

הַרְבֵּי מִמַּאכְנוֹבְקָא

זי"ע

דף ..... יז

רְבִי יוֹסֵף עֵנְגֵל זי"ע

דף ..... קמו

יִשְׁמַח מֹשֶׁה זי"ע

דף ..... עו

דף ..... קכט

רְבִי יִשְׂרָאֵל בְּעֵר

אוֹדְעֵסֵער ז"ל

דף ..... קלג

רְבִי יִשְׂרָאֵל קֶאָרְדוֹנְעֵר

זי"ע

דף ..... קלב

רְבִי יִצְחָק אֵיִזִיק

מִיִּזִידֵיטְשׁוֹב זי"ע

דף ..... קב

רְבִי יִצְחָק אֵיִזִיק

מִקְאֵלוֹב זי"ע

דף ..... קסא

רְבִי צְבִי הָעֶרֶשׁ
מִיזִידִיטְשׁוֹב זִי"ע
דף ..... קצ

רְבִי צְבִי הָעֶרֶשׁ
מְרִימְעֵנָאוּ זִי"ע
דף ..... רכג

צְמַח צְדָק
מְלִיבְאוּיטְשׁ זִי"ע
דף ..... כט

הַרְשֵׁ"ב מְלִיבְאוּיטְשׁ
זִי"ע
דף ..... ו

רְבִי שְׁמַעוֹן סוֹפֵר זִי"ע
דף ..... קצג

רְבִי מְנַחֵם מְעַנְדֵּל
מְרִימְעֵנָאוּ זִי"ע
דף ..... רכג

הַמְגִיד מְמַעֲזֵרִיטְשׁ
זִי"ע
דף ..... קנא

רְבִי נַחְמָן טוֹלְטוֹשִׁינְעֵר
זִי"ע
דף ..... קלה

רְבִי נִפְתָּלִי צְבִי
מְרַאפְשִׁיץ זִי"ע
דף ..... קסב
דף ..... קעז
דף ..... רכד

ר' נָטַע גוֹרְעֵלִיק ז"ל
דף ..... יט

הַרְבִּי מְסַאטְמַאר זִי"ע
דף ..... קכח
דף ..... קלז

הספר הקדוש הזה נדפס לזכות

כ"ק מרן רבינו

אליעזר שלמה בן מלכה

שליט"א

לרפואה שלימה לכל רמ"ח
אבריו ולכל שס"ה גידיו ולכל

טיפי דמיו.

הספר הקדוש הזה נדפס לזכות

יואל בן ריצא רעכיל נ"י

וונגתו

אסתר גיטל בת חיי שרה האדיא תחי'

וילדיהם

שלמה, אלחנן חיים, מרים העניא זיסל,

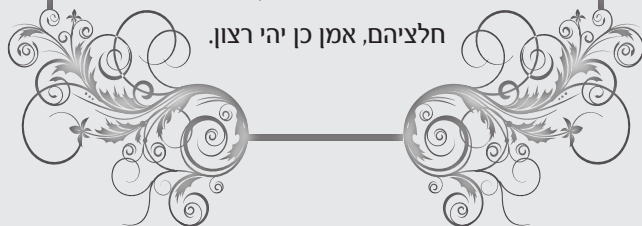
שמעון, נחמן נתן.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם

לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני

רויחא, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי

חלציהם, אמן כן יהי רצון.

הספר הקדוש הזה נדפס לזכות

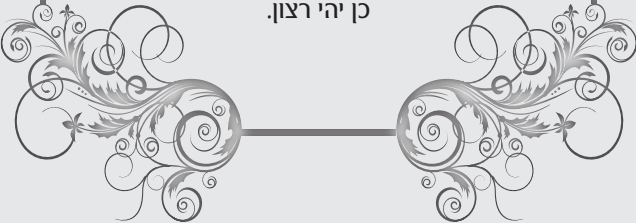
מרדכי שאול יעקב בן צביה פערל אינדיג נ"י
וזוגתו

מלכה רחל בת לאה נעמי תחי'

וילדיהם

נחמה אסתר, חנה פראדל, דבורה ניטל, בלומא.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברך מפי אל אליון בבני חיי ומזוני רוויחא, ויזכו
לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם, אמן
כן יהי רצון.

על הטוב יזכר

אלה יעמדו על הברכה

האנשים גבורי החיל שהושיטו לנו יד עזרה
לנדב סכום הגון מדי חודש בחדשו
למען הדפסת ספרי רבינו ולהפיצם על פני תבל
הלא הם

מרה
שמואל חיים איינהויין
הי"ו

מרה
בנימין איינהויין
הי"ו

מרה
יוסף אירגאס
הי"ו

מרה
מנשה איצקאוויטש
הי"ו

מרה
העניך אינדיג
הי"ו

מרה
יחיאל איה
הי"ו

מרה
אייזיק אפפעל
הי"ו

מרה
יוסף בארדאגה
הי"ו

מרה
מיכאל דניאל בויס
הי"ו

מרה
אשר דוב אינדורסקי
הי"ו

מרה
יעקב היילפרין
הי"ו

מרה
מרדכי אהרן היילפרין
הי"ו

מרה
יואל גאלדשטיין
הי"ו

ישלם ה' פעלם ותהי משכורתם שלמה מעם ה', זכות הדפסת ספר הקדוש יעמוד להם
שיתברכו מפי א-ל עליון בבני חיי ומזוני רוויחא בשפע ובניקל, ובכל אשר יפנו יצליחו,
ויזכו לרוות רב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם, וימלא ה' כל משאלותם לטובה, אמן.

על הטוב יזכר

אלה יעמדו על הברכה

האנשים גבורי החיל שהושיטו לנו יד עזרה
לנדב סכום הגון מדי חודש בחדשו
למען הדפסת ספרי רבינו ולהפיצם על פני תבל
הלא הם

מרה
יצחק אהרן ויינבערג
הי"ו

מרה
אליעזר הירשפעלד
הי"ו

מרה
יואל וועבערמאן
הי"ו

מרה
אהרן וועבערמאן
הי"ו

מרה
יצחק יונה זאבעל
הי"ו

מרה
יוסף ווינער
הי"ו

מרה
אברהם צבי וועבערמאן
הי"ו

מרה
יואל טייטלבוים
הי"ו

מרה
שלמה ברוך טייטלבוים
הי"ו

מרה
פנחס מרדכי טייטלבוים
הי"ו

מרה
דוב מאנדל
הי"ו

מרה
בנציון לאנדא
הי"ו

מרה
יעקב יהודה לעבעוויטש
הי"ו

ישלם ה' פעלם ותהי משכורתם שלמה מעם ה', זכות הדפסת ספר הקדוש יעמוד להם
שיתברכו מפי א-ל עליון בבני חיי ומזוני רוויחא בשפע ובניקל, ובכל אשר יפנו יצליחו,
ויזכו לרוות רב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם, וימלא ה' כל משאלותם לטובה, אמן.

על הטוב יזכר

אלה יעמדו על הברכה

האנשים גבורי החיל שהושיטו לנו יד עזרה
לנדב סכום הגון מדי חודש בחדשו
למען הדפסת ספרי רבינו ולהפיצם על פני תבל
הלא הם

מרה
יואל מענדלאוויטש
הי"ו

מרה
שבתאי מזרחי
הי"ו

מרה
יצחק סאלאמאן
הי"ו

מרה
יחזקאל טאמעט
הי"ו

מרה
אלימלך פריעדמאן
הי"ו

מרה
יעקב פיש
הי"ו

מרה
נתן פריעדמאן
הי"ו

מרה
אלי קנויל
הי"ו

מרה
יואל פארקאש
הי"ו

מרה
מאיר דוד פארקאש
הי"ו

מרה
חיים דוד ראזענבערג
הי"ו

מרה
יואל ראטה
הי"ו

מרה
יצחק אהרן וייך
הי"ו

ישלם ה' פעלם ותהי משכורתם שלמה מעם ה', זכות הדפסת ספר הקדוש יעמוד להם
שיתברכו מפי א-ל עליון בבני חיי ומזוני רוויחא בשפע ובניקל, ובכל אשר יפנו יצליחו,
ויזכו לרוות רב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם, וימלא ה' כל משאלותם לטובה, אמן.

על הטוב יזכר

אלה יעמדו על הברכה

האנשים גבורי החיל שהושיטו לנו יד עזרה
לנדב סכום הגון מדי חודש בחדשו
למען הדפסת ספרי רבינו ולהפיצם על פני תבל
הלא הם

מנ"ה
יואל ראזענבערג
הי"ו

מנ"ה
יצחק ראזענבערג
הי"ו

מנ"ה
אברהם משה שטראסער
הי"ו

מנ"ה
אלימלך שארף
הי"ו

מנ"ה
שלום שניטצלער
הי"ו

מנ"ה
יואל מנחם גרשון שניטצלער
הי"ו

מנ"ה
יואל שניטצער
הי"ו

מנ"ה
שם הנדבן
הי"ו

מנ"ה
מאיר בן לאה
לזכות
לזיווג הגון

מנ"ה
שמעון מרדכי בן זעלדא רחל
לזכות
לגדלו לתיר"ש כרצון רביד"ל

מנ"ה
שם הנדבן
הי"ו

מנ"ה
שם הנדבן
הי"ו

מנ"ה
שם הנדבן
הי"ו

ישלם ה' פעלם ותהי משכורתם שלמה מעם ה', זכות הדפסת ספר הקדוש יעמוד להם
שיתברכו מפי א-ל עליון בבני חיי ומזוני רוויחא בשפע ובניקל, ובכל אשר יפנו יצליחו,
ויזכו לרוות רב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם, וימלא ה' כל משאלותם לטובה, אמן.

איר קענט ועצט האבן די זעלמענע זכות צו מקרב זיין אידן לאבינו שבשמים
אויף א גרינגע וועג, דורך מגדב זיין צו דרוקן א ספר אינעם "בית הדפוס".

צו ווייסט איר???

...אזו הונדערטער טויזנטער
אידן זענען שוין צוריק
געקומען צום אייבערשטן
דורך דעם רבי'נס ספרים
(אשר בנה באדיש חלק א סתקב'ג)?

...אז דעם רבי'נס ספרים
זענען די איינציגסטע
וואס פארשטייען דעם
היינטיגן דור (אשר בנה
באדיש חלק ג סתקב'ג)?

...אז די חשוב'סטע זאך
ביים אייבערשטן איז
צו מקרב זיין אידן צום
אייבערשטן (וזהו הקדוש
תרוסה קב'ה)?

...אז ווען איינער מאכט
אז א צווייטער איד זאל
תשובה טוהן, איז אים דער
אייבערשטער מוחל זיין אלע
זיינע עבודות (זיי סתקב'ג סתקב'ג)?

...אז יעדע דאלער וואס איר
געבט פארן בית הדפוס,
זענט איר מקרב מיט דעם
נאך א איד צום אייבערשטן
(אשר בנה באדיש חלק א סתקב'ג)?

...אז הונדערטער אידן זאגן
עדות אויף נאר גרויסע ישועות
למעלה מקדך הטבע וואס זיי
האבן געזעהן דורך'ן מגדב זיין
צו דרוקן "אשר בנה"?

...אז מוז'א'ש שלט'א זאגט צו
אז ווער עס וועט מגדב זיין צו דרוקן
דעם ספר "אשר בנה", וועט זיכער
זעהן א גרויסע ישועה מיט וואס ער
דארף (אשר בנה באדיש חלק א סתקב'ג)?

בסמך
קת הדפוס
מחלקת הקודשים
להדפיסת והפצה
ספרי רבינו ותלמידי הקדושים
בעולם

לאזט גישט ארויס די געוואלדיגע געלעגנהייט,
רופט שוין ארוין אז אפיס, מיט א שיינע נדבה, און האט דעם גרויסן זכות צו מקרב זיין
אידן צום אייבערשטן, און גלייכצייטיג וועט איר און דעם זכות געהאלפן ווערן מיט
ישועות ורפואות, נחת פון קינדער, שידוכים, און נאך.

רופט שוין 845-481-3321

התודה והברכה

יעצט ווען עס איז שוין פארענדיגט געווארן
די ערשטע חלק פון די סעריע

דער קוואל פון אמונה

כשמו כן הוא, א קוואל וואס טרינקט אן אידישע קינדער מיט אמונה,
דרשות וואס מיר האבן זוכה געווען צו הערן יעדן דאנערשטאג נאכט פון

כ"ק מרן מוהרא"ש שליט"א

איז יעצט די ריכטיגע צייט צו אפגעבן אן הכרת הטוב פאר די עוסקים במלאכת הקודש וואס האבן
אריינגעלייגט געוואלדיגע שווערע כוחות און ארבעט צו קענען ארויסגעבן דעם ספר כליל בהדרו אז
אידן זאלן זיך קענען מחי' זיין מיט די דברי התחוקות והתעוררות וואס פליסט פונעם נחל נובע מקור
חכמה אראפגעברענגט צו אנווערע מוחות אז מיר זאלן אויך קענען זיך דערנענטערן צום אייבערשטן

בראש וראשון פאר די עוסקים במלאכת הקודש הלא הם

מו"ה יואל פארקאש הי"ו

ומשנהו בדומה לו

מו"ה יואל מנחם גרשון שניטצלער הי"ו

וואס האבן אריינגעלייגט געוואלדיגע כוחות מיט מסירת נפש צו איבערארבעטן די דרשות בשיפור
הלשון אז עס זאל זיין שוה לכל נפש און געשמאק צו לערנען, און נאר דורך זיי האבן מיר זוכה געווען
לברך על המוגמר צו קענען ארויסגעבן דעם ספר

און באזונדער א גרויסן דאנק פאר

מו"ה חיים בנציון גראס הי"ו

פארן זיך גאר שטארק אנשטרענגען אראפצושרייבן יעדע וואך דעם שיעור

און אן הארציגן ישר כח פאר

מו"ה אברהם הערש וועבערמאן הי"ו

פארן אויסשטעלן דעם ספר כליל בהדרו אויף א הערליכע פארנעם

וואס עמם די אלע אנדערע וואס האבן צוגעהאלפן צו די הצלחה פונעם ספר

דער אייבערשטער זאל העלפן אז די זכות הרבים פון די אלע חזוק און
אמונה וואס אידישע קינדער וועלן האבן פון דעם ספר זאל ביישטיין פאר

די אלע וואס האבן צוגעהאלפן צו די הצלחה פונעם ספר,

אז זיי זאלן זוכה זיין צו בני ברוכ, חיי ארוכ, ומווני רויוח,
מיט סייעתא דשמיא און אלעס גוט'ס ביז אייביג, אמן

מוד ה' איראון ופירותו להודיעם זה שמונ' נאדה לו

ומסל'ב מואד גם ל'פירנסה ולהצלחה
בכל הענינים במשמיות ובקרתניות
אשרי מי שיאמנם בקל' יום

תקון נורא ונפלא מואד מואד
לקל'יות החשאים
והוא פגם הברית, רחמ'נה א'לון

ת'יקון הנפלא'

יסדו, תקנו, גל'ו וצ'נה לפרסמו לכל ישראל
רבנו הקדוש והנורא אור הגנוז והצפון
בוצי'א קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבינו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

חובא ל'פוס על- יד'
חסידו פרסלב
עיד'ק ירושלים תובב"א

תקון הכללי

טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מזמורים:

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורים אלו לכל הצדיקים האמתיים שבדורנו, ולכל הצדיקים האמתיים שוכני עפר, קדושים אשר בארץ המה, ובפרט לרבנו הקדוש צדיק יסוד עולם נחל נובע מקור חכמה, רבנו נחמן בן פיגא, זכותו יגן עלינו, שגלה תקון זה.

לכו נרננה ליהנה נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה בזמירות נריע לו: פי אל גדול יהנה ומלך גדול על כל אלהים:

קודם שיתחיל תהלים יאמר זה:

הריני מזמן את פי הודות ולהלל ולשבח את בוראי לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה בדחילו ורחימו על-ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל:

טז א מכתם לדוד שמרני אל פי-חסיתי בך:
 ב אמרת ליהנה אדני אתה טובתי בל-עליך:
 ג לקדושים אשר בארץ המה ואדירי כל-חפצי-
 ד ירבו עצבותם אחר מהרו בל-אסוף
 נספיהם מדם ובל-אשא את-שמותם על-שפתי:
 ה יהנה מנת-חלקי וכוסי אתה תומיך גורלי:
 ו חבלים נפלו-לי בנעמים אף-נחלת שפרה עלי:
 ז אברך את-יהנה אשר יעצני אף-לילות יסרוני
 כליותי: ח שויתי יהנה לנגדי תמיד פי מימיני
 בל-אמוט: ט לכן | שמח לבי ויגל פבודי אף-
 בשרי ישכן לבטח: י כי | לא-תעזב נפשי לשאול
 לא-תתן חסידך לראות שחת: יא תודיעני ארח
 חיים שבע שמחות את-פניך נעמות בימינך
 נצח:

לב * לְדוֹד מִשְׁפִּיל אֲשֶׁרֵי נִשְׁוִי פֶשַׁע פְּסוּי הַטָּאָה:
 ב אֲשֶׁרֵי-אָדָם לֹא יַחֲשֹׁב יְהוָה לוֹ עוֹן וְאִין
 בְּרוּחוֹ רְמִיָּה: ג כִּי-הִחַרְשֵׁתִי בָּלוּ עַצְמִי בִשְׂאֵנֹתַי
 כָּל-הַיּוֹם: ד כִּי | יוֹמָם וְלַיְלָה תִּכְפַּד עָלַי יָדְךָ נִהַפְּךָ
 לְשֵׁדִי בְּחֶרְבֵנִי קוֹץ סֵלָה: ה הַטָּאָתִי אֹדִיעֶךָ וְעוֹנֵי
 לֹא-כִסִּיתִי אִמְרֹתַי אֹדָה עָלַי פֶּשַׁעִי לִיהוָה וְאַתָּה
 נִשְׂאָתָ עוֹן הַטָּאָתִי סֵלָה: ו עַל-זֹאת יִתְפַּלֵּל
 כָּל-חֹסֵד | אֱלֹהִי לְעַת מַעַל רַק לְשִׁטְף מַיִם רַבִּים
 אֱלֹוֹ לֹא יִגִּיעוּ: ז אַתָּה | סִתַּר לִי * מִצַּר תַּעֲרַנִּי
 רַנִּי פִלַּט תְּסוּבְּבֵנִי סֵלָה: ח אֲשַׁבֵּלְךָ | וְאוֹרְךָ
 בְּדַרְךָ-זוֹ תִלְךָ אִיעֲצָה עָלֶיךָ עֵינַי: ט אֶל-תִּהְיוּ |
 כְּסוֹס כְּפָרֵד אִין הַבַּיִן בְּמִתְגַּוְרְסָן עֲדִיו לְבָלוֹם
 בַּל קָרַב אֱלֹהִי: י רַבִּים מִכְּאוֹבִים לְרִשָּׁע וְהַבּוֹטֵחַ
 בִּיהוָה חֹסֵד יִסּוּבְּבֵנוּ: יא שְׂמַחוּ בִיהוָה וְגִילוּ
 צְדִיקִים וְחֶרְנֵנוּ כָּל-יִשְׂרָאֵל-לֵב:

מא * לְמַנְעֵחַ מִזְמוֹר לְדוֹד: ב אֲשֶׁרֵי מִשְׁפִּיל אֶל-
 דָּל בַּיּוֹם רָעָה יִמְלִטְהוּ יְהוָה: ג יְהוָה | יִשְׁמְרֶהוּ
 וְיַחֲיֶהוּ וְאֲשֶׁר בְּאֶרֶץ וְאֶל-תִּתְּנֶהוּ בְּנַפְשׁ אֵיבָיו:
 ד יְהוָה יִסְעֲדֵנוּ עַל-עַרְשׂ דְּוֵי כָּל-מִשְׁכְּבוֹ הַכֹּכֵבֶת
 בְּחַלְוֵי: ה אֲנִי-אִמְרֹתִי יְהוָה תִּגְּנִי רַפְּאָה נַפְשִׁי
 כִּי-הַטָּאָתִי לְךָ: ו אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי מָתִי יָמוּת
 וְאָבֵד שְׁמוֹ: ז וְאִם-בָּא לְרֹאוֹת | שְׂוֹא יִדְבַר לְבוֹ

(* אחר אתה סתר לי — צריך להפסיק מעט (עיין בלקו"מ ח"א סי' ריג)

יִקְבִּץ אֶזְנוֹן לוֹ יֵצֵא לַחַיִּים יְדַבֵּר: ה יַחַד עָלַי יִתְלַחֲשׁוּ
 כָּל־שֹׁנְאֵי עָלַי | יִחַשְׁבוּ רָעָה לִּי: ט דְּבַר־בְּלִיעַל
 יַעֲזֹב בּוֹ וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא־יוֹסִיף לְקוֹם: י גַּם־אִישׁ
 שְׁלֹמִי | אֲשֶׁר־בָּטַחְתִּי בּוֹ אֹכַל לְחָמִי הַגְּדִיל עָלַי
 עָקַב: יא וְאַתָּה יְהוָה הַגִּנִּי וְהַקִּימֵנִי וְאַשְׁלֶמְהָ לְחֵם:
 יב בּוֹזֵאת יַדְעָתִי פִּי־תַפְסֵת פִּי פִי לֹא־יָרִיעַ אִיבִי
 עָלַי: יג וְאִנִּי בַתְּמִי תַמְכַּת פִּי וְתַעֲיִבֵנִי לְפָנֶיךָ
 לְעוֹלָם: יד בְּרוּךְ יְהוָה | אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מְהֵעוֹלָם
 וְעַד־הָעוֹלָם אָמֵן | וְאָמֵן:

מב * לַמְּנַעַח מִשְׁפִּיל לְבַנְי־קַרְחָ: ב פֶּאִיל תַּעֲרַג
 עַל־אֲפִיקַי־מַיִם פֶּן נִפְשֵׁי תַעֲרַג אֵלֶיךָ אֱלֹהִים:
 ג עֲמָאָה נִפְשֵׁי | לְאֱלֹהִים לֵאלֹהֵי מְתֵי אֲבוֹא
 וְאַרְאֶה פְּנֵי אֱלֹהִים: ד הִיתָה־לִּי דַמְעָתִי לְחֵם יוֹמָם
 וְלַיְלָה פֶּאֶמֶר אֵלַי כָּל־הַיּוֹם אִיָּה אֱלֹהֶיךָ: ה אֵלֶּה
 אֲזַכְּרָה | וְאֲשַׁפְּכָה עָלַי | נִפְשֵׁי פִי אֶעֱבֹר | בַּסֶּף
 אֲדַדָּם עַד־בֵּית אֱלֹהִים בְּקוֹל־רִנָּה וְתוֹדָה הַמּוֹן
 חוֹגֵג: ו מַה־תִּשְׁתַּוְּחִי | נִפְשֵׁי וְתַהֲמִי עָלַי הוֹחֲלִי
 לְאֱלֹהִים פִּי־עוֹד אֲוֹדְנוּ יִשׁוּעוֹת פְּנִי: ז אֱלֹהֵי עָלַי
 נִפְשֵׁי תִשְׁתַּוְּחַח עַל־פֶּן אֲזַכְּרֶךָ מֵאַרְצֵי יִרְדֵּן
 וְחַרְמוֹנִים מֵהַר מְצַעֵר: ח תַּהוֹם־אֶל־תַּהוֹם קוֹרָא
 לְקוֹל עֲנֹרֶיךָ כָּל־מִשְׁבְּרֶיךָ וְגִלְיָךְ עָלַי עֲבֹרוּ:
 ט יוֹמָם | יְצוּהָ יְהוָה | חֲסִדּוֹ וּבְלִילָהּ שִׁירָה עִמִּי
 תִּפְלָה לֵאלֹהֵי חַיִּי: י אֲזַמְּרָה | לֵאלֹהֵי סֻלְעֵי לְמָה

שְׁכַחְתִּנִי לְמַה־קָּדַר אֱלֹהִים בְּלִחְזֵן אֹיְבֵי: * בְּרָצַח |
 בַּעֲצָמוֹתַי חֲרַפְוֵנִי עֲזָרְרִי בְּאֶמְרָם אֵלֵי כֹל־הַיּוֹם
 אֵיךְ אֱלֹהִים: * מַה־תִּשְׁתַּחֲוֶהוּ | נַפְשִׁי וּמַה־תִּתְּחַמֵּי
 עָלַי הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים כִּי־עוֹד אֹרְנוּ יְשׁוּעַת פָּנָי
 וְאֱלֹהִים:

נט * לְמַנְעַח אֶל־תִּשְׁחַת לְדוֹד מִכְתָּם בְּשִׁלַּח
 שְׂאוֹל וַיִּשְׁמְרוּ אֶת־הַבַּיִת לְחַמִּיתוֹ: * הַצִּילֵנִי
 מֵאִיְבֵי | אֱלֹהֵי מַמְתְּקוֹמִמִי תִשְׁנַבְּנֵנִי: ג הַצִּילֵנִי
 מִפְּעָלֵי אֹן וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי: ד כִּי הִנֵּה
 אָרְבוּ לְנַפְשִׁי יְגוּרוּ עָלַי עֲזִים לֹא־פִשְׁעֵי וְלֹא־
 הַטָּאתִי יְהוּה: ה בְּלִי־עוֹן יִרְצוֹן וַיְפֹנְנוּ עוֹרָה
 לְקַרְאֵתִי וּרְאָה: ו וְאַתָּה יְהוּה־אֱלֹהִים | עֲבָאוֹת
 אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הִקְיָצָה לְפָקֵד כֹּל־הַגּוֹיִם אֶל־תַּחַן
 כֹּל־בְּגָדֵי אֹן סָלָה: ז יִשׁוּבוּ לְעָרֵב יַהֲמוּ כַּפְּלָב
 וַיִּסּוּבְבוּ עִיר: ח הִנֵּה | יִפְיֵעוֹן בְּפִיָּהֶם חֲרָבוֹת
 בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם כִּי־מִי שָׁמַע: ט וְאַתָּה יְהוּה תִּשְׁחַק
 לָמוּ תִלְעַג לְכֹל־גּוֹיִם: י עוֹז אֱלֹהִים אֲשַׁמְרָה כִּי־
 אֱלֹהִים מִשְׁנַבְּנֵי: יא אֱלֹהֵי חֶסֶדֵי יִקְדַּמְנֵי אֱלֹהִים
 יִרְאֵנִי בְּשַׁרְרֵי: יב אֶל־תִּהְרָגִם | פֶּן־יִשְׁכַּחוּ עַמִּי
 הַנִּיעַמוּ בְּחִילָךְ וְהוֹרִידְמוּ מִגִּנְנוּ אֲדֵנִי: יג תִּפְאֵת־
 פִּימוּ דְבַר־שִׁפְתֵימוּ וַיִּלְכְּדוּ בְּגֹאוֹנָם וּמֵאֱלֹהִים
 וּמִכַּחַשׁ יִסְפְּרוּ: יד כִּלָּה בְּחֶמֶה כִּלָּה וְאֵינָמוּ וַיִּדְעוּ
 כִּי־אֱלֹהִים מִשַּׁל בְּיַעֲקֹב לְאַפְסֵי הָאָרֶץ סָלָה:

טו וישבו לערב יחמו ככלב ויסובבו עיר: טז המה
 זניעון לאכל אס-לא ישבעו וילינו: יז ואני |
 אשר עזב וארגז לבקר חסדך פי-היית משגב לי
 ומנוס ביום צר-לי: יח עזי אליך אזמרה פי-אלהים
 משגבי אלהי חסדי:

עז א למנעת על- ידותון לאסף מזמור: ב קולי *
 אל-אלהים ואצעקה קולי אל-אלהים והאזין
 אלי: ג ביום צרתי אדני דרשתי ידי | לילה נגרה
 ולא תפוג מאנה הנחם נפשי: ד אזכרה אלהים
 ואהמיה אשיחה | ותתעטף רוחי סלה: ה אחזת
 שמרות עיני נפעמתי ולא אדבר: ו השבתי ימים
 מקדם שנות עולמים: ז אזכרה נניתי בלילה
 עם-לבבי אשיחה ויחפש רוחי: ח הלעולמים
 יזנה | אדני ולא יסוף לרעות עוד: ט האפס לנעת
 חסדו זמר אמר לדר ודר: י השבת חנות אל
 אס-קפיץ באף רחמיו סלה: יא ואמר תלותי היא
 שנות ימין עליון: יב אזכור מעללי-יה פי-אזכרה
 מקדם פלאך: יג והגיתי בכל-פעלך ובעלילותיך
 אשיחה: יד אלהים בקדש דרשך מי-אל גדול
 באלהים: טו אתה האל עשה פלא הודעת בעמים
 עזב: טז גאלת בזרוע עמד בני-יעקב ויוסף סלה:
 יז ראובן מים | אלהים ראובן מים יחילו אף ירגזו

(* באמרו אל אלהים תכוון המילוי כזה אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד ה"י וי"ד מ"ם

תהמות: יח זרמו מים | עבות קול נתנו שחקים
 אף-העציה יתהלכו: יט קול רעמד | בגלגל האירו
 ברקים תבל רגזה ותרעש הארץ: כ פים דרפד
 ושבידך במים רפים ועקבותיך לא נדעו:
 כא נחית כעאן עמד ביד-משה ואהרן:

צ * תפלה למשה איש-האלהים ארני מעון אתה
 היית לנו פדר ודר: ב בטרם | הרים ילדו
 ותחולל ארץ ותבל ומעולם עד-עולם אתה אל:
 ג תשב אנוש עד-דפא ותאמר שובו בני-אדם:
 ד פי אלה שנים בעיניך פיום אתמול פי יעבר
 ואשמורה בלילה: ה זרמתם שנה יהיו בפקר
 פהציר יחלה: ו בפקר יציץ וחלה לערב ימולל
 ויבש: ז פי-כלינו באפך ובחמתך נבהלנו:
 ח שתה עונתינו לנגדך עלמנו למאור פניך: ט פי
 כל-ימינו פנו בעברתך פלינו שנינו כמו-הנה:
 י ימי-שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורת |
 שמונים שנה ורהבם עמל ואון פי-גז חיש ונעפה:
 יא מי-יודע עז אפך וכיראתך עברתך: יב למנות
 ימינו פן הודע ונבא לבב חכמה: יג שובה יהוה
 עד-מתי והנחם על-עבדיך: יד שפענו בפקר
 חסדך ונרננה ונשמחה בכל-ימינו: טו שמתנו
 פימות עניתנו שנות ראינו רעה: טז יראה אל-
 עבדיך פעלך והדרך על-בניהם: יז ויהי | נעם

אֲדַנִּי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ פּוֹנְנָה עָלֵינוּ
וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ פּוֹנְנָהוּ:

קה * הוֹדוּ לַיהוָה קְרָאוּ בְשֵׁמוֹ הוֹדִיעוּ בְּעַמִּים
עֲלִילוֹתָיו: ב שִׁירוֹ-לוֹ זְמִירוֹ-לוֹ שִׁיחוּ בְּכָל-
נִפְלְאוֹתָיו: ג הִתְחַלְלוּ בְּשֵׁם קִדְשׁוֹ יִשְׁמַח לָב |
מִבְּקָשֵׁי יְהוָה: ד הֲרִשׁוּ יְהוָה וְעִזּוּ בְּקִשׁוֹ פָּנָיו
תָּמִיד: ה זָכְרוּ נִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר-עָשָׂה מִפְּתֵי
וּמִשְׁפְּטֵי-פִיו: ו זָרַע אֲבָרָהֶם עֲבָדוּ בְּנֵי יַעֲקֹב
בְּחֵירָיו: ז הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּכָל-הָאָרֶץ
מִשְׁפָּטָיו: ח זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דָּבָר צוּחַ לְאַלְפֵי
דוֹר: ט אֲשֶׁר פָּרַת אֶת-אֲבָרָהֶם וּשְׂבוּעָתוֹ לְיִשְׁחָק:
י וַיַּעֲמִידָהּ לְיַעֲקֹב לְחֶק לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם:
יא לֵאמֹר לֶךְ אִתָּן אֶת-אֶרֶץ-כְּנָעַן חֶבֶל נַחֲלַתְכֶם:
יב בְּהֵיוֹתֶם מְתֵי מִסְפָּר כְּמַעֲט וְגָרִים בָּהּ:
יג וַיִּתְּהַלְכוּ מִגּוֹי אֶל-גּוֹי מִמַּמְלָכָה אֶל-עַם אֲחֵר:
יד לֹא-הֵנִיחַ אָדָם לַעֲשֹׂקֶם וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מְלָכִים:
טו אֶל-תִּגְעוּ בְּמִשְׁיַחִי וְלִגְבִיאי אֶל-תִּרְעוּ:
טז וַיִּקְרָא רָעַב עַל-הָאָרֶץ כָּל-מִטְהַלְחֵם שָׁבֵר:
יז שָׁלַח לְפָנֵיהֶם אִישׁ לְעַבְדֵי נִמְכָר יוֹסֵף: יח עָנוּ
בְּכַבֵּל רִגְלוֹ בְּרִזֵּל בָּאָה נִפְשׁוֹ: יט עַד-עַתָּה
בְּאֲדָבְרוֹ אָמַרְתָּ יְהוָה צִרְפַּתְהוּ: כ שָׁלַח מֶלֶךְ
וַיִּתִּירָהוּ מִשָּׁל עַמִּים וַיִּפְתַּחְהוּ: כא שָׁמוֹ אָדוֹן
לְבֵיתוֹ וּמִשָּׁל בְּכָל-קְנִיָּנוֹ: כב לְאַסֵּר שָׂרָיו בְּנִפְשׁוֹ

וזקניו יתפם: כג ויבא ישראל מצרים ויעקב נָר
 בארץ־חם: כד ויפּר את־עמו מאד ויַעַמְדוּ
 מצריו: כה הפך לבם לשנא עמו להתנפל בעבדיו:
 כו שלח משה עבדו אהרן אשר בחר־בו: כז שמו־
 כם דברי אתותיו ומפתיים בארץ חם: כח שלח
 השף ויהשף ולא־מרו את־דברו: כט הפך את־
 מימיהם לדם וימת את־דנתם: ל שרץ ארצם
 אפרדעים בחדרי מלביהם: לא אמר ויבא ערב
 כנים בכל־גבולם: לב נתן גשמייהם בַּרְד אש
 להבות בארצם: לג ויך גפנם ותאנתם וישפר עץ
 גבולם: לד אמר ויבא ארבה וילק ואין מספר:
 לה ויאכל כל־עשב בארצם ויאכל פרי אדמתם:
 לו ויך כל־בזר בארצם ראשית לכל־אונם:
 לז ויוציאם בכסף וזהב ואין בשבטיו פושל:
 לח שמת מצרים באמתם בִּי־נפל פחדם עליהם:
 לט פֶּרֶשׁ עָנָן לְמִסְדָּו וַאֲשׁ לְהָאִיר לְיִלְהָ: מ שאל
 ויבא שָׁלוֹ וְלָחֶם שָׁמַיִם יִשְׁבִּיעֵם: מא פתח עור
 ויזובו מים הִלְכוּ בַּעֲצוֹת נְהַר: מב בִּי־זָכַר אֶת־
 דְּבַר קְדָשׁוֹ אֶת־אֲבֹרְהָם עַבְדּוֹ: מג ויוציא עמו
 בַּשָּׁשׂוֹן בְּרָנָה אֶת־בְּחִירָיו: מד ויתן להם ארצות
 גוים ועמל לאמים יירשו: מה בעבור | ישמרו
 תקיו ותורתיו ינצרו תלמידיה:

קלז * על־נְהָרוֹת | בְּבַל שָׁם יִשְׁבְּנוּ גַם־בְּכִינוּ
 בְּזִכְרֵנוּ אֶת־צִיּוֹן: ב על־עַרְבִים בְּתוֹכָהּ תִּלְיֵנוּ
 כְּנִרוֹתֵינוּ: ג כִּי שָׁם שָׁאֲלוּנוּ שׁוֹבֵינוּ דְּבָרֵי־שִׁיר
 וְתוֹלְלֵינוּ שֶׁמָּחָה שִׁירוֹ לָנוּ מִשִּׁיר צִיּוֹן: ד אִיךָ נָשִׁיר
 אֶת־שִׁיר־יְהוָה עַל אֲדָמַת נֹכַר: ה אִם־אֶשְׁפַּחֲךָ
 יְרוּשָׁלַם תִּשְׁפַח יְמִינֵי: ו תִּדְבַק לְשׁוֹנֵי | לְחַפֵּי
 אִם־לֹא אֲזַכְּרֵכִי אִם־לֹא אֶעֱלֶה אֶת־יְרוּשָׁלַם עַל
 רֹאשׁ שְׁמַחְתֵּי: ז זָכַר יְהוָה | לְבָנֵי אֲדוֹם אֵת יוֹם
 יְרוּשָׁלַם הַאֲמָרִים עָרוּ | עָרוּ עַד הַיְסוֹד בָּהּ:
 ח בַּת־בְּבַל הַשְּׂדוּדָה אֲשֶׁר־י שִׁשְׁלָם־לָךְ אֶת־
 גְּמוּלָךְ שֶׁגִּמַּלְתָּ לָנוּ: ט אֲשֶׁר־י שִׁיאֲחוּ וְנַפִּיץ אֶת־
 עַלְלִיךָ אֶל־הַסַּלַע:

קנ * הַלְלוּיָהּ | הַלְלוּ־אֵל בְּקֶדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בְּרִקְיעַ
 עִזּוֹ: ב הַלְלוּהוּ בְּגְבוּרָתוֹ הַלְלוּהוּ בְּרַב גְּדָלוֹ:
 ג הַלְלוּהוּ בְּתִקְעַ שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנִבְל וְכִנּוֹר:
 ד הַלְלוּהוּ בְּתֶף וּמְחוּל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעִנָב:
 ה הַלְלוּהוּ בְּעֲלֻצֵי־שִׁמְעַ הַלְלוּהוּ בְּעֲלֻצֵי תְרוּעָה:
 ו כָּל הַנְּשָׁמָה תִּהְלַל יְהוָה הַלְלוּיָהּ:

אחר שסיים תהלים יאמר זה:

כִּי יִתֵּן מִצִּיּוֹן יְשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל בְּשׁוּב יְהוָה שָׁבוֹת עִמּוֹ וְגַל יַעֲקֹב יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל:
 וְתִשׁוּעַת צַדִּיקִים מִיְהוָה כְּעוֹזִם כְּעַת צָרָה: וַיַּעֲזֹרֵם יְהוָה וַיַּפְּלֵטֵם וַיַּפְּלֵטֵם
 מִרְשָׁעִים וַיּוֹשִׁיעֵם כִּי חָסוּ כּוּ: